

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 24 ● 26 Eylül ● 80 000 TL. (KDV dahil)

Militarist saldırganlığa, savaş çığırtkanlığına hayır!

Kıbrıs'tan kirli ellerinizi çekin!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-5
Sınıf Hareketi	6-7
Eğitim.....	8-9
Sınıf Hareketinin Sorunları	10-11
Sınıf Hareketi	12-13
Sınıf Hareketinin Sorunları (Orta Sayfa).....	14-16
Bültenler: Sınıf çalışmamızda yeni bir düzey(Orta Ek).....	17
Sınıf Hareketinin Sorunları	18-19
Dış Politika.....	20-21
Uluslararası Hareket	22-25
Kültür/Sanat	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:24 • 26 Eylül 1997

Fiyatı: 80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604. Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Önlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Ayhan Engin'den 8 gündür haber alınamıyor!
YENİ BİR KAYIP OLAYI MI?

Komünist kimliği ile bilinen ve EKİM davası sanığı olarak polisece aranan Ayhan Engin'den geçtiğimiz Salı gününden itibaren herhangi bir haber alınamıyor. Bu durum yeni bir gözaltında kayıp olayı ile yüzyüze olduğumuz endişesini beraberinde getiriyor.

Sermaye devletin devrimcilerle dönük sistematik gözaltı, işkence, infaz ve kaybetme politikası biliniyor. Susurluk'la birlikte ortaya çıkan kirli kontr-gerilla faaliyetlerine dönük "bin operasyon yaptık" açıklaması, bizzat sermaye devletin ve onun Mehmet Ağar gibi işkenceci şeflerinin itirafıdır. Sermaye devleti "Susurluk davası" sanıklarının tutukluluk hallerini ortadan kaldırarak, katil çetelerini aklarak kontr-gerilla faaliyetlerini sonuna dek sürdürme kararlılığında olduğunu ortaya koymuştur. Dün olduğu gibi bugün de devrimciler katlediliyor, işkenceden geçiriliyor, gözaltında kaybettiriliyor. "Devlet adına kurşun sıkan" tüm resmi ve gayri-resmi "güvenlik güçleri" bu insanlık suçlarını sistematik bir tarzda işliyor.

Tam da bu nedenle, polisece aranan, başka devrimcilerin sorgusunda hakkında "vur emri" çıkarıldığı bizzat devletin işkencecileri tarafından ifade edilen Ayhan Engin'den 1 haftayı aşkın bir süredir haber alınmaması, yeni bir gözaltında kayıp endişesini doğuruyor.

Tüm devrimci, demokrat kamuoyunu Ayhan Engin'in kaybedilme tehlikesine karşı duyarlı olmaya, yeni bir gözaltında kayıp olayının yaşanmaması için dayanışmaya çağırıyoruz!

İki haftadır sermaye devletin gözaltı terörüne yoğun olarak maruz kalıyoruz. Geçtiğimiz hafta, çalışmamız Cengiz SUBAŞI iki okurumuzla birlikte Gazi Mahallesi'nde sivil ekiplerce gözaltına alınmak istendi. Polisin bu pervasızlığını yol-

daşlarımız direniş tavrıyla karşıladılar. Çalışmamız, Gazi Mahallesi emekçi halkının sahiplenmesiyle polisin elinden kurtulurken okurlarımız Selda ÇOLAK ve Aynur ÇOLAK, kafalarına silah dayanarak gözaltına alındılar. Polislerin "ateş ederiz", "öldürürüz" tehditlerine, kafalarına dayanmış namluya rağmen yoldaşlarımızın haykırdıkları cevabı Gazi'li emekçiler yıllardır duyuyor devrimcilerden: "CESARETİNİZ VARSA ATEŞ EDİN!"

Birkaç gün sonra çalışmamız Bülent LAÇIN, Bayramtepe girişinde otobüsten indirilerek gözaltına alındı. Yoldaşımız gözaltına alındıktan hemen sonra polisin birçok kez infaz için kullandığı Halkalı Çöplüğü'ne götürüldü. Burada kaba dayaktan geçirilen yoldaşımız infaz edilmekle tehdit edildi. Bunların bir işe yaramayacağını gören işkenceci katiller Bülent'i bir gece de Terörle Mücadele Şubesi'nde tutuktan sonra serbest bıraktılar.

Geçtiğimiz Cumartesi günü de KESK eylemine katılan çalışmamız Cüneyt TİŞKAYA ile Ekim Gençliği Gazetesi çalışanı İbrahim SOYSÜREN gözaltına alındılar. Gözaltında tutuldukları süre içinde Fatih Terörle Mücadele Şubesi ve Ahmediye Karakolu'nda baskı ve kötü uygulamalara maruz kalan bu iki çalışmamız ertesi gün savcılıktan serbest bırakıldı.

Evet... Sınıf düşmanlarımız saldırıyor. Doğanın ve tarihin değişmez yasaları gereği inanılmaz bir yok etme hırsı içindeler. Uyuyan koca devri, kendi yok oluşlarını getirecek biricik gücü, işçi sınıfını uyandırmamıza duydukları korkudur onları bu denli azgın kılan. Son bir yıla sığdırdığımız atılımlar ve başarılar, yıllardır önümüze koyduğumuz ve tüm enerjimizle adeta kilitletiğimiz en acil hedefe, işçi sınıfının ihtilalci partisine giderek yaklaşmamız, bizi önümüzdeki süreçte de düşma-

nın özel bir hedefi haline getirecektir. Komünistler, düşmanın bu yoğunlaşmasını çalışma tarzları ve yolları yaratmış oldukları direnişçi kimlikle boşa çıkarmayı bileceklerdir.

Kuşkusuz devletin hedef tahtasında yalnızca biz yokuz. Devlet adına katliamlar düzenleyen katiller, uyuşturucudan kara paraya her türlü kirli işe bulanmış, adları faili meçhul cinayetlerle özdeşleşmiş çete mensupları birer birer serbest bırakılınca devrimciler, yurtseverler, işçi-emekçiler, öğrenciler devletin yargı kurumlarında cübbeli teröre maruz kalıyorlar. Bir yanda Metin Göktepe Davası'nda serbest bırakılan katiller, aramızda kanlı elleriyle dolaşan çeteciler, diğer yanda tutuklu bir öğrenci, öğrenci gençliğin mücadelesinden tanındığımız Ufuk Tanbaş, sürekli gözaltına alınan TIBSET işçileri, Bergama'lı köylüler ...

Tüm bunlar içinde yaşadığımız ve artık bir bataklığa dönüşmüş olan sermaye düzeninin ne derece pervasız olduğunu gözler önüne sermeye yeter de artar bile. Peki sermaye sınıfının bu pervasızlığı nereden kaynaklanıyor? Burjuva düzen nasıl olup da tüm ülkeyi bataklığa sürüklüyor, karanlıklara mahkum ediyor? Bu karanlık bir bakıma işçi sınıfı ve emekçilerin kendi kör karanlıklarıdır. Sermaye düzeninin karanlıklarını aydınlatacak biricik sınıfın, işçi sınıfının bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü bu karanlığı beslemekte, sermaye sınıfını cesaretlendirmektedir. Bu şartlar toplamı, işçi sınıfına uyanmayı ve tarihsel misyonunu yerine getirmeyi zorunlu ve acil kılmaktadır. İşçi sınıfının bağrında filizlenmekte olan komünist işçi partisi bu tarihsel uyanış için bir şanstır.

Karanlığı ancak devrim aydınlatabilir ve unutmamak gerekir ki karanlığın en koyusu şafağın öncesidir.

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı	
Soyadı	
Adresi	
Tel	

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone Formu

YAKINDA KİTAPÇILARDA

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Militarist saldırganlığa, savaş çığırtkanlığına hayır! Kıbrıs'tan kirli ellerinizi çekin!

Yunanistan ve Türkiye'nin Akdeniz üzerindeki çatışmasının odak noktası Kıbrıs sorunu içinden geçtiğimiz günlerde yeniden alevlendi. Osmanlı İmparatorluğu'na dek uzanan bir tarihsel geçmişe sahip olan uyumsuzluğun arka planında herşeyden önce Kıbrıs'ın stratejik konumundan gelen askeri, ekonomik, iç ve dış politikaya bağlı çıkarlar yatmaktadır.

Uzun yıllar İngiliz sömürgeci olarak kalan Kıbrıs 1959'da İngiltere, Yunanistan ve Türkiye ile Kıbrıs'taki Rum ve Türk toplumunun temsilcileri arasında sağlanan anlaşmayla İngiltere'den bağımsızlığına kavuştu. Ne var ki, İngiliz sömürgeciliğinden kurtulan ada hiçbir zaman Türkiye burjuvazisinin *taksim*, Yunanistan burjuvazisinin ise *enosis* politikasından kurtulamamıştır. Dahası stratejik özellikleri ve özellikle de Ortadoğu'ya açılan konumuyla Kıbrıs aynı zamanda emperyalist güçlerin kıyasıya rekabet içerisinde olduğu egemenlik alanlarından biri olagelmıştır. Her ikisi de emperyalizme göbekten bağlı Türk ve Yunan burjuvazisinin Kıbrıs üzerinde çatışan çıkarları ile emperyalizmin saldırgan politikası Kıbrıs halklarına her zaman pahalıya mal olmuş, ona adeta kan kusturmuştur. Türkiye ve Yunanistan devletleri himayesinde kurulan kukla, işbirlikçi hükümetler tarafından yönetilen Kıbrıs'taki Türk ve Rum halkları hiç bir zaman ada üzerinde söz sahibi olmamıştır.

Kıbrıs halklarının kaderini ellerinde tutan Türkiye ve Yunanistan'daki sermaye devletleri ve onların hizmet ettiği emperyalizmdir. Kendi kapitalist çıkarları peşinde koşan, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan Yunan ve Türkiye burjuvazisi, Kıbrıslı Rum ve Türk halklarını yalnızca birbirine karşı kışkırtmakla kalmamış, adayı işgal ve ilhak etmiş, gerici savaşlarda ve en iğrenç katliamlarda kışkırtılmasına öncülük etmiştir. Buna adada yaşayan her iki halka da dayatılan azgın bir sömürü ve baskı eklenmiştir. Birbirine düşman Türk ve Yunan burjuvazisi sermayenin evrensel sömürü politikası sözkonusu olduğunda tam bir uyum içinde hareket ettiği gibi, bu kirli politikaların örtüsü olarak da her zaman "şovenizmi" kullanmıştır. Adanın hem Güney, hem de Kuzey kesimine Türk ve Yunan faşistleri yerleştirilerek, kardeş halklar birbirine düşmanlık temelinde zehirlenmeye çalışılmıştır. Bu zehirin tutmadığı yerde Türkiye ve Yunanistan'dan taşeron getirilen faşistlerce provokasyonlar düzenlemiş, kanlı kışkırtmalar sahneye konulmuştur. Kıbrıs sorunu aynı zamanda sık sık Türk ve Yunan sermaye devletinin iç

politika malzemesi olarak kullanılmıştır. Her iki devletin başındaki hükümetler, sıkıştıkları anlarda, kitlelerin dikkatini iç sorunlardan dış sorunlara çekerek, hedef saptırmak için Kıbrıs'ı bir koz olarak öne sürmüşlerdir. Milliyetçi demagogiler ve şovenist kampanyalarla kendi işçi ve emekçilerine karşı yürüttükleri azgın sömürü ve saldırı politikalarını örtmek, tepkileri "milli menfaatler" demagogileri ile "dış" düşmana kanalizetmek istemişlerdir.

Kısacası Kıbrıs üzerinde oynanan tüm kirli oyunların ardında emperyalist-kapitalist sistem ve sermaye sınıfının çıkar hesapları yatmaktadır. "Türk-Yunan uyumsuzluğu" denilen olgu, gerçekte Türk ve Yunan burjuvazilerinin gerici ve bencil çıkar çatışmalarından başka bir şey değildir. Aynı şekilde Kıbrıs sorununu yaratan da, gerilimi tırmandıran da Kıbrıs halkları değil, bu aynı güçlerdir.

Bugün, Kıbrıs Rum Kesimi'nin Rusya'dan aldığı iddia edilen S-300 füzelerinin adaya yerleştirme planları ile Türkiye'nin buna karşı füzeleri vuracağını, adayı gerekirse askeri ablukaya alacağı doğrultusundaki açıklamaları ile yeniden tırmandırılan Kıbrıs Krizi'ne kuşkusuz bu tarihsel arka plan ve genel çerçeve içerisinde bakmak gerekmektedir.

Ne var ki, bugün "füze krizi" etrafında bir kez daha yapay bir tarzda tırmandırılan Kıbrıs meselesinin özellikle Türkiye cephesi, bu çerçeve içerisinde anlamını bulan ama ayrıca ele alınması gereken farklı boyutlar da taşımaktadır.

Birincisi; Susurluk kazası ile birlikte kontr-gerilla ve mafyacı içyüzü açığa çıkan sermaye devleti geçmişten bu yana Kıbrıs'ı kirli ilişkiler trafiğinin bir üssü olarak kullanmaktadır. Devletin bir dizi resmi ve gizli belgesi, Kıbrıs'ın bir kontr-gerilla ve mafya yatağı olduğunu ortaya koymaktadır. Turizm örtüsü altında kumar ve fuhuş cenneti haline getirilen bu adada, kara para aklamaktan uyuşturucu trafiğine, silah ticaretinden beyaz kadın pazarlamacılığına dek bir dizi kirli iş gözlerden ırak bir tarzda yürütülmektedir. Gizli servisler ve onların illegal karşı-devrimci vurucu güçleri-beyinleri burada yuvalanmakta, Kıbrıs'ı bir toplanma ve eğitim üssü olarak kullanmaktadır. Her türlü kirli ve rezil işin merkezi durumunda olan, rüşvet, yolsuzluk, kaçakçılık, uyuşturucu ticareti vb. suçlardan dolayı aranan sayısız karanlık şahsiyeti barındıran ada, bizzat emperyalist güçlerin yönlendirilmeleri sonucunda Singapur misali bir "serbest bölgeye", dipsiz bir batağa dönüştürülmek istenmektedir. Yalnızca Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.yarim.org/> füzeleri ile ilgili resmi belgelerde geçen

bilgiler dahi çürümüş sermaye devletinin ve onun katil çetelerinin Kıbrıs'ta yürüttüğü karanlık işlere yeterince ışık tutmaktadır.

Emniyete kirli işlerde kullanılmak üzere 622 koli içinde çok sayıda silah hibe eden HASPRO şirketinin sahibi Ertay Tınar'ın bir Kıbrıs vatandaşı olması, Susurluk çetesi olarak geçen devlet çetesinin Kuzey Kıbrıs'ta bulunan First Merchant Bank aracılığı ile kara para aklamaları, "faili meçhul" cinayete kurban giden MİT görevlisi Tarık Ümit'in bu banka ile ortaklığı, Ömer Lütfü Topal'ın Kıbrıs'daki yatırımları, KKTC'li Gazeteci Kutlu Adalı'nın Uzi marka bir silahla öldürülmesi... tüm bunlar Susurluk ile KKTC arasındaki dolaysız bağlantıları ortaya koyuyor. Yine Susurluk'un başkahramanlarından, kontr-gerilla şefi Abdullah Çatlı'nın Kıbrıs ile yakın ilişkiler içerisinde olduğu biliniyor. Devletin eli kanlı tetikçisi Çatlı'nın defalarca Kıbrıs'a gittiği, burada daha önce Asil Nadir'e ait olan Jasmin Court otelinde kaldığı saptanmış bulunuyor. Dahası yukarıda adı geçen banka'nın Çatlı'nın kartvizitini kullandığı da belgelere geçmiştir.

Listeyi uzatmak mümkündür, ancak bu kadarı bile sermaye devletinin neden Kıbrıs'ın üzerinde bu denli titredğine ve Susurluk pisliliğinin odağında yer alan MGK ve ordunun Kıbrıs ile ilgili hashasiyetlerine ek açıklıklar getirmektedir. İliklerine dek çeteleşmiş ve mafyalaşmış sermaye devletinin "yavru vatan" demagogilerinin arkasında herşeyden önce gözlerden uzak bir "yavru Susurluk'a" duyduğu ihtiyaç yatmaktadır.

Bugün yeniden tırmandırılan Kıbrıs krizinin Susurluk ile bağlantısı bununla da sınırlı değildir. Sahte Kıbrıs krizi zemini üzerinde bilinçli bir tarzda yükseltilecek savaş kışkırtıcılığı ve militarist-şoven saldırganlık politikası Susurluk sonrası süreçte siyasal yaşama giderek daha dolaysız müdahale eden MGK'nın yeni yetkilerle donatılmasına vesile oluşturmaktadır. Dahası, yalnızca iç politikadaki denetimini artırması değil, ama onu daha da pekiştirmek üzere dış politikada da dizginleri giderek daha sıkı elinde toplamasına hizmet etmektedir. MGK'nın hükümete konu ile ilgili verdiği brifing ardından füze krizi çerçevesinde Mesut Yılmaz'ın yaptığı açıklamalar bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Genel Kurmay'a ve onun bünyesinde oluşturulan Füze Çalışma Grubu'na yalnızca S-300 füzelerinin getirilmesi koşulunda her türlü tedbire başvurma yetkisi tanınmıyor. Dahası yapay bir "füze krizi"ni gerekçe ve örnek göstererek MGK'ya da kriz

durumlarında yönetimi tümüyle devralma hakkı da veriliyor. Sayılan kriz yönetimini gerekli kılacak hallerin başında sosyal ve toplumsal hareketler-patlamalar gelmektedir. Böylesi hallerde her türlü toplumsal muhalefetin şiddetle bastırılması, sıkıyönetim ilan edilmesi, grev ve gösterilerin yasaklanması, demokratik kitle örgütlerinin kapatılması, tüm devlet kurumlarının doğrudan generallerin komutasına bağlanması, bölgeye asker yığılması vb. gibi tedbirler öngörülmüyor.

Kısacası Kıbrıs sorunu, bu kez işçi ve emekçi yığınların dikkatini sermayenin azgın saldırılarından uzaklaştıran, tepkilerini şovenizm ve ırkçılık havariliği ile saptıran bir iç politika malzemesi haline getirilmekle kalmamakta, en azgın bir faşist terör ortamının meşru gerekçesi haline getirilmektedir. Çeteleşmiş sermaye devletinin çelik çekirdeği MGK bu sayede alenen iç savaş koşullarında geçerli olan yetkilerle donatılmaktadır.

MGK-TÜSİAD tarafından işbaşına getirilen ANASOL-D hükümeti ancak sermayenin azgın saldırı programını tavizsizce uyguladığı ölçüde ayakta tutulacağının, kalabileceğinin bilincindedir. Ne var ki, onulmaz bir sefaletle sürüklediği, zulümle ezdiği işçi ve emekçi kitlelere bundan daha ağır sömürü koşullarını dayatmanın önemli mücadele dinamiklerini de açığa çıkartacağının farkındadır. Bugün sermaye iktidarının halihazırdaki en büyük kaygısı ve çabası bu dinamikleri sindirmek ve saptırmak üzerine kuruludur. "Kıbrıs Krizi" ve hükümet ortağı Ecevit'in geçmiş Kıbrıs işgalinden bugüne taşınan ırkçı-militarist Kıbrıs politikası ile geniş kitlelerin şovenist bir savaş histerisine sokulmaya çalışılması da bu planın bir parçasıdır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu oyuna gelmemelidir! Tüm dünya ezilen emekçi halkları gibi Türk ve Yunan, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halkları da kardeşler, çıkarları birdir. Gerçek ve ortak düşmanları uşaklık etmeye zorlandıkları emperyalist güçler, gerici Türkiye ve Yunanistan burjuvazisi ile işbirlikçi Rum ve Türk yönetimleridir. Türkiyeli işçi sınıfı Kıbrıs Rum ve Türk halklarıyla enternasyonalist dayanışma bayrağını kaldırmalı, kapitalist-emperyalist sömürü politikalarına dur demelidir! Şoven-ırkçı savaş çığırtkanlığına, militarist saldırganlığa karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarı yüksetilmelidir! "Kıbrıs'ın kaderini tayin hakkı Kıbrıs halklarının olmalıdır!" talebinin kararlı savunusu gerici kapitalist-emperyalist güçlere dönük; "Kıbrıs'tan kirli ellerinizi çekin!" istemi ile birleştirilmelidir!

Sahte füze krizi ve gerçekler

Bir süredir gündemde yine “Kıbrıs meselesi” var. Türk sermaye devletinin, Kıbrıs Rum Kesimi’nin Rusya’dan alacağı S-300 füzeleri üzerinden kopardığı fırtına bir türlü dinmek bilmiyor. MGK başta olmak üzere, hükümetinden medyasına dek tüm sermaye kurumları savaş çıkırtkanlığına soyunmuş durumdadır.

Öncelikle belirtelim ki, bu son “kriz” de önceki benzerleri gibi tamamen yapay bir şekilde geliştirilmiş durumdadır. Türk ve Yunan burjuvazisinin, geçmişten bu yana Kıbrıs sorununu etkili bir iç ve dış politika malzemesi olarak kullandıkları bilinmektedir. Her iki ülkenin işçi ve emekçi kitlelerine dönük ırkçı/şoven propagandanın önemli malzemelerinden biri olan Kıbrıs sorunu; dış politikada da her iki ülke burjuvazisinin yayılmacı/sömürgeci eğilimlerinin bir göstergesi ve önemli bir pazarlık aracı durumundadır.

“Enosis”e karşı “Taksim”

Savaş çılgınlıkları eşliğinde tırmandırılan “S-300 Füze Krizi”, TC’nin Kuzey Kıbrıs’ı ilhak politikalarının devamı niteliğindedir. Kısa bir süre önce AB’nin Kıbrıs Rum Kesimi’ne üyelik kapılarını açması üzerinden tırmandırılan ve Ecevit’in Denktaş ile “bütünleşme” anlaşmaları imzalaması ile sonlanan “kriz”, bugün “S-300” ile tekrar canlandırılmış durumdadır.

TC’nin, Kuzey Kıbrıs’ı ve burada kurduğu kukla devleti (KKTC), resmi olarak da kendisine bağlayabilmek için fırsat kolladığı, dahası bunun için sürekli provakatif bir çaba içerisinde olduğu bilinmektedir. Son bir kaç aylık döneme yayılan kriz atmosferi de bu çabanın bir parçası durumundadır.

Sömürgeci sermaye devletinin ‘74’te Ecevit eliyle gerçekleştirdiği işgali, yine Ecevit’in hükümette olduğu bir dönemde tahkim etmek, dahası resmi bir ilhak ile taçlandırmak hevesi rastlantı değildir. Bu hevesin ardında, ABD’nin 1997 yılını “Kıbrıs sorununun çözüm yılı” ilan etmesi yatmaktadır. ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki jandarmalığına soyunmuş olan TC, efendisinin çözüm planları çerçevesinde pazarlık marjını artırabilmek, emperyalist güçlerin Kıbrıs talanından yağlı bir parça koparabilmek için kolları sıvamış durumdadır.

Özünde ne Türk burjuvazisi, ne de Yunan burjuvazisi emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki planlarına karşıdır. Aksine her ikisi de bu planları sonuna dek desteklemekte, dahası uygulamada temel bir rol oynamak istemektedir. Kıbrıs üzerindeki denetimlerini pastadan pay alma yarışında kullanmaktadırlar. Emperyalistlerin, daha şimdiden fuhuş, kumar, kara para aklama, mafya, kontgerilla vb. faaliyetlerin cenneti durumunda olan Kıbrıs’ı “Akdeniz’in Singapur”u haline getirme planlarında aktif rol almak istemektedirler.

Bu hesaplaşmanın Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan halklarına dönük yüzü ise

ırkçı/şoven içerikli demagojik bir kampanyadır. Türk ve Yunan burjuvazisinin sözde Kıbrıs halklarının çıkarlarını korumak, sorunu çözmek ve barışı sağlamak adına yaptıkları, bir dizi yalan eşliğinde gerilimi tırmandırmaktan öte bir şey değildir. Yunan burjuvazisi “birleşik-bağımsız Kıbrıs” yalanları ile geleneksel “enosis” politikasını (Kıbrıs’ın bir bütün olarak ilhakı) sürdürmektedir. Bunun karşısında TC ise “anavatan-yavru vatan”, “azınlık hakları” vb. demagojiler eşliğinde, Yunan düşmanlığını körükleyerek “taksim” politikasını hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Füze krizi ve gerçekler

Yunanistan’a açık savaş tehditleriyle; “gerekirse vururuz”, “füzeleri Boğaz’dan geçirmeyiz” açıklamalarıyla; MGK brifingleri vb. yollarla tırmandırılan füze krizinin ardındaki gerçeklere bakıldığında TC’nin yürüttüğü demagojik kampanyanın boyutları görülecektir.

TC’nin savaş histerisi ile yürüttüğü kampanyanın temel argümanları “silahsızlanma” ve “dış tehdit” çerçevesinde gelişmektedir. Rum kesiminin Rusya’dan füze alımını eleştiren, adanın “Rum cephaneliği”ne dönüştüğünü iddia eden Türk sermaye devleti, sözde barış için silahsızlanma çağrısı yapmaktadır. Diğer taraftanda da, füzeleri bir dış tehdit unsuru sayarak savaş naraları atmaktadır. “Ankara’yı bile vurabilirler”, “70 bin kişi ölür” vb. açıklamalarla silahlanmaya karşı savaş tehditini ön plana çıkarmaktadırlar.

Oysa ne silahlanma yarışında Türkiye’nin Yunanistan’dan geri kalır bir yanı var, ne de Rum kesimi Rusya’dan ilk defa silah alıyor. Rusya, Kıbrıs Rum Kesimi’ne yıllardır çeşitli silah ve savaş araçları satıyor. Sadece Rum Kesimi’ne değil İran, Irak, Suriye vb. ülkelere de silah satıyor. Rusya’nın ABD ve İngiltere’nin ardından dünya silah pazarında üçüncü büyük güç oluşu, bölgedeki silahlanmanın boyutlarının da bir göstergesi durumundadır. Bu silahların büyük bir bölümü de Boğazlardan nakil edilmektedir. Yani bugün TC’nin tehditleri arasında yer alan “Boğazdan silah geçişini engelleriz” lafı koca bir yalan durumundadır. Boğazlardan yıllardır silah yüklü gemiler TC denetiminde geçmektedir. Dahası Kıbrıs Rum Kesimine de daha önce bu yolla büyük miktarlarda silah sevkiyatı yapılmış durumdadır.

Aynı dönemde TC’de hızlı bir silahlanma süreci yaşamaktadır. Rakamlara bakıldığında, Türk sermaye devletinin silahlanmaya harcadığı bütçenin Yunanistan, Irak, Suriye vb. bölge ülkelerden daha fazla olduğu görülecektir. Dahası, yine aynı dönemde TC’nin, İsrail ve İngiltere ile, içlerinde füze üretiminin de yer aldığı bir dizi silah alımı ve savaş teknolojisi anlaşması vardır. Kısacası Türk devletinin füze krizi üzerinden ırkçı/şoven demagojilerle her şey kaba çarpıtmalardan ve

yalanlardan ibaret durumdadır.

Temel hedef, bir süre önce Ecevit ve Denktaş’ın imzaladıkları “kısmi entegrasyon” anlaşmalarına meşru zeminler hazırlamak ve TC’nin Kıbrıs’taki varlığını tahkim etmek için fırsat yaratmaktır. Kriz tartışmaları çerçevesinde TC’nin Kıbrıs’taki askeri varlığını ve denetimini iyice artırma kararı, bu meşrulaştırma ve tahkim etme politikasının somut görünümü durumundadır.

MGK dış politikada da aktif

Kriz tartışmalarının bir kez daha gösterdiği diğer bir gerçek, generallerin siyasal süreçlere, iç ve dış politik gelişmelere dolaysız müdahaleleri oldu.

Füze krizinin yaratılması ve tırmandırılması sürecinde MGK’nın çok özel bir yeri vardı. Gerek yaratılan krizin iç ve dış yönelimlerini belirlemek konusunda, gerekse kriz çerçevesinde yürütülen savaş çıkırtkanlığına, şoven kampanyaya yön vermek noktasında MGK generalleri temel bir işlev gördü. Dahası, MGK’nın bu denetimi gizli değil, çeşitli kılıflar altında açıktan yürüdü. Medyada krizin ilk günlerinden bu yana yer alan, “Füzeleri vurmak dahil, geniş yetkiler orduya verildi” haberi bu durumun göstergesi idi. MGK-TÜSIAD hükümeti füze krizi çerçevesinde sözü sahibine, MGK’ya direk vermiş durumdaydı.

Dahası MGK bu krizi “Batı Çalışma Grubu”nu meşrulaştırmak yönünde kullandı. Refahiyol hükümetinin düşürülmesi ve darbe tartışmaları sırasında açığa çıkan “Batı Çalışma Grubu”, MGK’nın istihbarat ve kontrgerilla faaliyetlerini yönlendirdiği kurumlarından biri durumundaydı. Tam da bu tartışmalar ve bu birimin ortaya çıkış biçimi bir meşruiyet bunalımı yaratmış durumdaydı. MGK, füze krizi çerçevesinde Batı Çalışma Grubu’nu ön plana çıkararak bu bunalımı ortadan kaldırmayı hedeflemişti.

MGK, füze krizini, dış politik yönelimlerin yanı sıra içteki egemenliğini ve meşruiyetini artırmak için kullandı. Susurluk kazasından bu yana yürüttükleri “temiz ordu-temiz devlet” demagojisini bu tür bir güç gösterisi ile taçlandırıdılar. Yaratılan bir “dış tehdit”e karşı ordunun ne kadar önemli olduğu füze krizi ile kitlelere hatırlatıldı. Füze krizi iç gündemde saptırıcı şoven rüzgarlar yaratmış olmasının yanı sıra, MGK ve ordunun yönetiminin meşrulaştırılması operasyonunda da işlev görmüş oldu.

ABD’nin müdahalesi

Füze krizi sadece Türkiye ve Yunanistan arasında yaşanmadı. Krizin içeriği gereği tartışmalara dahil olan Rusya’yı bir yana bırakırsak, ABD’nin de krize dolaysız bir biçimde müdahale içinde olduğunu görürüz. Özellikle Türk demagojilerinin çıkırtkanlıkları üzerine açıklamalar yapan ABD dışişleri,

sorunun daha fazla tırmandırılmaması yönünde mesajlar verdi. Dahası, Türkiye’yi izlediği yol ve tutturduğu üslup açısından üstü kapalı bir biçimde uyardı.

ABD emperyalizmine göbekten bağlı durumda olan sermaye devleti ise, ABD’nin bu uyarısı karşısında hemen gerekli adımları attı. ABD’nin açıklamasından bir gün önce “Orduya geniş yetkiler verdik. Füzeleri vuracağız” diyen devlet sözcüleri, ABD açıklamasının bir gün sonrasında “Yanlış anlaşılımsız. Füzeleri vurma yetkisi vermedik. Savaş istemiyoruz.” vb. açıklamalar yaptılar. Bu durum bile, sermaye devletinin Kıbrıs sorunu başta olmak üzere her konuda emperyalist sisteme nasıl bağlı olduğunu göstermektedir. Dahası yaratılan krizin yapaylığı ABD’nin müdahalesi ve sonuçları ile de açığa çıkmıştır.

İşgale son, ilhaka hayır!

Füze krizi, Kıbrıs sorununda Türk ve Yunan devletlerinin kirli yüzünü bir kez daha göstermiş durumdadır. Her iki ülke burjuvazisinin Kıbrıs ve Kıbrıs halkları üzerindeki kirli oyunları açıkça ortadadır. Kıbrıs’ı ve Kıbrıs halklarını emperyalist talana peşkeş çekme konusunda birbiri ile yarışan bu iki gerici güç, Kıbrıs sorununun gerçek çözümünün önündeki temel engel durumundadır.

Kıbrıs’ın kaderi Kıbrıs halklarının iradesi ile belirlenmelidir. Türk ve Yunan devletlerinin kirli elleri Kıbrıs üzerinden çekilmelidir. Kıbrıs’taki Türk ve Yunan askeri varlığı derhal çekilmeli, Kıbrıs’ın bağımsızlık ve egemenlik hakları Kıbrıs halklarına verilmelidir.

Emekçiye zulüm, çetelere “demokrasî”!

Sermaye devleti Susurluk kazasından sonra yoğunlaşan kamuoyu tepkisini bastırmak için ve özellikle de kazanın açığa çıkarmış olduğu çeteleşmiş devlet gerçeğini gizleyebilmek için; devlet çetelerinin kimi mensuplarını tutuklamıştı. Kimilerinin de haklarında gıyabi tutuklama kararı çıkarmıştı. Devlet çeteleri hakkında araştırma yapmak üzeri kurulan TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu aylarca süren bir soruşturmadan sonra kimi çarpıcı gerçekleri de açığa süren bir rapor hazırladı. Susurluk sanıkları hakkında açılan dava, diğer mafya-katliam davalarıyla biranda içiçe giriverdi. Susurluk sürecinde açığa çıkan yoğun kitle tepkisini ince manevralarla kendi güdümüne almayı başaran sermaye devletinin ilk işi “devleti aklamak” oldu. Nitekim bu süreçte tutuklanan, sorguya çekilen açığa alınan çete mensuplarının görevi de tepkilerin hedefi olmak, devlet içine sızmış güçler rolünü oynamak oldu. Bugün “laik devlete” şeriatçı tehlike olarak sunulan ve kapatılması gündeme getirilen Refah Partisi ise dönemin iktidarı olarak, hedef saptırma ve soruşturmanın savsaklanması görevlerini üstlendi. Diğer taraftan Mehmetçik medyası kamuoyu tepkilerinin devlet güdümüne alınması ve yanlış yönlere kanalize edilmesinde en büyük rolü oynadı. 1 dakikalık karanlık kampanyasıyla kitle tepkisinin düzen dışı kanallara akmasının önüne set çekmeye çalışan devlet, sendika mafyalarının ve reformist partilerin de desteğini alarak 1 Mayıs sürecinde “devrimci muhalefet”i bozguna uğrattı. Bundan sonra içini boşalttığı, kişisel ya da çok çok birkaç kişinin eylemine indirgenen Susurluk politik manevra malzemesi haline getirilerek hükümet operasyonuna başladı. Altyapısı Susurluk sürecinde hazırlanan operasyonun temel çerçevesi laiklik-şeriat ve Susurluk olarak işlendi. MGK-TÜSİAD patentli Anadol-D hükümeti TC siyasi tarihinin görülmedik cambazlıklarıyla işbaşı yaptı. Anadol-D kitlelere Susurluk’u 20 günde çözme vaatleri yaparken, çete sanıklarından Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Halil Tuğ’u görevine iade ederek ilk günden gerçek rolünü oynamaya başladı. Çünkü hükümet operasyonu “devlet aklanmıştı.”

Bugün sermaye devletinin mahkeme cambazlıkları “şerefli evlatlarını” kurtarmak içindir. Susurluk sürecinden, açığa çıkan mafyalaşmış çeteleşmiş devlet skandallarına rağmen belli başarılarla çıkan devlet, bugün bu doğrultudaki adımlarını sağlamlaştırmak çabasındadır. Bunun için çeşitli politik manevralar döndürülmekte, 12 Eylül dönemini kat be kat aşan baskının altyapısı hazırlanmaktadır. Hükümet yetkileri yapay gündemler çerçevesinde MGK’ya doğrudan bırakılmaktadır. Devlet, 12 Eylül döneminde sırtını döndüğü MHP’li çevreleri yeniden silahlandırmıştır ve bugün bu

silahlandırma açıktan yapılmaktadır. OHAL yaygınlaştırılarak, MHP’li faşist kontralar bugünden Karadeniz’de konuşlandırılmaktadır.

Çete devleti ile MHP’nin rolü

MHP bugün sermaye devletinin kontra yapısını tahkim etmesinde kilit bir rol oynamaktadır. A’dan Z’ye her yolsuzluğun, her katliamın, her çirkefin altından bu eli kanlı faşist katiller örgütü çıkmaktadır. Susurluk’un baş aktörleri durumundaki M. Ağar gittiği her kentte “bozkurtlar”ca karşılanmaktadır. Tahliye edilen İbrahim Şahin ilk medya şovunu yine MHP gençlik kolları başkanının düğününde vermektedir. Yine İ. Şahin’le Çatlı’nın somut ilişkisi bir MHP’linin düğününde çekilen fotoğraflarla kanıtlanmıştır. Sermaye devleti ‘94 ekonomik krizinin üzerine oturan uygulamalarını daha fazla zulüm, daha çok baskı şeklinde formüle etmektedir. Bugün MHP’ye biçilen misyon bu baskıcı rejimin yerine göre açık, yerine göre illegal tetikçi gücünü oluşturmaktadır. 12 Eylül’le tamamen gizli kadrolar haline getirilmiş bu faşist tetikçiler, bugün açıktan silahlanmaktadır.

Ortalık MHP’li faşist bir sermayedarın binlerce kilo silah bağışı yaptığı ve bu silahların akibetinin ne olduğunun bilinmediği haberleriyle çalkalanıyorken, bu silahlardan biri dokunulmazlık zırhı ardına saklanan, faşist aşiret reisi, korucubaşı Bucak’ın Susurluk’ta kaza yaptığı arabadan çıkmaktadır. Ağar’ın emniyet müdürlüğü sırasında hibe edilen 622 koli Uzi ve Baretta marka suikast silahları ve susturucuları, Üretilen silahların bir kısmı, MHP’nin araştırma Ş. Kazan’ın Adalet Bakanlığı

döneminde sümenaltı edilmiş bulunmaktadır. Bugün kontrgerilla timleri Ağar’ın Susurluk soruşturmasında itiraf ettiği binlerce kirli operasyonu bu silahlarla sürdürmektedir. Devlet de bu kontrgerilla tetikçilerini sözde yargıladığı mahkemelerinden birer birer tahliye ederek, bu katliam uzmanlarını olası sıcak görevlere hazır bulundurmaktadır. Sadece Susurluk dava sanıklarının kabul edilen suç dosyasına bakıldığında bu daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Susurluk sanıklarının suç dosyasında şunlar bulunuyor; 1 Mayıs ‘77 katliamı, 7 TİP üyesi gencin kurşuna dizildiği Bahçelievler katliamı, Gazi Katliamı, Balgat katliamı, Emekli Binbaşı ve arkadaşları Mustafa Deniz ve Neval Boz’un kaçırılarak öldürülmesi (1 Kasım ‘94), Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya’nın kaçırılarak öldürülmesi (21 Şubat ‘93), Özgür Gündem Bitlis muhabiri Ferhat Tepe’nin öldürülmesi (28 Temmuz ‘93), Namık Erdoğan, Behçet Cantürk’ün öldürülmesi, Lice’li avukat İnci’nin öldürülmesi, Çarşı Cantürk’ün avukatı Medet Serhat ve şoförü İsmail

Karalioğlu’nun öldürülmesi, Lice’li Sefa Erciyes’in öldürülmesi, İranlı Lazo ve Simko’nun öldürülmesi, Savaş Buldan, Ömer Lütfi Topal, Tefvik Ağansoy, Mehmet Urhan, Tarık Ümit’in öldürülmeleri... ve M. Ağar’ın itiraf ettiği “1000 operasyon” çerçevesinde işlenen faili devlet cinayetleri...

Devlet, kısa bir süre önce Gladio suçlamalarıyla korucu ve çetebaşlarına tüm bu suçları yükleyerek kendini aklamaya çalışmıştı. Bugün Gladio da aklanıyor. Tahliyelere dayanak olarak, M. Ağar ve S. Bucak’ın davanın sanıkları olduğu ancak dokunulmazlıkları sayesinde davadan kurtuldukları, gıyabi tutukluların ise bir türlü yakalanamadığı, yani kısacası davanın uzaması gösteriliyor.

Tüm yapılanmasını özel savaşa göre tahkim etmiş olan devlet bu savaşı tüm ülke geneline yayma gayretindedir. Daha şimdiden tam bir ikiye bölünmüş aymazlıkla “1 dakika karanlık” kampanyalarını yeniden gündeme getirerek tarihi tekerrür ettireceğini sanmaktadır. Hatırlanacağı gibi 1 dakika karanlık eylemleri TC tarihinin en kitlesel, en demokratik eylemi olarak lanse edilmişti. Ne var ki, ne zaman ki tepkiler bizzat düzene yönelmiş, sokağa taşan emekçi kitleler öfkelerini devlete karşı ifade etmeye başlamıştır, eylemlerin amacından saptığı söylemiyle baskı ve terör ortamı da yeniden artırılmıştır. RP ve şeriat karşıtı kampanyalarla kitlelerin “temiz toplu” istemi boğulmaya çalışılmış. Susurluk sonrası süreç, kitle tepkisinin yeniden devlet yedeğine alınması ve hedefini şaşırmamasıyla sonuçlanmıştır. Demokrasi maskesi arkasına saklanmaya çalışan devlet; biz katliamları sürdürülmüş siz de ışıklarınızı yakıp söndürün demektir. Ancak bu demokrasi, her nedense haklarında işkencede alındığı kanıtlanmış ifadelere dayanarak onlarca yıl ceza verilen Manisa’lı lise öğrencilerine işlemiyor. Bu demokrasi 1,5 yıldır sürdürülen Göktepe’nin katillerine işliyor ancak mecliste “Özerk, demokratik üniversite!” pankartı açtılar diye yüzlerce yılla cezalandırılan üniversitelilere işlemiyor. Bu demokrasi katliamcılarının demokrasisidir. İşçinin-emekçinin demokrasisi değildir.

İşçi-emekçiye sermaye zulmüne boyun eğmek reva görülmektedir. Sermaye devletinin mesajı gayet açıktır. Zulmüne boyun eğ, hedefim olma!

Oysa işçi sınıflı ve emekçiler için elbet bu karanlık, kirli, çürümüş sistemden bir çıkış vardır. Onun çıkışı kendi sınıf demokrasisini inşa etmekten geçmektedir.

Susurluk bu düzenin zayıf halkasıdır. Düzenin tüm çeteleşmiş, mafyalaşmış, koşmuş iç yüzünü gözler önüne sermektedir. Sermayenin bugün politik manevralarına malzeme etmek istediği Susurluk, tersinden dönüp dolaşıp suratına bir şamar gibi indirilmelidir. Tepkiler eylemliliğe dönüştürülmeli ve blok bir sınıf tavrıyla birleştirilmelidir.

Bağımsız yargı mı? Susurluk hukuku mu?

Aç kaldığı için yiyecek çalan bir sokak çocuğunun kelepçelenerek mahkemeye çıkarılıp, oradan da cezaevine yollandığını magazin basından sık sık okuruz. Oysa trilyonlarca liralık hayali ihracat yapan, vergi kaçırın, hukuk dışı uygulamalarla işçilerini kapı dışarı eden patronlarımıza yargının dokunduğuna daha hiç şahit olmadık. Kimi zaman kendimize "bu nasıl bir adalet anlayışı" diye sorarız. Bu sorunun yanıtını almak için burjuva devletin mahkemelerine bir göz atmamız yeterlidir. Karşımıza, kocaman harflerle çıkan "Adalet Mülkiin Temelidir" yazısıdır. İşte bu söz sermaye düzeninin adalet anlayışı ve pratiğinin özetidir.

Meclis'te "parasız, eşit ve bilimsel eğitim" istemi ile pankart açan öğrenciler 18 yıl gibi, benzeri bir fiil için burjuva hukukunda bile eşine raslanmayacak cezalara çarptırılmaktadır. Ama aynı meclis, yolsuzluk dosyalarını bir bir aklamakta, milyarlarca dolarlık vurgun yapan hırsızları ödüllendirmektedir. Düzen muhalif aydınlar, sendikacılar, yazarlar salt düşüncelerinden dolayı onlarca yıl zindanlarda çürütülmektedir. İnsanlığın kurtuluşu adına ve hiç bir kişisel çıkar gütmeksizin bu çürümüş düzene karşı mücadele eden devrimciler ise yargıdan önce yargısız infaz, kaybetme, katletme politikasının hedefidir. Savcının önüne ulaşabilenlerin çoğunluğunu bekleyen ise en hafifinden "müebbet" cezası olmaktadır.

Oysa eroinden kadın ticaretine, haraç toplamaktan silah kaçakçılığına dek en iğrenç suçların sahibi çeteciler ve mafyacılara yargılanmaz bile. Kardeş Kürt halkına, devrimcilere, düzen karşıtlarına ve topyekün toplumsal muhalefete karşı örgütlenen kontr-gerilla bir yandan kan kismakta, diğer yandan ise kirli rant alanları üzerinde rekabetini sürdürmektedir. Devletin kirli işlerini yerine getiren çetelerin, bırakalım cezalandırılmayı, "kahraman" ve "vatanseverler" olarak nasıl ödüllendirildikleri, devletin en üst kurumlarında yer alarak pis işlerini nasıl büyük bir rahatlıkla sürdürebildiklerini Susurluk davası çarpıcı bir tarzda gözler önüne sermektedir. Devletin katilleri, işkencecileri, tetikçileri serbest bırakılıyor. Sermayenin kara para aklayıcılarına, uyuşturucu, kumar, beyaz kadın ticaretlerinin kirli ilişki trafiğini düzenleyen kuryelerine kimse dokunamıyor. Kimileri milletvekili zırhına bürünmüş, kimileri ise "benden baba var mı" rahatlığında suçlarına suç ekliyor.

Susurluk skandalı burjuva hukukunun gerçekliğini ortaya seren bir turnusol kağıdı oldu adeta. Susurluk davasında yargılanan son sanıkların da tahliye edilmesi, eli kanlı kontr-gerilla tetikçilerinin ve özel tim elemanlarının serbest bırakılması bir kez daha "bağımsız yargı"nın kimin hizmetinde olduğunu gösterdi. Devlet, son

tahliyelerle yalnızca "bin operasyon" olarak bilinen insanlık düşmanı, iğrenç suçlarını aklamakla kalmamıştır. Adeta Susurluk'ta ortalığa saçılan pisliklerini sahiplenmekte, meşrulaştırmaktadır. Bunu belki de en iyi, mahkemenin kararını "ben Susurluk'un yanında yer alıyorum" sözleriyle kutlayan Tansu Çiller ifade etmektedir.

Oysa olaydan bu yana güya dosyalar toplandı, tanıklar dinlendi, polisler tutuklandı. Mesut Yılmaz "bu olayı çözmezsem başbakanlık haram olsun sözü" verdi. Süper savcı atadı... Hep göstermelik, hep oyalama... Bir yandan Susurluk'la bağlantısı olan ve Abdullah Çatlı ile ilişkileri ile bilinen polis memurları tahliye ediliyor. Bir yandan da Susurluk'u güya daha ciddi soruşturacak süper müfettiş atanıyor. Atanan müfettiş Kutlu Savaş: "Susurluk'u soruşturan müfettişler, olayı saptırıp örtbas etmeye ve küçültmeye çalıştılar. Bu yüzden haklarında işlem yapılsın" oyalamacı açıklamasında bulunurken, olayın baş kahramanlarından eli kanlı Mehmet Ağar ve Sedat Bucak'ın dokunulmazlıkları dahi kaldırılamıyor. Aslında bu savcı da çok iyi biliyor ki, kendisi kukla bir figüran, kitleleri oyalama senaryosundaki geçici rolünü gerçekleştireyor. Aradan iki ay geçtikten sonra Kutlu Savaş gibi yeni bir "süper müfettiş" çıkar da: "Eksik, acele, üstünkörü yapılmış araştırmalar ve dosyalar suçluların işine yarıyor. Adalet yanılıyor, yanılıyorlar. Merak etmeyin yakında herşeyi, bir bir kamuoyunun gözü önüne sunacağız" derse hiç şaşırmanın.

Bağımsız Yargı Aldatmacası

Yargının tepesindeki yargıçlardan tutun, düzen partilerinin yöneticilerine oradan burjuva basın yazarlarına kadar herkes yargının bağımsız olmadığından, er-geç yargının bağımsızlığının sağlanması gerektiğini iddia ediyorlar. Hatta kimi "sol" çevreler de

"bağımsız yargı", "demokratik Türkiye" hayalleriyle kitleleri oyalıyor.

Evet yargı bağımsız değildir. Hiç bir sınıflı toplumda olmadığı gibi kapitalist düzende de bunun olanağı yoktur. Hukuk, tarih boyunca hep egemen sınıfın çıkarlarını korumuş, onun egemenlik haklarını güvenceye almıştır. Kapitalist düzende bu özel mülkiyetin kutsallığı, bir avuç asalağın çalışan milyonları iligine dek sömürmesinin hukuksal meşruluğu demektir. Bugün sermaye iktidarı ayakta kalmak ve sömürüsünü istediği gibi sürdürmek için teröre, kirli savaşa, kontr-gerillaya ihtiyaç duymaktadır. Tüm bir sistem boydan boya çürümüş, devletin her kurumuna çete, mafya ve rüşvet ilişkileri hakim olmuştur. Böyle bir düzende biçimsel olarak bile yargının bağımsızlığından söz edilemez. Sermayenin egemenliği koşullarında ise yargıçlar ve mahkemeler her zaman burjuvazinin mülkiyetini koruyacak, sınıflı toplumu, ücretli kölelik sistemini ve sömürüyü ortadan kaldırmak isteyene en ağır cezaları verecektir. Mahkemelerde hakim ve savcılar bizzat içerisinde yer aldıkları mafya tarafından tehdit edilip satın alınacaktır. Sermaye devletin yargısı kendi faşist rejimi için suç işleyenleri hep koruyacak ve ödüllendirecektir.

Yasalar, Mahkemeler ve Sınıf Mücadelesi

Mülkiin temeli olan burjuva adaleti mülksüzlerin sınıf düşmanı olduğunu adeta baştan ilan etmiştir. Sermaye devletin yasaları, mahkemeleri hep işçi sınıfı mücadelesini boğmak üzere tahkim edilmiştir. Bu bağlamda gerektiğinde kendi yasalarının patronlar, ordu ve polis kurumlarınca ihlal edilmesini dahi sorun etmemiştir. O hep övünülen "hukuk devleti" kendi yasalarını rahatlıkla hiçe sayabilmektedir.

1980'den sonra yasalar sınıf mücadelesini tam bir cendereye

almaya çalıştı. Bunu büyük oranda da başardı. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasılaştırmaya, tensikatlar vb. karşı direnişe geçen her işçi karşısında burjuva hukuku adına polis copu ve jandarma dipçisi buldu. Toplumsal düzeni bozduğu gerekçesiyle mahkemelerde yargılandı. Gözaltında tutuldu. Sınıf öncüsü devrimciler ise daha ağır baskılara maruz kaldı. İşçi sınıfı tüm bu pratik deneyimlerden burjuva yasa ve mahkemelerinin onun en küçük bir hakkını savunmayacağını, tersine kendisine düşman olduğunu yaşayarak gördü. Fakat bunları görmek ile olayları sınıf bilinciyle değerlendirmek ayrı şeylerdir. Asıl önemli olan ise işçi sınıfının, Türkiye işçi hareketi tarihinde şanlı bir sayfa olan "DGM'ler kapatılsın!" boykotundaki sınıf tavrını gösterebilmesidir. Zira ancak kararlı, politik ve militan bir eylemlilikle, dahası bir adım daha ileri atılarak sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim tavrıyla mücadelenin önündeki yasal engeller aşılabilir.

Sermayenin Zindan Politikası

Burjuva hukuk sisteminin son halkası cezaevleridir. Burjuva yargı ve ceza sistemi kendi istediği normlarda insan yaratmaya yöneliktir. Toplumsal düzeninde aykırı davranan, sistemin işleyişine ters düşen ve tepkisini örgütlü dile getiren her birey tektipleştirilmek üzere cezaevine gönderilir. Kurulu barbar düzeni yıkmak gibi bir hedefi olan devrimci tutsakların üzerinde ise özel bir önemle durulur. Devrimci tutsaklar sözkonusu olduğunda sermaye, burjuva hümanizmi bile bir kenara bırakıp her türlü baskı ve katliamı onaylamaktadır. Örneğin; Ümraniye, Buca, Diyarbakır zindanlarındaki katliamların sorumluları yargı önüne doğru düzgün çıkarılmazken, Uşak Cezaevi'nde tertiplenen provokasyon ve katliamın üzeri de örtülmüştür. Faşist devlet, cezaevlerinde yasaları dilediği gibi kullanmakta, güç dengeleri izin verdiği noktada hiçe saymaktadır. Fırsatının bulunduğu ilk anda hücre tipi cezaevi sistemini hayata geçirecek planların bugünden yapılması bunun çarpıcı bir göstergesidir. Devletin tabutluk sistemi uygulayabilmek için her türlü yasal-yasadışı yönteme başvuracağı ise çok açıktır.

Ancak düzenin hukuk sisteminin en son halkası olan zindanlar, aynı zamanda onun en çürük halkasıdır. Bugüne kadar devrimci tutsaklar saldırılara hep kendi yasaları ile karşılık verdiler. Boyun eğmekten ölüme bir direniş sergilediler. Haklarını ise hep mücadelenin gücüyle aldılar. Sermaye devletine diz çöktürmenin yolunun, burjuvazinin çıkarlarını korumak için var olan yasalara takılmadan mücadeleyi yükseltmekten ve bedel ödemeyi göze alarak onu sonuna kadar götürme kararlılığından geçtiğini en güzel biçimiyle onlar gösterdiler.

Kontrgerilla Karadeniz'de korku saçıyor!

Susurluk belasından devleti kurtarmaya çalışan sermaye sözcüleri, bu skandallar dönemini devleti aklama sürecine çevirmeye çalışmışlardır. Bu süreçte açığa çıkan her türden kirli ilişki kişiselleştirildi. Özel savaş stratejisiyle tahkim edilen devlet, Kürdistan'da kurumsallaştırdığı koruculuk ve özel timi de bu çerçevede boy hedefi haline getirmişti. Korucu ve özel timin uyuşturucu, silah, vb. kaçakçılıkları; 1000 operasyonla açığa çıkan faili meçhulleri, adam kaçırma, haraç toplama vb. kirli işlerin mimarı olduğu sık sık gündeme getirilmiş, ve tartışma konusu yapılmıştı.

Hükümet operasyonu çerçevesinde işlenen bu konuların yanı sıra "laik-demokratik devlet" söylemiyle işbaşına gelen ANASOL-D hükümetinin vaatleri arasında koruculuğun tasfiyesi ve OHAL'in kaldırılacağı vardı. TSK'nın (Türk Silahlı Kuvvetleri) "biz görevimizi yaptık, sıra hükümette" sözlerinin üstüne oturtulan bu vaatler, uzatmalı düzen uşağı Ecevit'in köy-kent projesi vb. söylemleriyle birleştirildi. Ancak bütün bu vaat ve uygulamaların koca birer yalandan ibaret olduğunun anlaşılması için çok fazla zaman da gerekmedi. ANASOL-D'nin ilk icraatlarından birisi OHAL'in yaygınlaştırılması ve koruculuk sisteminin Karadeniz'de uygulamaya geçilmesi oldu. Bu hiç de şaşırtıcı bir gelişme değildir. ANASOL-D'nin kapsamlı devlet saldırılarını yürütecek bir hükümet olacağı başından belliydi. Sermaye örgütlerinin, sendika mafyalarının, MGK'nın güdümünde işbaşı yaptırılan bu hükümetin görevi, devletin aklanmasını sağlamak, baskı rejimini kolaylaştırmak ve bunları ekonomik saldırılarla bütünleştirmekti.

Bugün kaldırılacağı vaadedilen koruculuk sistemi Karadeniz emekçilerine, köylülerine dayatılmak istenmektedir. Buna bahane olarak da Mayıs ayında Mesudiye'deki polis karakolu baskını, iki jandarmanın öldürülmesi, Ağustos'ta Mesudiye'de bir polisin öldürülmesi, Eğriçimen yaylasındaki villaların yakılması ve yaz aylarında Edis'da DHKC'li olduğu iddia edilen bir kişinin yakalanması gösterilmektedir. Gerillanın Karadeniz'e çıkarma yaptığı bahanesiyle "önlem olarak" köyleri, ilçeleri koruculaştırmaya giden devletin hesapları ise daha başkadır.

'80 öncesi işçi-emekçileri Alevi-Sünni olarak dinsel bir temelde bölmeye ve birbirine düşman etmeye çalışan devlet,

onurlu bir direniş hattında yükselen Kürt ulusal mücadelesine karşı da aşiretleri silahlandırarak bu mücadeleyi ezmek istemişti. Bu onursuzluğu paylaşmak istemeyen birçok köye ise askeri zor kullanıldı. Öyle ki başta koruculuğu kabul eden, ancak mücadelenin gelişmesiyle devlet için savaşmak istemeyen köyler, silahlarını eşeklerle karakollara göndermek zorunda kaldı. Yine de silah bırakmaktan dolayı baskıdan, işkenceden, dışkı yedirilmesinden, katliamdan kurtulamadılar.

Kürt halkına yıllardır reva görülen baskı ve terör şimdi Karadeniz emekçilerine de dayatılmak istenmektedir. Halkın korkması ve teröre olması için masum iki çocuk gün ortasında vurulmuştur. Köylere, ilçelere uydurma bildiriler dağıtılmakta, halk korkutulmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz bu uygulamaların altında sermaye devletin ince hesapları bulunmaktadır. Birincisi, MGK-TÜSİAD yönetiminin, IMF ve CIA tarafından da desteklenen baskıyı artırma tedbirleridir. Mali ve idari krizine yıllardır bir çözüm getiremeyen sermaye devleti her iki alanda da esneklik gösterebilecek durumda değildir. Tersinden işçi-emekçi sınıfların ve Kürt halkının da sermayenin zulüm yönetimine tanıyacakları bir esneklik payı yoktur. Sermaye cephesinden bu sorunun çözümü, 12 Eylül rejimini kat kat aşacak bir baskı rejiminin oturtulmasından geçmektedir. Bu kapsamda sermaye devletin güncel politikası şovenizmi-ırkçılığı yaygınlaştırmak, "bölücülere", "iç-düşmana" karşı halkı silahlandırmaktır. Bu politikanın ilk uygulama merkezinin Karadeniz olmasının ise sermaye cephesinden önemli bir yönü vardır. Karadeniz bölgesi bir taraftan MHP'li faşist çetelerin yuvalanmakta güçlük çekmedikleri bir bölgedir. Bölgenin verili geri bilinç durumu sermaye devletin politikalarını uygulama kolaylığı açısından bir artı puana sahiptir. Diğer taraftan bölgenin Kürdistan'a sınır teşkil eden iç kesimleri yıllardır baskının, zulmün zaten hedefi durumundadır. Kürt halkının bu zulme karşı olan Alevi yerleşimlerinden

oluşmaktadır. İkincisi, Susurluk'la açığa çıkan çetebaşlarının, özel timin kabarık suç dosyalarına sahip faşist katillerin, gözler önünden alınması; uzmanlaştıkları görevlerini ve eğitimlerini tam da böyle bir süreçte Karadeniz'de yerine getirmeleri istenmektedir. Üçüncüsü, Kuzeydoğu'da

meydana gelen yapısal değişiklikler sonucu ortaya çıkmış Türki cumhuriyetler için Karadeniz bölgesi bir geçiş, köprü konumundadır. Bu ülkelerin içinde suikastlar, darbeler tertipleyen TC'nin, bölgedeki çetelerini tahkim etmesi gerekmektedir.

Dördüncüsü, TC'nin dünya uyuşturucu pazarında tuttuğu yer bilinmektedir. Kürdistan'la yürütülen kirli savaş sayesinde buradaki sınır kapılarından rahatlıkla uyuşturucu kaçakçılığı gerçekleştiren TC'nin bu rant pazarında başa güşmek için daha çok "yola" gereksinimi vardır. Bugün Karadeniz Bölgesi de terörize edilerek uygun yol hazırlanmaya çalışılmaktadır.

Son olarak da Kürdistan'daki iç savaşta tüm çabalara rağmen başarılı olamayan TC savaşı tüm ülke geneline yaymak istemektedir.

Koruculaştırmanın, OHAL'in yaygınlaştırılmasının arka planında şimdilik bunlar görünmektedir. Gelişen süreç içerisinde sermaye devleti bu uygulamasını başka politikalarına eklemleyebilme yeteneğine sahiptir.

Bu uygulamalar yalnız Karadeniz emekçilerinin, köylülerinin karşı çıkması gereken uygulamalar değildir. Yarını kazanmak işçi sınıfı ve emekçilerin; Kürt, Türk, Laz, Çerkez... halklarının ellerindedir. Bunun ön koşulu bir bütün halinde örgütlenmek ve örgütlü tepkilerini dile getirmekten geçmektedir. Kontrgerilla devleti bugün şovenizmi, ırkçılığı ön plana çıkarıp kitleleri terörize etmek istemektedir. "Bölücü terör" onun kirli provakasyonlarına en çok malzeme ettiği şeydir. Bugün işçi-emekçi kesimlerin ön plana çıkarıp etrafında birleştirilmesi gereken şiar "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği"dir. Bu çerçevede kardeş Kürt halkının yanında olduğunu gösteren ortak eylemlilikler gerçekleştirilmeli, OHAL ve koruculuğun yaygınlaştırılmasına karşı; "Eşitlik-özgürlük-gönüllü birlik!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla!" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarları

Halkın huzurunu bozan "Huzur Operasyonları"

Devletin ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bir süre önce "Huzur Operasyonları" adı altında ba latıkları gözaltı ve terör furyası gün geçtikçe yo unla ıyor. Ba ta merkezi yerlerde gerçekte tirilen operasyonlar, emekçi mahallelerinde de yaygınla ıyor. Kamuoyuna "halkın can ve mal güvenli ini sa lamak için Türk polisi fedakarca çalı ıyor" demagojileri ile yansıtılan operasyonlar, gerçekte i çi ve emekçi kitleleri korku atmosferine bo up sindirmeyi hedefliyor.

Sermaye devleti bir taraftan i çi ve emekçileri iliklerine dek sömürürken, di er taraftan onlara her türlü zulmü reva görmektedir. Ne var ki Gazi Büyük Halk Direni i ile birlikte fa ist rejim önlemlerini daha da sıkla tırmak zorunda kalmı tır. Zira patlama noktasına gelen ezilen yı ınların soka a ta an öfkelerinin ne tür geli melere yol açabildi ini ya ayarak ö renmi tır. Terörü daha da artıran devlet, kar ı-tepkileri korku ve panik yayarak sindirmek amacındadır.

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde ya anan geli meler bu konuda son derece açıklayıcıdır. Son bir hafta içerisinde sözde mahalledeki huzuru sa lamak adına yüze yakın insan gözaltına alınmı , pek çok kahve ve bilardo salonu basılmı tır. Sivil polisler, ba ında Kürt ve devrimci olarak bilinen mahale sakinlerinin oldu u isim listesiyle dola ıp, adeta insan avına çıkmı tır. Hemen her sokak arasına yerle tirilen sivil polisler semti ablukaya almı tır.

Mahallenin kurulu yıldönümünde yapılan 2 Eylül eyleminden sonra ise devrimcilere ve halka kar ı geni çaplı operasyonlar ba latılmı tır. çerisinde mahalle muhtarının da bulundu u ve semt sakinlerinin katıldı ı Mahalle Meclisi Toplantısı provoke edilmeye çalı ılmı tır. Toplantı yapılan yerin önünde geni güvenlik önlemi alan polis, içeri girmek isteyen insanları didik didik defalarca aramı , niye geldiklerini sorarak psikolojik bir terör ortamı yaratmak istemi tır. Bilinçli ve planlı bir di er provokasyon giri imi ise, iki serseri gencin sokak ortasında içki içip devrimcilere ve devrimcilere yardım eden halka küfür etmesi ile tertiplenmi tır. Sement gençleri onları uyarmasıyla bir anda sokak aralarına ellerinde demir ve sopalarla 10-15 ki ilik bir fa ist kalabalık saldırıya geçmi tır. Saldırıya u rayan duyarlı gençlerden bazıları ise arkasından gelen polis tarafından bir kahveye çekilerek, adeta linç edercesine dövülmü tür. Bu olaylarda iki genç baca ından silahla vurulmu , toplam 6 ki i de a ır yarananmı tır.

Yalnızca 1 Mayıs mahallesinde bu ya ananlar bile devletin ve fa ist terör aygıtlarının çözüm ona "huzur operasyonları"nın gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Oysa bugün 1 Mayıs mahallesinde ya ananlar Nurtepe Mahallesi'nde, Okmeydanı'nda, Gülsuyu'nda, Gazi Mahallesi'nde de günlük uygulamalardır. 13 Eylül Cumartesi günü Nurtepe'de cadde üzerindeki kahve ve i yerlerini basan polis 30 ki iyi gözaltına almı tır. Ayrıca cadde üzerindeki duyarlı esnafı da tartaklamı tır.

Bu geli meler i çilerin, emekçilerin, yoksul halkın "biz sessizce kö emize çekilirsek e er devlet ve polis bize kar ı bir ey yapmaz" söylemlerini bir kez daha bo a çıkarıyor. Bu sömürü düzeni zulümle ayakta durmaktadır. Ya anılan saldırılar dönemsel uygulamalar de il, sistematik devlet terörünün her gün tırmandırıldı ının ifadesidir. Huzur operasyonları topyekün saldırı politikasının yalnızca bir uzantısıdır. Devlet ve MGK ıler daresi Yasası'nı, Batı Çalı ma Grupları'nı elbetteki bo una olu turmadı. Oysa sessiz sedasız bir ekilde yasalla tırılan bu saldırılar gariptir ki, i çiler ve emekçiler cephesinden de bir sessizlikle kar ılandı. Devletin bugün bu denli pervasızca saldırabilmesinin altında yatan en önemli faktör i te budur.

i çi ve emekçiler sömürüye ve zulme kar ı örgütlenmedikçe, eylemli gücünü bugünden hayata geçirmedikçe saldırılar daha da artacaktır. Öyleyse her alanda devletin terörüne ve topyekün saldırısına kar ı birle meli, örgütlenmeli ve sesimizi yükseltmeliyiz.

Mersin Üniversitesin'den yükselen onurlu ses: “YÖK’e HAYIR!”

12 Eylül faşist darbesinin öncelikli olarak hedef aldığı kurumlardan biri de üniversiteler olmuştur. Cuntayla beraber ülkede yaratılan baskı, devlet terörü ve ağır sömürü koşullarının kalıcılaştırılması olarak şekillenen '82 Anayasası'nın üniversitelere uyarlanmış hali ise YÖK'te ifadesini bulmuştur. YÖK üniversitelerde yıllarca mücadele edilerek kazanılmış hakları bir anda gaspetmiş ve demokrasiyi kırıntılarına varıncaya kadar üniversitelerden uzaklaştırmıştır. Bilimsel eğitimin en büyük engellerinden birine dönüşen YÖK, bugün de sermaye devletinin üniversitelerde baskı ve denetim aygıtı durumundadır.

12 Eylül generalleri, kimliksizleştirme operasyonuna ilk olarak işe öğrenci gençliği sindirme, yok etme, kişiliksizleştirme ve depolitize etme politikasıyla başladılar. Daha YÖK uygulamaya geçmeden askeri operasyonlarla işgal edilen üniversitelerde toplu gözaltılar ve tutuklamalar yaşandı. 50.000 öğrenci üniversiteden uzaklaştırıldı. Tek tip öğrenci yaratmak amacıyla kılık kıyafet yönetmeliği düzenlendi. Siyaset yasaklandı. Dernekler özel izne bağlı hale getirildi. Türk-İslam senteziyle bütünleştirilmiş, resmi ideolojinin pompalandığı ders müfredatıyla (ve eğitim kadrolarıyla) tüm örgütlenme özgürlüklerini engelleyen disiplin yönetmelikleriyle öğrenciler tam anlamıyla kısıp kısıp alındı.

YÖK'ün saldırıları yalnızca öğrencileri kapsamıyordu. Eğitimciler de darbenin üniversitelerin başına sardığı YÖK'ün saldırılarına en az öğrencileri kadar maruz kaldılar. Çıkarılan 1402 sayılı yasa ile 465 öğretim üyesi ve 790 öğretim görevlisi üniversitelerden uzaklaştırıldı. Asıl önemlisi yasa ile eğitimin en önemli bileşenlerinden birini oluşturan eğitimcilerin üniversitelerde söz-karar hakkı engellendi. İdari ve teknik tüm konular merkezileştirilerek bürokrasi ve denetim mekanizmaları yoluyla seçme ve seçilme yerine atama sistemi oturtuldu. Öğretim üyeleri kendi yöneticilerini bile seçmekten uzak hale getirilerek ipler MGK'nın ve cumhurbaşkanının eline bırakıldı.

Yapılan bu düzenlemeler ve dayatılan yasalarla herşeyden önce üniversitelerde öğretim üyelerinin hiçbir güvencesi kalmadı.

YÖK aracılığıyla üniversitelerin çağ dışı bir eğitim sistemine mahkum edilmesinin, resmi ideolojinin üretim ve propaganda merkezlerine dönüşmelerinin, yönetim kademelerinde yaşanan faşist kadrolaşmanın, polisin okulları açıkça işgal etmesinin kuşkusuz bu denli kolay gerçekleşmesinin altında bir direniş duvarına çarpıması yatmaktadır. Öğretim görevlileri tüm bu uygulamalara anlamlı hiç bir direniş sergileyemediler. Uygulamalara karşı

olanlar zamanla YÖK'ün getirdiği sistemin çarkları arasına katıldılar ya da anfi duvarlarını bile aşmayacak kadar kısık sesle muhalefet ederek/sızlanarak pasif eğitimcilik görevlerini sürdürdüler. Öğretim görevlilerinin üniversiteleri kuşatan anti-demokratik uygulamaların ve faşist çemberin kırılması için öğrenci gençliği YÖK'e karşı başlattığı mücadeleye de birkaç istisnai durum dışında katkıları olmadı. Bu mücadeleyi onurla yükselten devrimci öğrencilere destek vermek bir yana yer yer mücadeleyi boşa çıkaracak ve meşruluğunu kaybettirecek tutumlara girdiler.

YÖK karşıtı çıkış yayılıyor...

Sermaye devletinin üniversiteleri gölgesi altında yaşamaya mahkum ettiği YÖK diktası yıllardan beri içinde çelişkiler üretmekle meşguldür. İçine gün geçtikçe daha çok gömüldüğü krizin, Kürt halkına karşı yıllardır sürdürülen sömürgeci kirli savaşın yüklü faturası sonucu sermaye sınıfının uygulamak zorunda kaldığı tasarruf tedbirleri üniversiteleri de vurmuştur. Eğitim ve bilimsel araştırmalara bütçeden ayrılan payın azaltılması, kültürel ve akademik donanımın yetersizliği, yaşama geçirilmeye çalışılan paralı eğitim saldırısı nedeniyle öğrencilerle yaşanan sorunlar, YÖK'ün ve onun bir diktatör havalarındaki başkanının sultasıyla birleşince yıllardır büyüyen çelişkiler yeniden gündeme geldi.

Geçtiğimiz hafta Mersin Üniversitesi Senatosu'nun toplantısında alınan ve Rektör Vural ÜLKÜ tarafından Senato üyeleriyle birlikte açıklanan YÖK hedefli “Önümüzü kesemezsiniz. YÖK'ün baskı ve dayatmalarını onaylamıyoruz” içerikli kararlar bu çelişkileri bir anda güncelleştirdi. Açıklanan kararlarda yeni bölümler açmalarına izin verilmediğini, bu kurumlara atanacak dekan ve yönetici kadrolar konusunda baskıların olduğu belirtilirken, bu baskı ve dayatmaların özerk- demokratik üniversite kavramına uymadığı vurgulandı.

Ayrıca polisin Mersin Üniversitesi üzerinde etkinlik kurmak amacıyla olduğunu, istediği kişileri üniversiteye yerleştirmeye çalıştığını belirten Rektör Vural ÜLKÜ, “Biz demokrasiden, insan haklarından bahsettikçe YÖK Başkanı GÜRÜZ bize ‘12 Eylül artığı solcular’ diye hakaret ediyor, kimi öğretim görevlilerinin özel yaşamına karışıp gözdağı veriyor” dedi. Rektör Yardımcısı Zafer ÜSKÜL'ün hukukun üstünlüğünü isteyen, çağrısı herkese yanlarına davet eden çağrısına a

ilk ses Öğretim Elemanları Sendikası ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Yakın Doğu Üniversitesi rektörü Suat GÜNSEL'den geldi. GÜNSEL, YÖK'ün yalnızca Türkiye'deki üniversiteler için değil K.K.T.C.'deki üniversiteler için de bir engel olduğunu, baskılarının sınırları aşarak Kıbrıs'a da ulaştığını söyledi.

Hafta içinde Mersin'de K.K.T.C'den gelen öğretim görevlileriyle çeşitli üniversitelerden Mersin'e gelen ÖES üyesi öğretim görevlileri bir basın açıklaması ve yürüyüşle YÖK uygulamalarını protesto ederek YÖK'ün kaldırılması talebini yükselttiler.

Öğretim görevlilerinde başlayan YÖK karşıtı ve özerk-demokratik üniversite istemli bu hareketlilik 12 Eylül'den beri bu cephede varolan 'esas duruş'un terkedilmesi itibarıyla oldukça anlamlıdır. Bu karşı duruş ve tepkiler onurlu bir aydın, onurlu bir bilim adamı olmayan vazgeçilmez bir gereğidir de zaten.

Öğretim görevlilerinin bu anlamlı çıkışı herşeyden önce ortaya koydukları mücadele platformunu sığıltan kurtarmamaktadır. Hareketliliği yönlendiren öğretim görevlileri öncelikle özerk-demokratik üniversite mücadelesini doğru kavramak zorundadırlar. Üniversiteler toplumsal siyasal sorunlara bilimsel çözümler üreten ve bu sorunlar karşısında demokratik bir baskı oluşturabilen bir duruma getirildiğinde gerçek anlamda bir demokratiklikten bahsedilebilecektir. Özerk-demokratik üniversite talebi bu perspektiften koparılıp kendi içinde amaçlaştırıldığı ve laiklik, Atatürkçülük vb. şablonlara sıkıştırıldığı ölçüde gelişebilmek bir yana, amaçsızlığın ve kaybolacaktır.

Üniversitelerin sorunlarla yüklü yapısı, YÖK'ün uyguladığı diktatorya ya da YÖK'ün kendisi kurulu toplumsal-siyasal yapının sorunlarından bağımsız ve onun dışında değildir. Özgür ve demokratik bir üniversite, özgür eğitim ancak özgür bir toplumda, özgürleştirici bir sistemde mümkündür.

Tüm bu sorunlar üniversitelerin doğal bileşeni olan üniversite öğrencilerinin de öz sorunları olduğu halde 'zarar görmemeleri için' bu mücadelenin dışında tutulmak istenmeleri, düzenle sert bir hesaplaşmadan kaçınıldığını bugünden gösteriyor. Bu gerekçelerle korunmaya çalışılan öğrenciler değil mücadele platformunun düzen içiligidir.

İçinde bulunduğumuz koşullarda “YÖK'e hayır!” diyebilmek buna rağmen kuşkusuz ki öğretim görevlileri adına bir olumluluktur ve sahiplenilmesi gerekir. Devrimci, komünist gençlik, öğretim elemanlarının bu çıkışıyla doğan geniş öğrenci kitlelerini özerk-demokratik üniversite talebi etrafında mücadeleye çekme zeminini, bu doğrultuda yaygın ajitasyon-propaganda yapma şansını kullanmaktan geri durmamalıdır.

Sömürsüz, Bilimsel, Demokratik Eğitim İstiyoruz!

Sermaye sınıfının emekçi halka karşı saldırısı ve sömürsü yıllar geçtikçe artarak devam ediyor. Bu saldırı ve sömür alanlarından biri de okullarda yaygınlaştırılan "kayıt parası" ve "eğitime katkı payı" sömürsüdür.

Devletin kendi kanunlarınca eğitimin parasız olması gerekiyor. Özellikle ilköğretimin tüm giderlerinin devletçe karşılanması yasa gereğidir. Ancak devlet kendi kanunlarına uymuyor, kanunlarını kendi ihlal ediyor.

Okula kayıt olmak için gelen bir öğrenciden kayıt sırasında kayıt parası isteniyor. Parayı almayan yetkili kayıt yapmıyor. Kayıt parası (daha doğrusu haracı) alınan öğrencinin kaydı yapılıyor. Ancak iş bununla da bitmiyor. Okullar açıldıktan sonra "Eğitime Katkı Payı" adı altında para gaspları devam ediyor. Ödeyemeyenler çeşitli şekillerde tehdit ediliyor. Karne vermemek, diploma vermemek ve artık günlük bir olay haline gelen azarlamak, bu tehditlerden bazılarısıdır.

Bakanların bu konudaki genelgeleri, demeçleri, valilerin açıklamaları sadece formalite, sadece yalan, sadece kandırmaca. El altından "Eğitime Katkı Payı" almanın devamı isteniyor. "Başınızın çaresine bakın" deniyor çünkü. Böyle olunca veli ile okul idaresi karşı karşıya geliyor, birbirlerini kırıcı davranışlarda bulunuyorlar.

Yetkililer genelge ve söylemlerinde samimi değiller. Samimi olsalar okulların ihtiyaçları için gerekli ödenekleri gönderirlerdi. Parası olmayan okulların idarecileri de zorunlu olarak öğrencileri ve velileri zorluyorlar. Okul idaresi açısından durum tam bir çıkmaz. "Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık" deyimi bu duruma tam uygun. Yani, ya katkı payını toplamak durumunda, ya da istifa. Başka seçenek yok.

Okulun elektrik, su, hizmetli, boya, badana, onarım... vs. giderleri tamamen okulların kendi olanaklarınca karşılanıyor. Dahası da var. Velilerden toplanan bu paranın yüzde 10 kadarı İl ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gönderiliyor. Bu parayı vermekte geciken okul müdürleri azarlanıyor, kınama veya uyarı ile cezalandırılıyor. Kısacası okul idareleri bu sömürsüye gönüllü-gönülsüz alet olmak zorunda kalıyor.

Eğitime katkı payının sürdürülmesi ve yaygınlaştırılmasının amacı eğitimin adım adım özelleştirilmesi. Okulların özelleştirilmesi planı bir hayli tuttu. Çünkü özelleştirme bir hayli yaygınlaşmıştır. Bu düzende parası olan okur, parası olmayan ise cahil kalmaya mahkumdur. Burada da çarklar zenginlerin lehine dönmektedir.

Katkı payı sömürsünün sona erdirilmesi okul idarecileri ile kavga etmekten değil; tüm veliler birleşerek devlete karşı mücadele ederek, devlete bu alanda geri adım attırmaktan geçiyor. Biraz uğraş istese de bunun mümkün olacağına inanıyorum. Okullara para

göndermeyen devlettir esas muhatabımız. Çünkü katkı payının toplanması için okul idarecilerini mecbur bırakan devlettir.

Sekiz Yıl Uygulaması ve Eğitimin İçeriği, Demokratikliği

Sermayenin egemenlik savaşı sadece emekçi sınıflara karşı değildir. Öyle durumlar olur ki, sermayenin çeşitli kesimleri kendi aralarında pastadan daha fazla pay kapma savaşımını sürdürürler.

Dini duyguları istismar ederek halkı denetim altında tutmak, sömürsü düzenlerinin ömrünü biraz daha uzatabilmek için din silahına sarılan bu sermaye sınıfı değil mi? İmam hatip okulları ile kuran kurslarını açıp yaygınlaştıran bu kesimler değil mi? Bu durum başta işlerine geliyordu. Çünkü halkı din afyonu ile uyutabiliyorlar, istedikleri gibi at oynatabiliyorlardı. Ama iş umdukları gibi gitmedi. Arap-İslam sermaye destekli egemen sınıf kesimi, sömürsüde Batılı emperyalist yanlısı sermaye kesiminin çıkarını tehdit eder duruma geldi. Batı destekli sermaye bir çare arama yoluna gitti.

Buldular da. MGK devreye sokularak, islami sermaye kesimini denetim altına almak için 8 yıllık ilköğretim uygulaması devreye sokuldu. İmam hatip liselerinin orta kesimleri kapatılarak bu kesimin tabanının gelişmesi denetim altına alınmak isteniyor. Planlarının tutup tutmayacağını zaman gösterir.

Şimdilik sıkıntılar giderilmiş, sular durulmuş görülüyor. Ama sadece batılı emperyalist yanlısı sermaye sınıfı için. Biz emekçiler için yine değişen bir şey yok. İnsanlarımızın eğitim seviyesinin daha da yükseltilmesi bizim de isteğimiz. Bu desteklenir de. Ama bu sömürsü düzeni içerisinde bilimsel, demokratik ve eşit eğitime bile olanak tanımıyorlar. Bu düzende, her yerde olduğu gibi çarklar sömürsü düzeninin devamı temelinde sürdürülüyor. 8 yıllık ilköğretim, insanlarımızın eğitim seviyesinin yükseltilmesi amacıyla değil, batı yanlısı sermaye kesiminin çıkarlarının korunması amacıyla uygulamaya kondu.

Eğitimin 8 yıla çıkarılması ile eğitimin içeriği değişmedi, değişmeyecek de. Eğitim bilimsellikten yine uzaktır, yine anti-demokratiktir.

Eğitim yine ezberciliğe dayanıyor, yine uygulamasızdır. Yine polis gölgesindedir. Yine eğitimin sürdürülmesi güvencesinden uzaktır.

Eğitimin gerçekten insanlığın hizmetine verilmesi, bilimsel ve demokratik bir içerik kazanması, herkese parasız ve eşit olarak sağlanması için mücadelemizi bu sisteme karşı yükseltmeliyiz. Çünkü sistem sermaye sınıfının çıkarlarına göre kurulmuştur, bu düzen devam ettikçe öyle de gidecektir. Küçük kırıntılar halinde yapılabilecek reformlar da çare değildir. Çünkü sistem yine de sürüyor. Nihai çözüm, bu düzenin değişmesi ile işçi sınıfı önderliğinde kurulacak yeni düzenle oluşturulacak bilimsel, demokratik, emekçi kesimden yana bir eğitimle mümkündür.

Herkese Parasız Eğitim Hakkı Verilmelidir! Sömürsüden Yana, Eşitsiz Haklara Dayalı Bir Eğitim Sistemi İstemiyoruz! Paralı Eğitime Hayır!

S.Y. KIZIL BAYRAK okuru bir eğitim emekçisi

Ekim Gençliği

1 EKİM'DEN İTİBAREN 15 GÜNLÜK

TIBSET Direnişçisiyle röportaj

“Artık sınıfı kaldırmanın zamanıdır!”

S.Y.KB: Direnişin tarihçesini anlatırmısınız?

İşçi: Daha önceden fabrikada devrimci insanlar bulunmaktaydı. Önce işyeri komitesi kurmak sorununu gündeme getirdik. Sömürü mekanizmasının azgın olduğu bir işkolunda biz işçilerin önce bir işyeri komitesi kurmamız gerektiğini, bu baskılara karşı ancak örgütlü bir mücadeleyle karşı koyulabileceğini düşündük. O zamanlar bu önerimize işçi arkadaşlarımızdan, örgütlü bir güç olmadığı ve sınıf bilinci de yeterli olmadığı için istenilen düzeyde yanıt gelmemiştir. Bu komiteye katılım bir elin on parmağını geçmemiştir. Fabrikada, anti-faşist bir özellik taşıyan ve ulus olarak horlanmış bir potansiyel vardı. Genellikle işçilerin %80-90'ı Kürt ulusuna mensuptu. Ekonomik nedenle ya da devletin zorlamasıyla metropollere göçmüş insanlardı. Bununla beraber toplumsal çelişkiler karşısında bir duyarlılığa sahiptiler. Etkiye karşı tepki. Böyle bir potansiyel vardı. Fakat bu örgütlü bir güç değildi. Biz işçileri önceleri komite etrafında fabrikanın somut sorunları doğrultusunda birleştirdik. Mesela 12 saat çalışıyorduk. 12 saat çalışmanın koşulları ağırdı. Ayrıca işverenin kurmuş olduğu bir sistem vardı. Bu da bizim örgütlenmemize hiç şans tanımıyordu. Özellikle okumuş, devrimci, demokrat insanlara hiç şans vermiyorlar. En ufak bir şeyde başımızı ezmeye çalışıyorlar. İşten uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bu konuda fabrika müdürü Önder Bey çok uzman biridir. “Nasıl yapalım da işçileri bölelim?” mantığı vardı. Hatta yemekhanede masalarımız bile ayrı ayrıydı. Birlikte yememizden bile korkuyordu sermaye. Sermaye gerçekten deneyimli ve daha örgütlü. Biz bununla beraber muhakkak birşey yapılması gerektiğine inanıyorduk. İlk ciddi adımımız 1 Mayıs'ta başladı. 1 Mayıs'a kitlesel katılımı örgütledik fabrikada. Bu bizim için bir deneyim olacaktı ve nitekim gece vardiyasından çalışanlar komple 1 Mayıs'a gitti. 1 Mayıs'a gitmeyenler ise makina başında, makinaları kapatarak saygı duruşuna geçtiler. Fabrika içinde yarım saatlik makina durdurma eylemi oldu. Bunda çok başarılı olduk. Fakat bu yetmiyor. Çalışma koşullarının ağır olduğunu, çok çalışmamıza rağmen karnımızı doyuramadığımızı, evimizin ihtiyaçlarını karşılayamadığımızı, bir araya geldiğimizde, toplantılarda dile getirdik. Bununla beraber, 8 saat çalışma istiyoruz diye müdürlüğe karşı bir

kampanya başlattık. Büyük bir çoğunluk kabul etti. Tabi bu arada işveren rahatsız oldu. Kendini geliştirmiş öncü işçiler ile diğer işçilerin arasını bölmek için sınıf bilinci zayıf, kişiliksizleştirilmiş insanlar kullanıldı. Kim öncülük ediyorsa işten atalım, uzaklaştıralım diye bir çalışma yürütüldü. Biz ise buna karşı toplu olarak hareket ettik. 1 Mayıs'tan ve 8 saatlik işgünü talebinden yola çıkarak birlikteliği sağlamıştık. Bu böyle devam etmeyecekti. Örgütlü bir güce sahip olmalıydık. Bu nasıl olabilirdi? Bir dayanağımız olmalıydı, o da sendika idi. Hakkımızı almamızın ve mücadelenin önünü açmamızın sendikadan geçtiğini arkadaşlara ilettik. Arkadaşlar da bunu kabul etti. 16 Haziran itibarıyla sendikaya başvurduk. %90 üzerinden bir katılım sağlanmıştı. Sadece 7 işçi buna katılmamıştı. Tabi ki, personel de buna katılmamıştı. 91 kişiyle sendikaya başvurduk. Bu da fabrikaya sendikanın girmesi için yeterinden daha fazla bir sayıydı. Personelle birlikte fabrika çalışanı 150 kişiydi. Herşeyiyle makinalaşmış, son teknolojiye göre hazırlanmış bir fabrikadır. Onun için fazla insana ihtiyacı yoktur bu sektörün. Fabrikamız ayrıca C46002, ISO 9002 Avrupa standartlarında derecelere sahip. Avrupaya ihracat yapan ayrıca İngiliz, Hollanda, Fransa firmalarına fason üreten bir firmadır. Sonuçta kar oranı yüksek bir firma. Buna rağmen işçiler zor şartlarda, asgari ücretle yaşamaya zorlanıyorlar. Tepkimiz sendika örgütlenmesi oldu. Bu aşamadan sonra işyeri boş durmadı. 12 Eylül hukuku da fabrikanın sendikaya girmesi önünde engeldir. Çalışma Bakanlığı'na bu iletili. Sendika tarafından da bildirildi. Tespit yapılmaya gidildi. Fabrika müdürü, çalışanın 179 kişi olduğunu bildirdi. Gösterilen çalışanlardan biri de fabrikada hissesi olan patrondur. Hileye başvurulmasına rağmen sendikanın yetki kullanması engellenemedi. Yine

çoğunluktaydık. Fabrika müdürünün de bu kirli oyunun altında imzası vardır. Çalışma bakanlığının gönderdiği müfettişe 44 naylon işçi göstererek, sendikanın girmesine engel olmaya çalışmışlardır. Ahmet Emin diye bir avukat ve personel müdürü Ertuğrul Altay direniş kırılcılığı görevinde uzmanlaşmışlardır. Her yerde benzer görevler üstlenerek birkaç ay çalışıp, çekip giden bu insanları işveren tuttu. Direnişi kırmaya çalıştılar. İşe bir arkadaşımızı işten atarak başladılar. İşçiler olarak buna tepki göstermeliydik. Bu aynı zamanda eylemimizin, örgütlenmemizin gücünü sınamacaktı. Bir nabız ölçme olacaktı. Bir mesai eylemi yapmayı düşündük. 8 saatten sonra mesaiye gitmedik. Normal çalışmamızı yaptık. İşveren korktu, geri adım atmak zorunda kaldı. İşçiyi geri alacağını söyleyerek, üretime devam etmemizi istedi. Bu noktada mesaiye kalınmayacağı kararı alındı. Tabi işveren için büyük bir kayıptı. Öncü arkadaşlarımızın işten atılma riski böylece ortadan kalktı. En son işveren hile yoluna başvurarak, bizleri 17. maddeye göre işten atmaya çalışıyordu. Uzmanlaşmış eski işçilerini atarak, bunu başaramayacaktı. Çünkü, uzmanlaşmış eski işçinin atılması demek, kalitenin düşmesi demektir. İnsan sağlığının tehlikeye girmesi demektir. Bunu da göze alamıyor. Biz öncü işçileri budayarak, üretime devam edeceklerini düşünüyorlardı. Bu saldırı karşısında sadece mesai eyleminin yetmeyeceği doğrultusunda bir kanımız vardı. Üretimden gelen gücümüzü kullanarak, üretimi durdurduk. Bunu 15 gün boyunca başardık. 15 gün hiç üretim yapılmadı. Yabancı işçi de getirilmedi. İşveren ise hep bölünmemizi bekledi ve bölmeye çalıştı. Bazı zayıf insanlara yüksek ücret verip susturmak istedi. İşçilerden kimse buna yanaşmadı. Özel güvenlik ekibi tuttular, silahlı baskın yaptılar. Bu da sökmeydi. En son fabrikanın içine girdik.

Bizi içeri almak istemediler. Direnişteki işçilerin servislerini kaldırdılar. Özel güvenlik güçlerini getirdiler. Özel güvenliğin engelini aşarak içeri girdik. Bunun üzerine sendika direnişteki insanlara servis tuttu. Yemek, tuvalet gibi doğal ihtiyaçlarımızı bile karşılamaya işveren engel oldu. Üretimden gelen gücümüzü kullanarak içeri girdik. Özel güvenlik birimleri boşa çıkınca askeri devreye soktular. Bizi zorla dışarı çıkarmak istediler. Biz de bunun üzerine yemekhanede toplanıp sloganlarla karşılık verdik. “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeye yenecek!”, “Bunun üzerine askerler bizi tehdit etti. Biz de askerlere şu öneride bulunduk; “siz sermaye adına bir taraf olarak burada hareket edemezsiniz. İşveren bize haksız davranışlarda bulunarak, zorbalık kullanarak, anayasal haklarımızı bile hile yoluyla engelliyor. Buna siz de bir tavır alın. Siz bir çözüm bulun” Onların çözümü, bizi dışarı atmakla oldu. Hem de zorla yerlerde sürükleyerek. Bazı arkadaşları gözaltına almak istediler. Ancak bu saldırıdan da eylemimizi daha da geliştirme kararlılığı ile çıktık. Çadırlar kurduk. Bizim eylemimizle özdeşleşen “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganıdır. İşçiye, haklıysak mutlaka kazanmak zorundayız. Ama kazanmak susmakla olmayacaktı. Grev çadırlarında direndik. Bu defa çadırlarımıza saldırılmaya çalıştılar. Halaylarımızdan rahatsız oldular. Patron, direniş kırılcı işçiler getirdi. Uzman olmamasına bakmadan, sırf direnişi kırmak amacıyla köylerden işçi toplamaya çalıştı. Bu arkadaşlarımızla konuştuk. Onları iknaya çalıştık ve bunda başarılı da olduk. Çoğu insanlar geri döndüler. Servislerinin önüne çıkarak, yaptıklarının yanlış olduğunu, burada bir direniş yaşadığını söyledik. Sonra da askerlere dönüp, “yarın siz de sivil hayatta işçi olacaksınız” diyerek, çirkin rollerini anlattık.. Türkiye’de bir işsizlik sorunu var. Yeni işçiler buldular. Ayrıca greve katılmayan bilinçsiz, duyarsız 7 insanı tekrar çalıştırmaya başladılar. Burada bir ISO denetlemesi vardı. Bugüne kadar bozuk üretim yaptılar. Kapanmış fabrikalarda Hayat Şırınga aracılığıyla piyasaya çeşitli mallar sürdüler. Buradaki işçileri işsizliğe ittikleri gibi çocuklarımızın eğitimine de engel oldular. Zor koşullarda yaşamaya zorlandık. Bunu bile çok gördüler. İşçi arkadaşları askeri araçlara bindirip götürmeye başladılar. Ama biz yılmadık. Her ne pahasına olursa

olsun direndik. Kamuoyunu duyarlı hale getirmek için imza kampanyası başlattık. İnsan sağlığının tehlikeye düşürüldüğünü söyledik. Sonucunda Eczacılar Odası işvereni uyardı. Ayrıca İSO denetlemesinde çok duyarlı davranılması gerekirken, fabrikayı 80 kişiye çıkarıp üretim yaptılar. Burada yapılan üretimi piyasaya sürdüler. Fabrikaya sokmamak için fabrika önünde oturma eylemi yaptık. Yine copla, dipçikle, tekmeyle karşılık verdiler. 3-4 gün gözaltına aldılar. Son süreçte İSO denetlemesi nedeniyle hepimizi gözaltıyla zorla uzaklaştırdılar. İSO'cular bizi orada görmesin diye, normal bir çalışma varmış gibi göstermeye çalıştılar. Deneyimsiz işçilerin çoğununu o gün işe getirmeyerek, çalışan sayısını 30 kişi gibi gösterip İSO'cuları yanıltılar. Sağlık Odası'na, Eczacılar Odası'na sadece eski işçilerin çalıştığını, hatta üretimin olmadığını bildirdiler. Buna rağmen üretim yaptılar. Hemen ertesi gün ise, 80-90 işçiye çıkan bir tablo çıktı ortaya. İnsanların sağlığını ne kadar tehlikeye soktuklarını kamuoyu bilmeli. Ayrıca sırf kar amacıyla insan sağlığını tehlikeye soktuğu gibi, yasal halkarımızı da engellemektedirler. Bu konuda tüm kamuoyunu, yetkili kurum ve kuruluşları göreve çağırıyoruz. İnsan sağlığı bu kadar ucuz olmamalı. Yasal hakkımızı, örgütlenme hakkımızı, sudan bahanelerle, hileyle başvurarak engellemektedirler. Çağdaş Hukukçular Derneği'ni, İHD'yi, insanım, demokratım diyen herkesi, insan sağlığına sahip çıkmaya; yasal haklarımızın önündeki engellerin kalkması için, kurum-kuruluşları, sosyalist basını göreve çağırıyoruz. Ayrıca biz işçi sınıfı adına çıkan bir sürü hareket var. Gerçekten burada ciddi bir kaos sergileniyor. TIBSET dayanışma komitesi kurulması, eylemlerimize sınıf adına sahip çıkılması gerekir. Çünkü birtakım direnişler ve grevler oluyor. Başarısızlıkla sonuçlanıyorsa, burada unutmayalım ki, devrimci kamuoyu ve öncü işçilerin hatası vardır. Bu direnişlerin ve öncü işçilerin arasında bir kopukluk var. Birlikteliği sağlamak için, sosyalist basının öncülük edebileceği ortak bir direniş komitesi örgütlenmelidir. TIBSET için ortak birşeyler yapılmalıdır. Bunu TIBSET adına söylüyorum. Jandarmanın saldırmaya ve her türlü olumsuzluğa rağmen, direnişin 48. gününe geldik. Cumartesi TIBSET işçi şubesinde toplantımız oldu. Yeni kararlar aldık. Kesinlikle biz şunun bilincindeyiz: Bu sırf ekonomik değildir. Yani bizim kazanmamız buradaki bir sürü fabrikanın, işçi sınıfının kazanımı olacaktır. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" ilkesinin yerleşeceğine de inanıyoruz. Örnek bir direniş olacaktır. Bunun için işçi sınıfının bu başarısına güç katmak lazım.

Direniş uzadıkça işçiler ekonomik olarak zor duruma düştükçe, hayli insanlar da net tavır sergilemede zorlanacaktır. Burada sendikacı arkadaşların yardımcı olması, sahip çıkması gerekmektedir. Eğitimciden sendika temsilcisine kadar sahip çıkmakla, bizimle ortak hareket edilmelidir. Fakat bunlar yetmiyor. Sınıf sendikacılığı yerleştirilmelidir. Herşeyden önce sınıf dayanışmasının önünden engeller kaldırılmalı. Buradaki fabrikalardan ziyaretler olmakta, ama bu sayı azdır. Destek genelde sendikada örgütlü fabrikalardan gelmektedir. Oysa sırf bizim çabamızla olmayacaktır. Bu mesajı vermek istiyorum.

S.Y.KB: Çevrinizdeki fabrikalarda destek amaçlı eylemler yapıldı mı?

İşçi: İleriki aşamalarda o da olacaktır. Gerekirse bizim yanımızda birebir omuzomuzla mücadele vermeliyiz. Ayrıca Türk-İş başkanlığında dile getirildi. Diğer sendikaların, Petrol-İş'e bağlı bir sürü ilaç sanayi, petro kimya sektörleri vardır. Gerekirse eylemleriyle bize destek olmaları lazım. Kamu çalışanlarının da bunu yapmaları gerekir. Bu tür destekler bize gereklidir. Sınıfın kazanması için birliktelik, TIBSET direnişinin manifestosu olmalıdır. Birlikte hareket etmenin başlangıcı olmalıdır. Bu gerekli. Sınıf savaşımının koşulları bunu gerektiriyor. Sendikacılar istediği gibi hareket edemez. Merkezi tutum da önemlidir. Merkezin destek vermesi lazım. Hatta DİSK gibi sendikaların da destek vermesi lazım.

S.Y.KB: Türkiye'deki sarı sendikalar bunu yapabilir mi?

İşçi: Sonuçta durum böyle de, buna rağmen sınıfın bilinçli kesimleri ve sosyalist basın buna öncülük etmeli. Tabandan bu dayatılmalı. Sosyalist basın bunu teşvik etmeli. Sonuçta işçi sınıfının dayatması, tabanın dayatması, merkezi kararları etkileyecektir. Sarı sendikacılık aşılmalıdır. Öncü işçiler ve sınıf bilinçli işçiler büyük rol oynayacaktır.

S.Y.KB: Komite örgütlenmesini nasıl yarattınız?

İşçi: İlk zamanda sınıf bilinçli insanlardan çekirdek kadro oluşturmaya çalıştık. Bizim dışımızda da, bizim haberimiz olmadan, hoşnutsuzluktan rahatsız olan arkadaşlar çalışmaya başlamıştı. Çeşitli toplantılar yaptık. İşveren tarafından duyuldu. Onlar bazı şeyleri göze alamadı. Önce çekirdek kadro oluşturup bunu genişlettik. Daha sonra da komiteyi oluşturduk. İlk zamanlar gizliydi. Geline aşamada komitedeki arkadaşlar açıklandı. Ve yeni bir komite kuruldu. Yeni komiteyle eylemler sürdürülüyor.

S.Y.KB: Reformistlerin etkileri nasıl?

İşçi: Bize sahip çıkacak, sınıfa sahip çıkacak bir CHP bile gelse, işçilere sahip çıkarsa, örgütlemek isterse, işçileri onlar örgütler, onlar sahip olur. Bu böyle. Ben diyorum buyrun sosyalist basın gelsin. Sınıf bilinçli, marksizme, leninizme inanmış insanlar, işçi sınıfının önderliğine inanmış insanlar buyurup gelsinler, örgütlesinler. Bizim mesajımız açıktır. Yani buyursunlar, onlar çalışsınlar. Eğer burada bu yapılmıyorsa, işçilerin sorumluluğu değil, devrimci hareketlerin sorumluluğudur. Kendi şahsi görüşüm, bir EMEP'in, HADEP'in, ÖDP'nin destek vermesi, HADEP'in sahiplenmesini doğru buluyorum.

S.Y.KB: Direnişin başarısı için düzenin karşısında militan bir duruş, politik mücadelede politik tutumun önemi, iltihalcı bir kimlik yaratılması lazım. Bu da düzenin dışında olmayı gerektirir. Düzen içinde bu ne kadar yaratılabilir?

İşçi: Militan mücadelenin gerekliliğine inanıyoruz. Mücadeleye başladığımızda çoğu politik mücadeleden korkuyorlardı. Hatta sendikalaşmanın ekonomik taleplerde olduğuna bakıyorlardı. Oysa sermayenin sömürmesi, bizim sınıf statümüz, sermayenin sınıf statüsü, toplumdaki yerimiz bile siyasi bir olgudur. Biz bunun bilincindeyiz. İlk etapta kalkıp, bunun bir sınıf mücadelesi olduğunu, sendikanın bir araç olduğunu söyleyemeyiz. İşçilerin niyeti ekonomik taleplere sendikayı sokmaktı. Geline aşamada işçiler, devletin kurum ve kuruluşlarıyla, çalışma bakanının ve jandarmanın tutumuyla hangi tarafta olduğunu ve gerçek yüzünü gördüler. Bununla beraber işçiler olayın politik yönünü, siyasi yönünü görmeye başladılar. İşçilerin politikleşmesi zaman içinde olacak. Bir defada olmayacak. Militan mücadeleyi kavrayamıyorlar. Tabi ki, işçiler bunu zamanla geliştirip aşacaklardır. Eylem insanları birleştirir, toparlar. Aksi halde hareketsizlik, eylemsizlik işçileri böler. Biz onun da bilincindeyiz. Hatta yurtseverim diyen bir insan, yurtseverliğinden kuşumuz yok, ama bilinçsizliğinden, militan mücadele eden insanları hedef gösterdi. Oysa slogan atmasalar da jandarma saldıracaktı. İşçilerin olayları anlamaları için sessiz eylem de yaptık. Oturma eylemi yaptık, yine jandarma dağıttı. İşçiler bizim haklı olduğumuzu, her türlü eylemi yapmak gerektiğini, gerekirse içeri geçmek, gerekirse askerin copuna dipçisine, karşı durmak gerektiğini anladılar. Ama karşımızdaki patronların hilesini, anayasanın örgütlenme önündeki engelleri, sermayenin işçiler üzerindeki tutumunu küçümsemek lazım. İstediginde

bizi dışarı attı. Cop da kullandı. Onun için sınıf mücadelesi çetin ve zordur. Burada işçiler yalnız bırakılmamalı. TIBSET'teki birkaç öncü işçinin sırtına mücadeleyi bırakırsak, sırtında taşıyamayacak, dağılacaktır. Gerçekten olayı kavramak, bizim iyi dersler çıkarmamız lazım, ona göre de yol izlemek gerekir. Ben bu süreçte çoğu sosyalist basını takip ediyorum. Çoğu sınıf mücadelesinin gerekliliğinden, Türkiye işçi sınıfının ise cılız olduğundan bahsediyor. Bunu ben de benimsiyorum. Ama bunu böyle görüp de işçi sınıfı içinde bir şey yapmamak ya da çekimser kalmak yanlıştır. Basında görüyorum, herkes bunun gerekliliğine inanıyor, artık sınıfı kaldırmamanın zamanıdır.

S.Y.KB: Direnişin geldiği nokta ve hedefleri nelerdir?

İşçi: Bizim hedefimiz ne pahasına olursa olsun TIBSET'e sendikali olarak girmek. Mücadelemizi geliştirmektir. TIBSET'e sendikanın gelmesiyle sorunlar bitmeyecektir. Aslında sorunlar yeni başlayacaktır. Biz bu perspektiften bakıyoruz.

S.Y.KB: Direnişin iltiyaçları nelerdir?

İşçi: Maddi manevi anlamda destekler yeterli değildir. Sınıf içerisinde sosyalist basın adımları yeterli değildir. Sosyalist basının bizi tamamen sahiplendiğine inanmıyorum. Sınıf bilinçli insanların bizi tamamen sahiplendiğine de inanmıyorum. Bu böyle olsaydı daha farklı olacaktı. Bundan sonrası için ümitliyim. Yeni yeni direniş komiteleri örgütlenmeleri arasında diyaloglar kurmak isteyen hareketler var. Bunları olumlu karşılıyoruz. Bu umut vericidir. Zaman zaman ciddi anlamda dayanışmalar gördük. Bu yaygın değildir. Bunu yaygınlaştırmak lazımdır. TIBSET için her parti, sosyalist basın politik olarak, basın olarak, komite olarak yardım fonu yapabilir. Bizim gece biletlelerimiz var. Bunun sosalist basın, öncü insanlar bizzat kendileri alıp dağıtabilir. 4 gün topluca gözaltına alındık. Bunu yapan insanların olması gerekir. Bizim biletimiz satılmalı, bizimle dayanışma şölenleri düzenlenmeli. Her hareketin, sosyalistlerin kültür merkezleri var. Bunlar kendi aralarında gece düzenleyebilir. Özellikle eylem süreçlerinde belirleyici olmalılar. İş bırakma eylemleri teşvik edilmeli. Bildiriler yazarak, geniş emekçi kesimlerine bildiriler yayılmalıdır. Herkes üstüne düşen görevi yapmalıdır. Biz şuna inanıyoruz: Baskının sömürünün olduğu her yerde, direnmek kutsal ve meşrudur. Bu meşruluğu her alana yaymak lazım. Bunu herkes görev bilmeli. Jandarma bizi sürekli dağıtıyor. Biz sürekli toplanıyoruz. Ama sürece uygun yeni eylemlerle zafere taşıyacağız TIBSET direnişini, işçi sınıfı adına.

TÖSTAŞ İŞÇİSİ DİRENİŞE DEVAM DİYOR!

Azgın sömürü koşullarının yaşandığı tekstil sektörünün bir parçası olan TÖSTAŞ Tekstil'de 50 günü aşkın süredir bir direniş yaşanıyor. TÖSTAŞ Edirne'nin Lalapaşa ilçesinde kurulmuştur. TÖSTAŞ'ın uyanık patronu ilçeye bağlı civar köylerden topladığı işçilere inanılmaz derecede ağır çalışma koşulları dayatmaktadır. Böylece kısa sürede işçiler üzerinden kazandığı parayla kendine yeni sömürü alanları açmayı planlamaktadır.

İşveren TÖSTAŞ'ın kuruluşunda Lalapaşa Belediyesi'nden büyük destek görmüştür. Köylü hayat standartlarının yükseleceği sözleri ile kandırılmış, daha fazla fabrikasının açılacağı vaatleri yapılmıştır. Bülent ŞAHİNŞAH'ın kendi sözleriyle : "Bu düzeyde bir işletme ilçemiz için bir kazançtır. Bu işletmeler bu yörede artacak ve buralarda çalışılacak, hayat standartları artacaktır."

İşçileri azgın sömürü koşullarının ortasına davet eden, süslü püslü laflarla gerçeği gizlemeye çalışan belediye başkanının gerçek yüzünü işçiler artık görmüşlerdir. İlk başta işçilerin yanında olduğunu söyleyen belediye başkanının aslında patronun yanında olduğunu farkedene işçiler tepki göstermeye başlamıştır. Bunun üzerine belediye başkanı işçilere: "Ben sizinle birlikteyim..." diyerek kendini aklamaya çalışmıştır. Bunun için yerel gazeteye demeç bile vermiştir.

İşçiler belediye başkanları ile birlik olmaz, sınıfdışları ile birlik olur!

Patronun işletmeleri yöre halkının hayat standartlarını yükseltmediği açıktır. Demeçlerinde çözümünü karşılıklı anlayış ve sağduyuya bağlayan Belediye başkanına işçilerin cevabı: "haklarımızı almadan anlaşma yok!" olmalıdır.

Patron köyden topladığı işçileri gece-gündüz çalıştırmış, uzun süre para vermemiştir. Çoğu zamansa maaşlarını aylara yayarak parça parça ödemiştir. İşçilere yaptıkları işe göre değil, yaşlarına göre ücret verilmektedir. 16 yaşından küçüklere 9 milyon, büyüklere de 11 milyon gibi sefalet ücreti bile sayılamayacak rakamlar reva görülmektedir. Cumartesi, Pazar demeden gece 01'lere kadar çalıştıkları halde mesai ücretleri verilmemektedir. Örneğin; 15 gün mesaiye kalan bir işçi maaşı ile birlikte 10.5 milyon alıyor. İşçiler emeklerinin karşılığını alamadıkları gibi ağır hakaretler de işitmektedirler.

TÖSTAŞ patronu direnişi kırmak için dışarıdan işçi alımına başlamıştır. Direnişteki işçilerin ve ailelerin, sendika ile birlikte köy köy dolaşıp halkla konuşmasına rağmen işçi alımı devam etmektedir. Direnişin başarıya ulaşabilmesi için köydeki halkın işçilere destek vermesi gerekmektedir. 150 işçiden 138'i direnişe gitmiş, içeride 12 işçi kalmıştı. İşçi alımıyla bu sayı 50'ye varmıştır. Ancak bunların büyük bir kısmı işi bilmediğinden üretim şu anda durmuştur. Bu, direnişteki işçiler için hala bir avantaj olmasına rağmen ileriki süreçte işçilerin mücadelesini sekteye uğratabileceği de görülmelidir. Tedbirler buna göre ve bugünden alınmalıdır.

Diğer bir yandan TÖSTAŞ patronu işçilerin adresini iş ve işçi bulma kurumuna vererek mücadeleye darbe vurmaya, direnişi bitirmeye çalışmaktadır. Patron bu oyunun da farkına varan işçileri: "sendikadan vazgeçin veya başka bir sendikaya üye olun, işe alacağım" laflarıyla ikna etmeye çalışmaktadır. Ancak işçiler "Bu işyerine sendika girmeden ve taleplerimiz kabul edilmeden bu işin sonunu bırakmayacağız" demektedirler.

TÖSTAŞ işçilerinin bugün en doğal hakları olan sendika, maaşlarının yükseltilmesi, mesailerin düzenlenmesi talepleri kabul edilmeden direnişi bitirmemeleri gerekmektedir. Seslerini köylere çeşitli araçlarla duyurup, içerdeki işçilerin de çalışmamalarını sağlayacak koşulları yaratmaları gerekmektedir. Her ne kadar patron içerideki işçilerle, direnişteki işçilerin temasını kesmeye çalışsa da iletişim zorunludur.

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
Yaşasın TÖSTAŞ İşçilerinin Direnişi!**

GİMİS'te İt Dalaşı ve Olağanüstü Genel Kurul

Zonguldak'ın gündemi iki haftadır süren bir kavgayla meşgul durumda. Bu kavga şehrin en büyük gücü durumundaki GİMİS'te yaşanıyor. Genel Başkan Şemsi Denizler ve Genel Başkan Yardımcısı Salahattin Ataman arasında yaşanan bu kavga artık 12 Ekim'de sendika

Olağanüstü Genel Kurulu'na gitme kararı almasıyla yeni bir evreye gelmiş durumda. Şimdi her iki tarafta karşıdaki rakibini Genel Kurul'da sendika yönetiminden alaşağı edebilmek için çeşitli hesaplar yapmaktadırlar.

Yaşanan kavga bir sene öncesine kadar gitmekte. Bir sene önce Maden-Koop'ta yaşanan yağmanın açığa çıkmasıyla araları gerilen ve suçu birbirlerine atıp, kendilerini aklamaya çalışan bu iki bürokrat daha sonra elele vererek birlikte paçalarını kurtarmışlardı. Ancak bu çatlak derinleşmeye devam etti ve geline yerde pisliklerini meydana saçarak bir yerden kopmuş oldu. Herşey geçen hafta başında S. Ataman'ın basında yaptığı açıklamalar ve arkasından Ş. Denizler hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunmasıyla başladı. Suç duyurusu ardından savcılık sendika hesaplarını incelemeye aldı. S. Ataman, Ş. Denizler'in usulsüz yollarla sendikanın parasını Zonguldakspor ve Boğaziçi Yapı-Koop'a aktardığını, bunun ise sendikalar yasasına aykırı olduğunu söylüyor ve Denizler'i vurgunculukla suçluyordu. Denizler ise bu olayın yasal olduğunu savunurken, bir yandan da S. Ataman'la uğraşmaktan çok, Alacaagzı ocağının özelleştirilmesine karşı kesin açıklamalarda bulunuyor. İşçi önderi pozlarında ocak önlerinde nutuklar çekiyordu. Amacı; Ataman'a karşı, işçilerin özelleştirmeye karşı olan tepkilerini arkasına yedeklemektir. Buna karşı ise S. Ataman şu açıklamayı yapıyordu. "Şemsi Denizler daha önceki TTK Genel Müdürü Hayrettin Soydaş'a ve Veysel Atasoy'a ocakların özelleştirilmesine yardımcı olacağız şeklinde söz vermiştir." İt dalaşı büyüdükçe hain bürokratların kirli işleri de birer birer kendi ağızlarından çıkıyordu. Yıllardır zaten özelleştirmeler bu bürokratların onayıyla uygulanıyor, bir yandan da bu hainlere ödün veriliyor. Bu başta Denizler

olmak üzere ne S. Ataman'ın dışındaydı, ne de diğer sendika ağalarının. Şimdi birbirine giren bu vurguncu, bu yağmacılar öncesinde sınıfa karşı haince birleşerek, sermayeyle kolkola paylarına düşeni alıyorlardı. Bugünkü kavgaları da zaten bu rantın üzerindedir, pastadan daha fazla pay alabilme kavgasıdır.

Olağanüstü Genel Kurul Manevrası

İki sendika ağasının basın yoluyla ağız dalaşı sürerken, 22 Eylül'de Ş. Denizler, S. Ataman ve onunla birlikte hareket eden üç bürokrat dışında Genel Merkez ve Şube yöneticilerini toparlayarak üç saatlik bir toplantıyla, 12 Ekim'de yapılmak üzere Olağanüstü Genel Kurul kararı aldırttı. Yangından mal kaçırmaya çalışarak Genel Kurul yoluyla Ş. Denizler; bir önceki Genel Kurulun üst kurul delegelerinin oyuyla, bir yandan S. Ataman ve ekibini safdışı etmeyi amaçlarken, bir yandan da yeniden Genel Kurul başkanlığı seçilerek kendisini aklamamanın hesaplarını yapmaktadır.

Ş. Denizler'in işçiler arasındaki tüm yıpranmışlığına rağmen Olağanüstü Genel Kurul'a gitmekte bu derece cesur davranmasının gerisinde üst kurul delegelerinin sayıca azalması ve bu nedenle kendisine yakın delegelerin çoğunluğundan kaynaklanmaktadır. Özelleştirmeler ve resen emeklilik yoluyla kimi bölgelerde üst kurul delegelerinin sayısı yarı yarıya kadar düşmüştür. Ve bunların çoğunluğu sendika bürokrasisine muhalif işçilerden oluşmaktadır. Bu da Ş. Denizler için bir avantaj durumundadır. Sendika ağaları üst kurul delegelerinin yeniden seçiminden ise özellikle kaçınılmaktadırlar. Çünkü yeni yapılacak bir delege seçiminin sendika bürokratları için bir hezimete dönüşeceği açıktır. Üç dört ay önce yapılan ve tüm işçilerin katıldığı Amelebirliği

seçimlerinde muhalif işçilerin blok listesi sendika bürokratlarına karşı tüm bölgelerde kazanmıştır. Yeni bir delege seçiminde de bu durum değişmeyeceği gözle görülmektedir.

**Ne veba, ne kolera,
sendika
ağalarından hesap
soralım!**

Görünen manzara, 12 Ekim'de yapılacak olan GİMİS Olağanüstü Genel Kurulun Ş. Denizler ve ekibiyle, S. Ataman ekibinin koltuk kavgasına sahne olacağını gösteriyor. GİMİS'in karanlık, ihanetçi yönetiminin kendi arasında yapacağı bu düello bir yandan iğrenç delege pazarlıklarına sahne olurken, diğer yandan bu vuruşma her iki tarafça da kendilerini aklamak için bir olanağa dönüştürülmek istenmektedir. GİMİS bürokratlarının ayyuka çıkan vurgun, talan ve ihanetçi pratiklerinden öfke duyan maden işçisi, böylece birbirinden farklı olmayan bu iki taraftan birinin peşine takılmaya çalışacaktır. Ş. Denizler'i demagogik de olsa, birkaç günde özelleştirmenin en keskin karşıtı yapan böyle bir hesabın ürünüdür. Yine bataklığın ortasında yer alıp da sözde namuslu davranıp yolsuzluklara karşı çıktığını söyleyen S. Ataman'ın bundan başka hesabı ne olabilir ki?

Maden işçisi hiçbir yalana kanmamalıdır. Sendikaların başına çöreklenmiş, hepsi birbirinden kokuşmuş bu ihanet ve vurgun şebekesini başından atmalıdır. Maden işçisinin tercihi bu nedenle ne veba olabilir, ne de kolera. Ona sendikanın tepesindeki bu ihanet şebekesinden hesap sormak, Genel Kurulu onların başına yıkmak düşer. Bu anlayışla başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere tüm maden işçisi Olağanüstü Genel Kurul öncesinde ve Genel Kurulda; özelleştirmelerin, taşeronlaştırmaların, ESK'in, özel mobil'in, ihanetin, soygun ve talanın hesabını sormak üzere seferber olmak durumundadırlar. Unutulmamalıdır ki, Genel Kurul'da hesap sormanın yolu mücadeleyi bizzat ocaklarda, madenlerde yükseltmekten geçmektedir.

**Bürokratlar Defolsun,
Sendikalar Bizimdir!**

S.Y. KB/ ZONGULDAK

Bültenlerden... Bültenlerden... Bültenlerden...

İzmir'de Bakırçay Havzası'na dönük komünist hareket tarafından çıkarılan ve bizzat öncü, sınıf bilinçli metal işçilerinin katkıları ile beslenen Bakırçay Havzası Metal İşçileri Bülteni'nin ilk sayısından bir yazı yayınlıyoruz:

İŞSİZLİK SİLAHINI TERSİNE ÇEVİRELİM!

Yıllardır işçilik yapıyorum. Onlarca iş ve onlarca işyeri değiştirdim. Hiç bir işyerinde 3 yıldan fazla çalışmadım. Çalıştırmadılar. Kah fazla istihdamı, kah iş bitimini mazeret göstererek, çoğunlukla da sigorta ve ücret artırımından yararlandırmamak için İŞTEN ATILAR. Her seferinde düşük ücretle ve taşeronlarda işe başladım. Nisan ayına kadar yine bir Demir-Çelik fabrikasında taşeron işçisi olarak çalışıyordum. Mazeretsiz olarak İŞTEN ATILDIM.

Birkaç gün sonra 200 kişinin çalıştığı bir Metal fabrikasında işe girdim. 1 Mayıs yaklaşıyordu ve arkadaşlarla beraber, dayanışma ve mücadele gününü alanlarda kutlamak için karar almıştık. Ne olursa olsun herkes katılacak, başka arkadaşları katmak için çalışacaktık. Fabrikada yeni olduğum için bir propaganda çalışması yürütemedim. Ama o gün, izin alarak alana giden arkadaşlarıma katıldım. Alanda, bizim iş kolu da dahil, fazla bir işçi katılımı yoktu. Bu durum ister istemez moralimizi bozdu. Hiç değilse, sürekli yakınan, birşeyler yapmak gerektiğini söyleyen işçi arkadaşlar katılmalıydılar. Böylesi günlerde alanlara çıkarak sınıf gücümüzü göstermek ve taleplerimizi haykırmak, çektiğimiz acılara ve yoksulluklara, kölelik koşullarına ve bunları bize reva görenlerin suratlarına indirilmiş güçlü bir şamar olabilirdi. Ama olmadı. 96 1 Mayıs'ında sermayenin yüreğine saldırdığımız korkuyu daha güçlü bir şekilde yeniden salamadık yüreklerine. Hain sendikacılar bir kez daha alinterimizi, onurumuzu sermayeye peşkeş çekmişlerdi. Düzen cephesi bizden daha iyi hazırlık yapmıştı. Ve biz işçi sınıfı olarak, başımıza gelecek en kötü, en vahim şeylerin biz izin verdiğimiz, karşı durmadığımız için gerçekleştiğini öğreninceye ve birşeyler yapmaya kadar bu böyle olacaktır.

Kafamda bu düşüncelerle, biraz da moral bozukluğuyla ertesi gün işe gittim. Bana 1 Mayıs günü neden izin aldığımı, ne yaptığımı sordular. Özel bir işim olduğunu, onu hallettiğimi söyledim. İnanmadılar. Önceden belliydi ki, işten atacaklar. Hiç değilse kendimi ezdirmemeye karar verdim. Bir süre aynı savunmayı verdim. Sonra bir yerde patladım, "1 Mayıs'a katıldıysam katıldım, ne olacak" dedim. Böylece daha bir hafta dolmadan bir İŞTEN daha ATILDIM. Şimdi, bir başka işyerinde çalışıyorum. Ve biliyorum ki, işsizlik, bu düzenin, patronların en büyük silahlarından biri. Bu silahla her gün milyonlarca sınıf kardeşimiz tehdit ediliyor, kölelik koşullarında çalışmaya mecbur ediyor. Milyonlarca işsiz, iş bulma kuyruklarında, kahve köşelerinde sefaletin insafına terkedilmiş durumda. Bize, "ya üç kuruşa çalışmaya razı olun ya da işsizlikten yani açlıktan ve sefaletten geberin" diyor patronlar ve

onların sermaye düzeni. Ölümü gösterip, sıtmaya razı etmeye çalışıyor. Peki razı olacak mıyız? Olmayacaksa ne yapmalı, nereden ve nasıl başlamalıyız?

Öncelikle şuradan başlamalıyız. Korkunun ecele faydası yok. Bazı arkadaşlar zannediyorlar ki, biz sesimizi çıkarmazsak, yalnızca verilen işleri yaparsak yani, politikayla, sendikayla ve bizi ezen düzenle uğraşmazsak işten atılmayız. Bunun böyle olmadığını devlet kendi ağızıyla söylüyor, istatistiki rakamlar söylüyor, hergün yaşadığımız örnekler gösteriyor. Bu ülkede, 7-8 milyon işsiz politikayla uğraştıkları, düzene kafa tuttukları ya da çalışmak istemedikleri için değil, iş bulamadıkları için işsizler. Yani, bu düzen varoldukça, işsizlik köklü olarak çözülemez.

İkincisi, işçiler olarak iş güvencesi, iş garantisi ve insanca yaşam ücreti için mücadele etmediğimiz sürece en temel haklarımızdan yoksun kalacağız. Mücadele tarihimize baktığımızda, hiçbir hakkın ne patronlar tarafından kendiliğinden verildiğini ne de gökten geldiğini görürüz.

Son olarak, mücadele etmek için bizi bir araya getirecek araçlara ve örgütlülüklere ihtiyacımız var. Bunları da biz yaratmak durumundayız. Bugün, iş yaşamımızda bizi patronlara karşı koruması, sahip çıkması gereken sendikalar bu sorumlulukları yerine getirmiyor. Bu böyledir diye, kendi öz örgütlerimiz olan sendikaları bir avuç işbirlikçi haine terketmemeliyiz.

Ama her şeyden önce bizi bölen patronlara, düzene ve politikalara izin vermemeliyiz. Sendikalsı-sendikası, kadrolusu-taşeron işçi, Alevisi-Sünnisi, Kürdü-Türküyle biz ezilen, sömürülen bir sınıfın neferleriyiz. Kurtuluşumuz ve geleceğimiz ortaktır. Bizim bölünmemiz demek, patronların bizi daha kolay sömürmesi, ezmesi demektir. Bunu çok iyi bilmemiz gerekiyor. Gerisi, vereceğimiz mücadeleye bağlıdır. Ne demişler; "Su akar yatağını bulur". Çürümüş, mafyalaşmış, çeteleşmiş ve halkların kanını emerek, biz işçilerin emeğini sömürerek ayakta duran sermaye düzeninin hiçbir geleceği yoktur. Böyle bir düzende ise işçilerin hiçbir geleceği olamaz. O yalan, demagoji, baskı, zulüm, talan ve her gün yapılan farklı makyajlarla ayakta durmaktadır. Makyaj değişse de, onun arkasındaki sömürücü ve asalak yüz, değişmiyor. Biz işçiler, bize dayatılan açlığa, sefalete, işsizliğe ve onursuzca yaşam ve çalışma koşullarına hayır diyorsak, birleşmek ve kavgaya atılmaktan başka bir yolumuz yoktur.

Kendi geleceğimiz için, onurlu ve özgür bir dünya için, gücümüzü birleştirelim.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frame.org>
ÇEBİTAŞ'tan Bir Metal İşçisi

EMEP gerçeği ve "sendikacı dostlar"ı

EMEP 14 Eylül '97 tarihinde 1. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı. Genel Kurul'dan günlerce önce, öteden beri "namuslu, dürüst ve sınıftan yana" nitelemesi ile taltif ettiği sendikacı dostlarına davetiye göndererek, "EMEP'li olun ya da olmayın, partimizin Genel Kurulu'na katılın, işçi ve emekçilerin sorunlarına ilişkin düşünce ve önerilerini dinleyin, saldırılara karşı düşünce ve önerilerinizi sunun; önümüzdeki süreçte nasıl bir yol izleyeceğimizin kararlarını birlikte alalım" şeklinde bir çağrı yaptı.

23 Eylül '97 tarihli günlük *Emek* gazetesinin "Ara Sıra" köşesinde yayınlanan "EMEP Kongresi ve Sendikacı Dostlar" başlıklı yazıda dile getirilenlerden anlaşılıyor ki, birkaç EMEP'li sendikacı ile EMEP'e yakın duran birkaç sendikacı dışındaki diğer sendikacı dostları EMEP'in çağrısına cevap vermemiş, Genel Kurul'a katılmamışlar. Bir kez daha EMEP'i hayal kırıklığına uğratmışlar. Söz konusu yazının yazarı "anlaşılar değil" diyerek bu duruma sitem ediyor. Yazık!

EMEP acınacak daha doğrusu utanç duyulacak duruma düşmüştür. Gerçek budur. Bu gerçeği ise bir tek EMEP ve *Emek* gazetesinin aklı ermez yazarı ve yazarları görmüyorlar.

EMEP yıllardır kendilerini yalnız bırakan bu sendikacı dostlarına yakıştırmadık sıfat bırakmadı. Onlara "dürüst ve namuslu", "sınıftan yana ve sınıf kaygısı güden sendikacılar" payesi verdi. Bu ara kademe sendika bürokratlarıyla hemen her konuda tam bir uyum içinde oldu. "Namuslu ve dürüst sendikacılar" edebiyatıyla onlara toz kondurmadı. O kadar ki, kendiliğinden işçi hareketinin tüm başarılarını onların hanesine yazmakta dahi sakınca görmedi.

Dahası var. EMEP bu aynı şeyi söz konusu ara sendika bürokratlarının oluşturduğu şubeler platformuna dönük olarak da yaptı. Bu platforma "sınıfın dinamik kesiminin atılım aracı" olmaktan tutun da "sınıfın sorunlarını çözmede dinamik bir araç", "işçi sınıfının sendika bürokrasisi ve burjuvaziye karşı mücadelesinin merkezi" ilan etmeye kadar bir dizi sıfat atfetti. Söz konusu sendikacıların ve platformun başarısızlıklarının özürçüsü kesildi.

Devrimcilerin, fakat esas olarak da komünistlerin bu sendikacılara dönük tümüyle haklı ve yerinde eleştirileri karşısında, onların avukatlığını yaptı. Sendikacılarla işbirliği halinde bu platformları devrimci ve komünistlere, devrimci politik müdahaleye, devrimci politika ve şiarlara tümüyle kapatmaya çalıştı.

Sonuç ne oldu? Sendikacı dostları her defasında EMEP'i hayal kırıklığına uğrattılar. Bunun pek çok örneği 20 Temmuz'dur. EMEP'in sendikacı dostları 20

Temmuz öncesinde hayli iddialıydılar. Onbinlerce işçiyi sokaklara dökceklerini açıkladılar. Tumturaklı çağrılarda bulundular. EMEP ciddi ciddi buna inandı. Karşılığı ise kocaman bir hayal kırıklığı oldu. Sendikacı dostları onbinlerce işçiyi sokağa dökmek bir yana, herşeye rağmen sokağa çıkıp yürümek isteyen işçilerin önüne gerici barikatlar ördüler. Sonuç tek kelimeyle utanç vericiydi ve bu utanç herşeyden ve herkesten önce EMEP'e aitti.

Sendika Şubeler Platformu büyük iddialarla kurulmuştu. Ne ki bu platform üstelik bizzat onu oluşturan EMEP'in sendikacı dostları tarafından dağılma noktasına getirildi. Zaman zaman platform adına yapılan ruhsuz açıklamalar bir yana bırakılırsa platformun varlığından dahi söz edilemez.

EMEP '96 yılında yine bu sendikacı dostlarına güvenerek SSK Kurultayı düzenledi. Sonuç tam bir fiyasko oldu. Bu kurultaydan akılda kalan tek şey, EMEP'lilerin ve sendikacı dostlarının devrimcilere ve komünistlere dönük gerici saldırıdır.

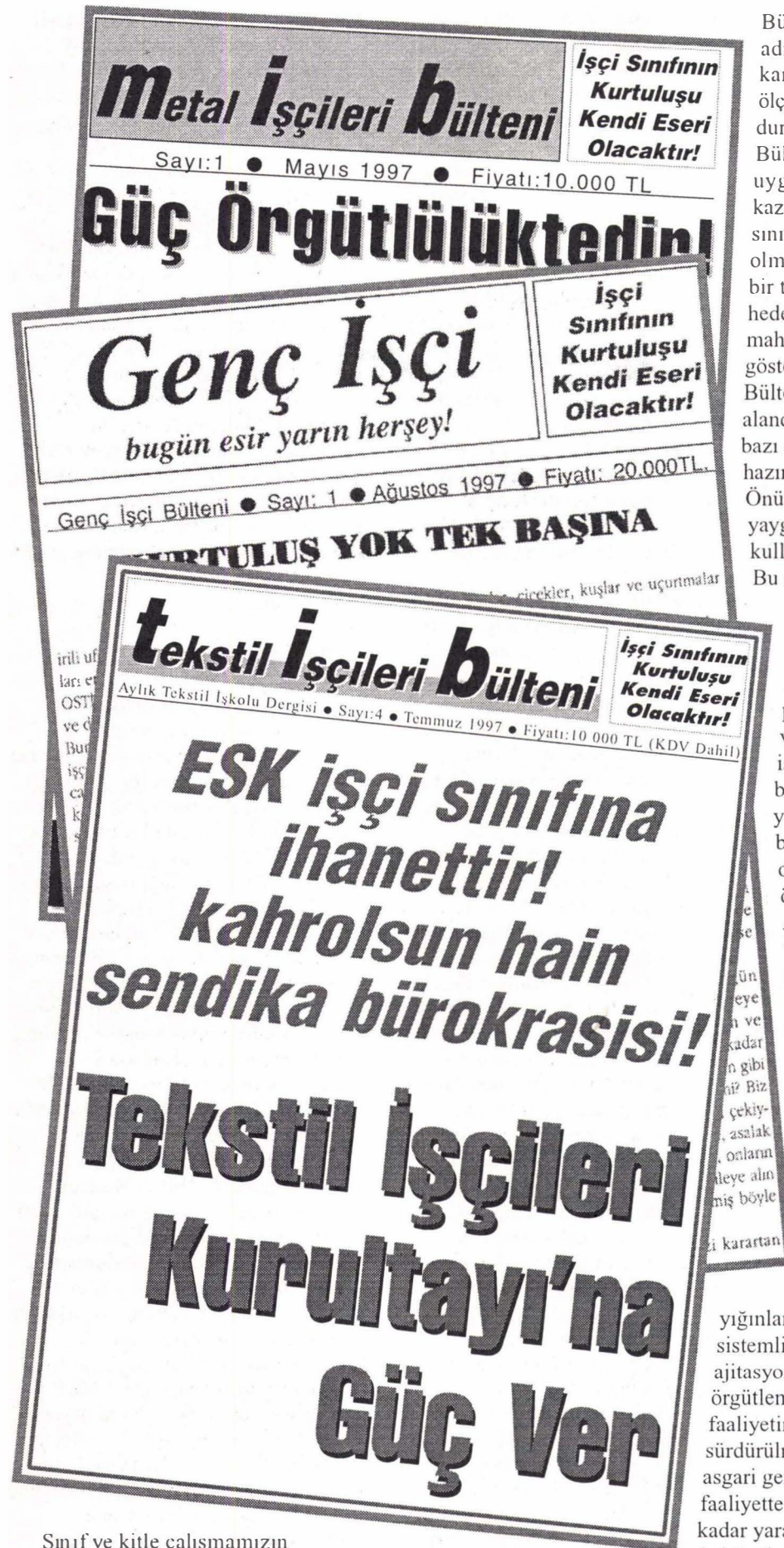
Sendikacı dostları özel biçimde davet edilmelerine rağmen EMEP Kongresi'ne katılmayarak EMEP'e yeni bir hayal kırıklığı yaşattılar. Oysaki EMEP'in onların desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Zira EMEP bizzat kendisinin de yer yer itiraf ettiği gibi bir tıkanıklık içindedir. Dahası tabanı aldatmada bugüne kadar gösterdiği başarı artık bel vermekte, saflardan toplu kopmalar olmaktadır. Nitekim günlük gazetenin geçmişte en çok reklamını yaptığı kentlerden ikisi olan Kayseri ve Kırşehir'den yaşanan toplu kopma, EMEP reformizmini kamuoyu önünde sert bir biçimde suçlamakta ve mahkum etmekteydi. Bu gelişme iç huzursuzluğu açığa çıkarmış, yıllardır tereddütler ve beklentiler içinde hareket edenlere kötü bir örnek oluşturmuştu. (EMEP'in Başkanlık Kurulu imzası taşıyan 9 sayfalık parti içi metinde bu gelişmeyi gözden düşürmek, gerçek nedenlerini parti tabanından gizlemek için gösterdiği çaba bile EMEP yönetiminin yaşadığı telaşa açık bir göstergedir.)

Genel Kurul bütün bu açılardan büyük bir önem taşıyordu. EMEP günler öncesinde özel olarak davet ettiği "dürüst ve namuslu" sendikacı dostlarının kongreye katılacaklarını umuyordu. Katılsalardı eğer, bunu güç gösterisi yapmanın bir dayanağı yapacaktı. Ancak umduğu olmadı. Sendikacı dostları hiç de "namuslu ve dürüst" davranmadılar. Bir kez daha EMEP'li dostlarını yalnız bıraktılar, hayal kırıklığına uğrattılar. Gerçekten "Anlaşılar değil"!

Ya da aynı anlama gelmek üzere son derece anlaşılır!

Mahalli bülte

Bülten pratiğinin ilk adımlarında bu tür sorunlarla karşılaşmış olmamız bir ölçüde doğaldı. Nitekim bu durum fazla sürmedi. Bültenler giderek işlevine uygun bir içerik ve süreklilik kazanmaya başladı. Bu, siyasal sınıf çalışmamızın iğreti olmaktan çıktığına, sistematik bir tarzda süren ve belli hedeflere kilitlenen bir mahiyete büründüğüne bir göstergedir. Bülten aracı halihazırda bir dizi alanda kullanılmaktadır. Başka bazı alanlarda da benzer hazırlıklar yapılıyor. Önümüzdeki süreçte daha yaygın, etkili ve işlevsel kullanılması bir gerekliliktir de. Bu nedenlerle, bültenler ve

kullanımına ilişkin sorunlara yeniden değinmekte yarar var. Ayrıca, yaşanmış 1,5 yıllık pratik bir deneyim dönemi var. Böylesi bir aracın işlevine, içeriğine, kullanım biçimine ve tarzına bir de yaşanmış deneyim ışığında bakmalıyız. Zira sözkonusu olan kendi pratiğimizin, özdeneyimimizin dersleridir. Aracı etkisiz kılacak tutum ve davranışlara dönüşme bile, böylesi bir potansiyel tehlikeyi barındıran yanlış kavrayış ve algılayışların izdüşümü olabilecek türden pratik tutumların ve vurguların varlığı gözetildiğinde, bu ayrıca gereklidir.

Araçların işlevi ve çeşitliliği

Parti çalışması bir bakıma yığınlara dönük olarak sürdürülen sistemli ve sürekli bir propaganda-ajitasyon, siyasal teşhir ve örgütlenme faaliyetidir. Böylesi bir faaliyetin günlük olarak sürdürülmesi öncü parti olmanın asgari gereklerinden biridir. Bu faaliyette araçların işlevi ve içeriği kadar yaratıcı biçimlerin kullanılması da büyük önem taşır.

Sözkonusu araçlardan, sınıf hareketinin mevcut durumu, düzeyi, eğilimleri, algılayış ve hareket biçimleri gözetilerek en işlevsel olanı kullanılır. Bu araçlar gazete, dergi, bildiri, broşür, bülten vb. olarak sayılabilir. Çalışmamızın düzeyi, durumu ve imkanları ile seslenilecek kitlenin varlığı ve hareketi de siyasal

gelişmelerin mevcut seyri kullanılacak araçları da tayin eder. Bu yerine göre dergi, bildiri, bültenidir. Yerine göre tümünün belli esaslara ve önceliklere göre birarada kullanılmasıdır. Fakat kesin olan, her halükarda belli araçların belli dönemlerde mutlaka öncelikle kullanılmaları gerektiğidir. Bu somutlanmış ve hedefleri netlikle belirlenmiş bir politik çalışmanın somut aracı demektir.

Birim ya da alanda, işkolu veya bir grev vesilesiyle kitle çalışmasının somut aracı demek, kendine özgü bir işlev, içerik, üslup ve kullanım biçimi demektir. Çünkü sözkonusu olan, parti faaliyetinin merkezden örgütlenmesinin aracı olan, genel politikanın saptanarak işlenmesini içeren bir yayın değildir. Merkezi çalışmayı örgütlemek için kullanılan merkezi periyodik yayınların (bizde PYO, MYO ve gençlik yayını) işlevi bellidir. Bu yayınlar öncelikle örgütlü güçlere, sınıfın ileri ve öncü kuşağına ve toplumun duyarlı aydın kesimine hitap eder. Daha geniş kesimlere seslenen bir yönü elbette vardır. Fakat bu tali bir işlevdir. Bu nedenle merkezi yayınların içeriği, üslubu ve konuları kendi işlevlerine uygundur ve belli bir düzeye seslenir.

Oysa sözkonusu mahalli yayın, kitlelere yönelik yerel siyasal çalışmanın somut araçlarından biridir. Burada bu somut aracın çalışmamızdaki yerini ve işlevlerini ele alacağız.

Bültenler dönemi ve çalışmamızdaki yeri

Siyasal çalışmamızda bültenlerin gündeme geldiği döneme dikkatle bakmak gerekiyor. Bülten keyfi olarak tercih edilen bir araç değil, çalışmanın belli bir aşamasının gerekli araçlarından biri olarak gündemimize girdi. Bu, aşağı yukarı 3. Genel Konferansımızın öncesi, "94 dönemeci" olarak bilinen başyazının hemen sonrasına denk geliyor. Fakat o gün için yalnızca bir ilk fikir olarak kaldı.

Dönemin kendine özgü güçlükleri, iç süreçlerimizdeki bazı sorunlar ve kadro birikimimizin böyle bir çalışma için henüz yeterince donanımlı olmaması vb. nedenlerle, bu fikir ve tasarı uygulamaya konu olamadı. Daha çok broşürlere yönelindi. Sözüünü ettiğimiz çalışma düzeyine ilişkin ilk adımlar ancak 3. Genel Konferansımızdan sonra gecikilerek atıldı.

Gecikilerek atıldı diyoruz. Çünkü konferansımızın hemen sonrasında örgütümüz yeni bir çalışma tarzı, temposu ve hırslı kazanmıştı. Konferans bunu bizzat sağlamanın platformu oldu. Perspektif, planlama ve uygulamaya koyma alanında gerekli herşey hazır. '95 Mart ve Nisan faaliyetinde güçler yeni dönemin ihtiyaçlarına uygun olarak konumlandırılmıştı. Hazırlık devresi bizzat Mart-Nisan faaliyetimizin kendisi olacaktı. Başarılı bir kampanya döneminin sonuna doğru siyasal polisin kapsamlı bir saldırısıyla yüzyüze kaldık. Bazı kayıpların yanı sıra bu saldırı hızımızı kesti ve bize zaman kaybettirdi. Toparlanma ve yeniden düzenleme sürecinin ardından bir kaç aylık gecikmeyle nihayet ilk adımları attık. İlk bültenler işte bu aşamada devreye girebildi.

Dikkat edilirse, bültenlerin çalışmamızın yeni döneminin ilk adımları ve düzeyiyle bağlantılı olarak çıkartıldığı rahatlıkla farkedilir. Mahalli örgütlerin inşası ve yetkinleşmesi, dar çevre faaliyetinden sınıf ve kitle çalışmasına geçiş, genel siyasal çalışmayı

Sınıf ve kitle çalışmamızın belirlenmiş ve bir dizi alanda kullanılan araçlarından biri de mahalli bültenlerdir. 1,5 yılı aşkın bir süredir bu araçları kullanmaktayız. Sözkonusu araçları kullanmaya başladığımız ilk dönemlerde belli sorunlar yaşadık. İstikrarsızlık ve işlevine uygun bir içerik kazandırmak, zorlandığımız başlıca iki sorundu. Bir üçüncüsü ise kimilerinin kesintiye uğraması oldu.

enler üzerine

birimler temeline oturtulmuş bir çalışmayla birleştirmek, merkezi politikaları yaratıcılıkla uygulamak ve alanlarda özgülleştirmek, sınıf zeminine oturmuş özgün, ısrarlı, istikrarlı ve hedefli bir tarza geçmeyi başarmak ve nihayet güçlerimizi bu esaslar üzerinden seferber etmek, eğitmek, dönüştürmek ve yetkinleştirmek... Bültenlerin gündemimize girdiği dönemde çalışmanın sorunları ve sorumluluklarımız bunlardı.

Bültenler, işte bu yeni dönem çalışmasının yerel-politik araçları olarak devreye sokuldu. Henüz ilk adımlar bile isabetli bir tarza geçişimizin işaretleri oldu.

Bültenlerin işlevi

Bülten yayının siyasal çalışmamızın belli bir aşamasında gündemimize girdiğini belirttik. Bunun kendisi bültenlerin işlevine de açıklık kazandırıyor. Bültenler politik müdahale araçlarıdır. Siyasal çalışmamızın bugünkü hedefi, sınıf mücadelesinin siyasal, ekonomik-sendikal, sosyal, kültürel vb. cephelerini kullanarak, bulunduğumuz alanlarda kökleşmektir. Bulduğumuz alanlar diyoruz; bu, dağınık, sistemsiz, iğreti bir çalışmadan uzak durmak, öncelikle tanımlı alanlarda kökleşme ihtiyacına bir vurgudur. İşte bültenler bu tür bir çalışmanın araçlarından biridir.

Bültenleri yalnızca belli sorunların işlendiği araçlar olarak ele almak yanlıştır. Bültenler, temel sorun ve gerçekler ile somut, özgül sorun ve gerçeklerin başarılı bir biçimde içiçe işlenebildiği popüler propaganda, ajitasyon ve teşhir araçlarıdır. Bültenleri özel kalıplara sığdırmaya çalışmak ya da bu anlama gelebilecek tanımlamalar yapmak, bu aracın peşinen işlevini yerine getirememesine ya da politik işlevinin sınırlandırılmasına yol açar. Bülten faaliyetinde dönem olur bir fabrikadaki sorunlar ya da gelişmeler özel gündem haline getirilir. Dönem olur, tensikat, işsizlik, metal işkolunda uygulamaya sokulan saldırılar işlenir ve bu saldırılara karşı tutum alma çağrısı yapılır. Dönem olur, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci vahşet ya da Susurluk temel gündemler olarak işlenir. Ya da örneğin 1 Mayıs öncesinde 1 Mayıs'a dönük mücadele aracı olarak kullanılır. Sonuç olarak somut süreçler ve gelişmeler neyi gerektiriyorsa, bu çerçevede politik müdahalenin meşru, popüler ve rahat bir aracı olarak kullanılır.

Ancak bültenlerin "politik müdahalenin aracı" olması gerektiği vurgusu da doğru anlaşılmalıdır. Burada aslolan somut sorunlar üzerinden politik müdahaleyi kolaylaştırması, buna uygun bir biçime sahip olmasıdır. Yoksa bültenlerin ağırlıklı olarak politik sorunları işlemesi, içeriğinin bu zeminde genelleşmesi değildir. Genel olanla özel olanı başarılı bir biçimde birleştiremeyen bir bülten politik yayın organının bir kopyasına dönüşür. Ama kendisini devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinde hareket eden ya da "sendikal" çerçevede bir yayın olarak tanımlayan bir bülten de oynaması gereken rolü oynayamaz. Sorun gelecekte devrimci sendikal çizgide bir yayının

Bültenleri yalnızca belli sorunların işlendiği araçlar olarak ele almak yanlıştır. Bültenler, temel sorun ve gerçekler ile somut, özgül sorun ve gerçeklerin başarılı bir biçimde içiçe işlenebildiği popüler propaganda, ajitasyon ve teşhir araçlarıdır. Bültenleri özel kalıplara sığdırmaya çalışmak ya da bu anlama gelebilecek tanımlamalar yapmak, bu aracın peşinen işlevini yerine getirememesine ya da politik işlevinin sınırlandırılmasına yol açar.

çıkarılıp çıkarılmayacağı ile değil, bizim bugün kullanmakta olduğumuz bültenleri nasıl bir içerikle ele almamız gerektiği ile ilgilidir. Bülten faaliyetinde "sendikal" bir boyut kuşkusuz vardır. Örneğin tekstil işkolunda bu daha belirgin bir yan taşıyabilir. Ya da bir başka alanda ağırlıklı olarak dernekleşme faaliyetine aracılık edebilir. Ama tüm bunlar bültenlerin faaliyet yürüttüğümüz ve kökleşmeye çalıştığımız alanlardaki politik müdahalemizi kolaylaştıran bir araç olduğu gerçeğini karartmamalıdır. Örneğin bir alanda sendikalaşma ya da dernekleşme faaliyetini yürütürken, bülten, dar anlamda bu faaliyetin aracı değil, sendikalaşma ya da dernekleşme çalışması üzerinden sınıfa politik müdahalenin özgün ve somut bir aracı olmak durumundadır.

Bu çerçevede bülten faaliyeti öteki araçların yaratıcılıkla kullanılmasını gerekli hale getirdiği gibi, etkilerini artıran bir işlev de görür. Ve nihayet bülten somutlanmış politikanın, hedefleri açıklıkla belirlenmiş bir çalışmanın politik aracı olarak kullanılabildiği ölçüde gerçek işlevini yerine getirebilir.

Özgül çalışmanın aracı olarak bülten

Bültenler mahalli siyasal çalışmanın özgül araçlarıdır. Bu ne anlama geliyor?

İlkin, merkezi politikaların mahalli alanlarda özgülleştirilmesi. Genel planda saptanan bir siyasal taktik, çalışma alanlarında somut durum ve koşullar gözetilerek özgün bir biçim kazandırıldığı ölçüde faaliyete dönüşür ve etki gücü kazanabilir. Sözgelimi, sermayenin özelleştirme saldırısına karşı genelde saptanan bir politik taktiğe uygulama alanı kazandırabilmek için, sözkonusu saldırının somut biçimleri, pratikte yarattığı sonuçları somutta ele alıp işlemedikçe, yürütülen faaliyet genel bir siyasal teşhir faaliyeti olmaktan öte bir işlev görmez.

İkincisi; devrimci siyasal faaliyetin bir yönü de sınıfın somut gündelik sorunları üzerinde yürütülen devrimci propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyetidir. Sınıfın somut gündelik sorunları ise son derece geniş ve kapsamlı bir kavramdır. Dolayısıyla sınıf hareketinin somut sorunları hiçbir biçimde sendikal hareketin sorunlarına indirgenemez. Böyle bir bakış, sınıfın somut sorunlarından hareketle geliştirilecek bir mücadeleyi dar bir sendikal hareket alanına sıkıştırmaya hizmet eder.

Ücretli kölelik düzeni bir sistemi tanımlar. İşçiler bugün kapitalist baskı ve sömürünün bin türlü etki ve sonucuyla karşılaşılıyorlar. Bir fabrikadaki keyfi uygulamalar, kadınlar üzerindeki cinsel taciz, çocuk

işçilere uygulanan şiddet, keyfi mesailer, tuvalet kilitlemeler, aylıkların ödenmemesi, izin haklarının gaspedilmesi, dinlenme saatlerinin kısıtlanması, kazanılmış hakların gaspı, sosyal hakların budanması, sendikal örgütlülük haklarına saldırı, enflasyon karşısında eriyen ücretler gerçeği, hıza yetiştiremeyen zam furyaları vb., tümü de sınıfın somut sorunlarıdır. Tümünün de gelip bağlandığı yer, kapitalist baskı ve sömürü sistemidir. Bülten, bir yönüyle, işte bu sömürü ve baskıyı somutta teşhir etmenin, her türlü haksızlık ve zalimce davranışın sistemle bağını kurarak işçileri aydınlatmanın, sınıf kinini geliştirmenin, öfkeyi örgütleyerek eyleme geçirmenin yerel aracıdır. Bu, bültenlerin yalnızca aylık periyodik yayınlar olarak değil, işlevsel oldukları, gerekli hale geldikleri her durumda kullanılması gerektiği anlamına gelir. Çünkü devrimci siyasal mücadelede suçluyu suçüstü yakalamak ve onu hemen yığınlar önünde teşhir etmek, kitle hareketliliğini geliştirmenin en önemli imkanlarından biridir.

Genel sendikal yayın ve bültenler

Kimi yoldaşlarımız zaman zaman bültenlere salt "sınıf sendikacılığı" yayını ya da misyonu yükleyen tanımlamalar yapabilmektedirler. Böyle bir tanım bültenin işlevini darlaştırmaya, çalışmayı hedefinden saptırmaya yolaçar. Bu ise siyasal çalışmanın sendikal çalışma düzeyine indirgenmesi anlamına gelir ki, ekonomizm-sendikalizm bu zemin üzerinde boy verir.

Bültenler elbette sendikal sorunları işleyecektir. Çünkü sendikal cephe sınıf mücadelesinin asli alanlarından biridir. Fakat sendikal cephede mücadele etmekle, sendikal çerçeveye endekslenmiş bir çalışma yürütmek tümüyle iki farklı şeydir. İlki, sınıf mücadelesinin alanlarından biri olarak devrimci sınıf sendikacılığı faaliyetini anlatır. İkincisi, sendikalizmin bir politik platform haline getirilmesini. Kuşkusuz ki yoldaşlarımız perspektif planında bu açıklığı taşıyorlar. Nitekim bugünkü bülten pratiğimize baktığımızda, bültenleri "sendikal" çerçeveye sıkıştıran bir sapmadan söz edemeyiz. Tersine kendi işlevi çerçevesinde politik müdahale alanında oynaması gereken rolü fazlasıyla yerine getirmektedirler. Fakat eğer bültenleri salt "devrimci sınıf sendikacılığı"nın bir aracı olarak tanımlarsak, bu kaçınılmaz olarak kendisini bu dar hedefe kilitleyerek, oynaması gereken rolü etkin bir biçimde oynayamaması sonucuna yol açacaktır. Sınıf hareketinin somut sorunları hiçbir biçimde sendikal hareketin sorunlarına indirgenemez. Bu son derece sakıncalı bir bakış olur.

Sendikal mücadele cephesinde sınıf sendikacılığı çizgisini izlemek ile sınıf sendikacılığı hareketini bir platform olarak örgütlemeyi pratik bir hedef olarak koymak iki farklı durum ve düzeydir. Devrimci açıdan bakıldığında sınıf sendikacılığı çizgisi, sendikal faaliyetin ve sendikal cephedeki mücadelemizin doğal bir görünümüdür. Fakat bugün "sınıf sendikacılığı hareketi"ni pratik bir hedef haline getirmek, koşulları

olgunlaşmayan bir şeyi denemeye kalkışmaktır.

Anlaşıldığı kadarıyla sınıf hareketinin ve yığınların bugünkü eğilimlerinin yanlış gözlemi üzerinden sınıf sendikacılığı platformu ve bu platformu oluşturmanın bir aracı olarak sınıf sendikacılığı yayını vurgusu yapılmaktadır.

Sınıf hareketi tabanında az çok kuvvetli bir eğilim haline gelmiş sendikal bir arayış, muhalefet ve bu temel üzerinde sendikal bir çıkış ihtiyacından söz etmek isabetli bir gözlem değildir. Kuşkusuz belli birimlerde ve belli işkollarında böyle bir potansiyel, bu yönde arayışlar vardır. Fakat bunu genellemek doğru değildir. Sınıf hareketi tabanındaki bugünkü eğilim daha çok iktisadi ve sosyal sorunlar alanındadır. İşçiler, sendikaya ve devrimci sendikalist çizgiye ilgi göstermedikleri halde, somut sorunlara çok daha ilgili davranabiliyorlar. Sendikaya güvenmiyor ve çoğunlukla ciddiye almıyorlar. Devrimci sendikacılık önerilerine ise bugün soğuk bakıyorlar. Ama fabrikadaki özgül bir sorun onları daha çok ilgilendiriyor. İşçileri etkilemek ve harekete geçirmek mi istiyorsun? O halde sorunlarını işle. Bu temel üzerinde düzen sendikacılığını teşhir et ve sendikal örgütlenmenin önemini ve işlevini anlat, hedeflerini göster. Gerçek etkiyi böyle sağlarsın.

Merkezi bir sınıf sendikacılığı yayını hangi koşulların ürünü olabilir? Parti gerçekten bir siyasal kuvvet olmuştur. Ülke çapında sektörel düzeylerde, sendikal hareketin içerisinde oluşan bir muhalefeti, devrimci bir sendikal yayın üzerinden harekete geçirir ve örgütler. Kaldı ki, böylesi koşullarda bu yayının hangi biçimler içerisinde gündeme geleceğini bugünden saptamak olanaksızdır. Bir sendikal mevziye dayanılarak mı çıkacaktır, ya da bülten, dergi, gazete olarak mı? Bu geleceğin bir sorunudur.

Belli bültenlerin birleştirilerek bölgeler düzeyinde tek bir bültene geçilmesi önerisi, kimi yoldaşlardaki kafa karışıklığının nedenlerinden biridir. Fakat sözkonusu öneri sendikal bir yayının değil, siyasal popüler bir bültenin bölge düzeyinde (somutta İstanbul'da) çıkartılmasına dayanıyordu. Fakat bunun bugün için işlevsel olamayacağı, mevcut istimi bozma potansiyeli taşıdığı tartışıldı ve bu konuda belli bir açıklık sağlandı.

Sektörel bültenler

Bültenlerin sektörel isimlerle çıkması onların sendikal bir yayın olduğu anlamına gelmiyor. Sözgelimi metal bülteni, belli bir bölgedeki metal fabrikalarına dönük çalışmayı toparlamanın ve ilerletmenin aracıdır. Sözkonusu bülten kendli içinde bir sendikal hareket geliştirmenin aracı değil, yerel çalışmanın özgül aracıdır. Bu yerel çalışmayı örgütlemek ve sürdürmek kimin görevi? Elbetteki yerel sorumlu örgüt biriminin. Bülten de bu sorumlu yerel örgütün yürüttüğü siyasal çalışmanın aracıdır. Bu çalışmanın hedef kitlesi ilgili alandaki işçi yığınlarıdır. Aynı şekilde tekstil bülteninin daha çok konfeksiyon alanındaki sendikal örgütlenme sorunlarını ve deneyimlerini işlemesi, bu bültenin de sendikal bir yayın olduğunu göstermez. Bu içerik alanın kendi özgül durumundan kaynaklanıyor. Zaten sendikal arayışın az çok kitle tabanı bulduğu alan da konfeksiyon imalathaneleridir.

İlgili bölgede ya da bir başka alanda bir sendikal muhalefetin geliştiğini varsayalım. Sözgelimi, Sefaköy bölgesinde Türk-Metal'in başına çöreklenmiş sermayenin sendika çetelerine karşı bir muhalefet hareketi geliyor olsun. Böylesi bir durumda sınıf sendikacılığı çizgisinin taşıyıcısı bir bülten ya da benzeri yayını, bu muhalefeti kucaklamanın, devrimci çizgide harekete geçirmenin aracı olarak kullanırsınız ya da buna uygun düşen daha değişik yayın araçlarını

Sınıf hareketi tabanında az çok kuvvetli bir eğilim haline gelmiş sendikal bir arayış, muhalefet ve bu temel üzerinde sendikal bir çıkış ihtiyacından söz etmek isabetli bir gözlem değildir. Kuşkusuz belli birimlerde ve belli işkollarında böyle bir potansiyel, bu yönde arayışlar vardır. Fakat bunu genellemek doğru değildir. Sınıf hareketi tabanındaki bugünkü eğilim daha çok iktisadi ve sosyal sorunlar alanındadır. İşçiler, sendikaya ve devrimci sendikalist çizgiye ilgi göstermedikleri halde, somut sorunlara çok daha ilgili davranabiliyorlar.

devreye sokarız (örneğin özel sayılar). Metal bültenini boşa çıkarmadan, onun yanısıra kullanarak. Bir kez daha somut politikanın somut aracı demektir bu.

Bültenlerde esnek isimler kullanmak bir dağıtım kolaylığıdır. Sınıfı ve öncülerini kucaklamaya açık olmaktadır. Geri bilinçten kaynaklanan önyargı duvarını yıkma kaygısıdır. İşçilere sınıf kimliğiyle seslenme imkanıdır.

Şimdiye dek yaptığımız vurgulardan anlaşılacağı üzere, bültenlerin sektörel isimlerle çıkması onların içeriğinin sektörün dar sorunlarıyla sınırlanması anlamına gelmemektedir. Mutlu Akü bülteni, tekstil bülteni, metal bülteni ya da diğer bültenler fabrika, alan, sektör vb. sorunlar kadar öteki toplumsal-siyasal sorunlarla da ilgileniecektir ve bugün yapılan da budur. Daha anlaşılır bir örnek verecek olursak; genç işçilere dönük bülten esasında OSTİM'e yöneliktir. Fakat bu hiç de OSTİM'in sorunlarıyla sınırlı bir içerik, OSTİM'le sınırlı bir dağıtım zorunluluğu anlamına gelmez. Sözkonusu bülten ağırlıklı olarak sosyalizm propagandası yapan, temel teorik gerçekleri son derece somut sorunlar üzerinden ve popüler bir dille genç işçilere açıklayan bir politik araçtır. Bu tür bültenleri ya da belli yazılarını, yaratıcılık göstererek, yeniden düzenleyerek, pekala bir başka çalışma bölgesinde de kullanabiliriz. İçeriği ve yöneldiği hedef uygun olduğu koşullarda, biçimde değişikliğe gitmenin yanlış bir yanı yoktur. Bunu mutlaka gözetmeliyiz.

Kitleye hitap etmenin aracı ve gerekleri

Bülten, kitle çalışmasının aracı olduğuna göre, hitap edilen kitlenin durumu, düzeyi, sorunları, eğilimleri, algılayış biçimleri vb. gözetilmek durumundadır. Bu bülteni bülten yapan hususlardan biridir. Kitleye yakın bir dil, açık, anlaşılır ve dolaysız bir anlatım, etkileyici ve vurucu bir üslup seçilmelidir. Teorik soyutlamaların ürünü kavramlarla anlatımdan mümkün mertebe kaçınılmalıdır. Felsefi kavram ve tanımlamalar yerine güncel gelişme ve sorunların ortaya çıkarttığı olgular hareket noktası olmalıdır. Bir işçi okuduğunda kendine yabancı hissetmemelidir. Bu düzeyi tutturmanın bazı basit asgari gerekleri var: Sınıfın içine girmek. Hareketin süreçlerine hakim olmak. Sorunlarını, hayal dünyalarını anlamak. Ve toplumsal siyasal süreçleri iyi izlemek. Kısacası işçi sınıfı devrimcisi olmak.

Mevcut bültenlere bu gözle bakıldığında, hayli başarılı bir düzey tutturduğumuz söylenebilir. Bu konuda bir fikir edinebilmek için, MYO ve PYO'da bültenlerden seçilerek yayınlanan yazılara bakmak yeterlidir. Ama örneğin tekstil bülteninin ilk üç sayısının kimi yazıları veya bu aynı sayıların "başyazı"ları için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Sözkonusu olan bu yazıların kendi içindeki düzey ve başarıları değildir. Bu açıdan çoğu başarılı siyasal makalelerdir de. Fakat bunlar, anlatım tarzı ve üslubuyla bültene değil merkezi yayınlara uygun yazılardır. Merkezi yayın organlarına katkıyı sınırlayan hususlardan biri de budur.

Bültenlerde başyazı kaygısı ve anlayışını bir yana atmak gerekiyor. Bülten türü araçlarda başyazı olmaz. Bu bültenin PDF Kırıp Arşiv <https://krmeyor.org> öncelikli işlenmesi gereken konu hangisiyse, popüler bir

anlatımla kapakta bu yer almalıdır.

Dikkat edilmesi gereken diğer noktalar

Buraya kadar bültenlerin önemi, işlevi ve araçların doğru kullanımına ilişkin sorunlar üzerinde durduk. Bu, bugünkü sınıf çalışmamızda bültenlerin tuttuğu kendine özgü konumun öneminden ve yer yer karşılaşılan sorunlardan geliyordu.

Bültenlere tanımlanan çerçeveden

öte misyonlar yüklememeliyiz. Bugünün işlevsel araçları olduğunu unutmamalı ama hiçbir biçimde de amaçlaştırmamalıyız. Moda bir eğilime dönüşmesi riskini mutlaka gözetmeli ve bundan kaçınmalıyız. Çünkü sınıf çalışması ya da genel planda siyasal faaliyet, çok çeşitli araç ve yöntemleri birarada kullanmayı gerektirir. Aslanan bu araç ve yöntemleri bulup kullanmak ve bunu ustalıkla yapabilmektir. Tek bir araca takılıp kalmak, çalışmanın monotonlaşmasına, üretkenliğinin sınırlanmasına yol açar. Üretken olmayan bir çalışma ise enerjiyi dizginler, moral ve motivasyonu zayıflatır, çalışmayı gereksiz sıkıntılara boğar.

Araçların işlevsel kullanımı ile legalitenin etkin kullanımı arasında dolaysız bir bağ vardır. Bu nedenle de legalitenin etkin kullanımı olarak özel değerlendirilmesi gereken bir diğer noktadır.

Bugünkü sınıf çalışmamızın öncelikli hedefi fabrikalarda kök salmaktır. Eldeki güçlerin fabrikalara girmesinden söz etmiyoruz. Fabrikalarda taban yaratmanın acil önemini vurguluyoruz. Partinin temel örgütlerini yaratmaya hizmet edecek bu tür bir çalışmanın başarısı, sınıfla köklü ve kalıcı bağlar anlamına gelecektir. Dahası, faaliyeti fabrikalar temeli üzerine oturtarak çalışmanın sürekliliğini ve gelişmeyi teminat altına almak, partinin toplumsal-maddi temelini güvencelemek olacaktır.

Sektörel bültenleri bölge çalışmasının ihtiyaçlarına dönüştürmek, bir tek sektöre hapsolma riskini ortadan kaldıracaktır. Ayrıca sektörel bültenlerin yanısıra fabrika bültenlerini kullanmayı ihmal etmemeliyiz. Bölgesel bülten imkanlarının olmadığı yerlerde bir fabrikaya dayanan araçları da gündemimize alabilmeliyiz.

Mevcut bültenlerin hantallığı giderilmelidir. Aylık periyotlarla 16 ya da 24 sayfa çıkarmak yerine, haftalık veya 15 günlük sürelerle 4 ya da en fazla 8 sayfalık bültenler yayınlama yoluna gidilmelidir. Bu çalışmanın temposunu artıracığı gibi, etkisini de güçlendirecektir. Bu tür bültenler işçiler tarafından daha ilgiyle karşılanacaktır.

Sınıf hareketinin durgun olduğu bir dönemde etkin çalışan ve tüm güçlülere rağmen gelişen bir hareketiz. Bir örgütün devrimci kimliğine ve dinamizmine bir göstergedir bu. Bugünkü adımlarımız ne kadar güçlü ve sağlam olursa, geleceğe aynı ölçüde imkanlar biriktirecektir. Nicel gelişme güçlüklerine ve sınırlılıklarına aldırmamalıyız. Temel perspektiflerine uygun bir pratik içinde olan, kapasitesini kullanan bir örgüt için bunun bir önemi yoktur. Önemli olan durgunluk döneminin rehabetine kapılmadan, çürütücü zeminlerin yeşermesine imkan tanımadan, devrimci hassasiyeti bir an için bile elden bırakmadan soluğu tutmayı başarabilmektir.

Bu, devrimci duruşta, çalışmada kararlılık demektir. İnat ve ısrarla çalışmak, biriktirip artırmak demektir. Geleceğe büyük bir hırs ve kuvvetle hazırlanmak demektir.

(Bu yazı Ekim'in 15 Eylül '97 tarihli 177. sayısından alınmıştır.)

Bültenler: Sınıf çalışmamızda yeni bir düzey

"Sosyalizm proletaryanın düşünsel temeliyse, proletarya da sosyalizmin toplumsal-maddi temelidir. Parti bu iki ögenin tarihsel kaynaşmasının cisimleşmiş bir ilk birliğidir ve bu kaynaşmayı tüm sonuçlarına götürmenin temel tarihsel aracıdır."

Bu marksist saptama aynı zamanda ilk oluşum sürecindeki komünist hareketin acil ve yakıcı sorumluluğuna, siyasal bir akım olarak misyonuna da açıklık sağlıyordu: "Bizim acil sorunumuz parti"dir. "Bize gerekli olan, kuvvetli bir marksist-leninist teorik temeli, sağlam bir proleter sınıf tabanı ile birleştirebilen, marksist-leninist ideolojik kimliği proleter sınıf kimliği ile aynı örgüt yapısı içinde kaynaştırabilen bir partidir."

Hareketimiz geride bıraktığı on yıllık siyasal yaşamında bütün çabasını komünist işçi partisinin yaratılması acil sorumluluğuna yoğunlaştırdı. Bu on yıllık sürecin ardından bugün komünist işçi partisine gerekli olan "kuvvetli bir marksist-leninist teorik temel"i hazırlamış olan hareketimiz, bunu proleter sınıf tabanı ile bütünleştirmede de partinin kuruluşunu olanaklı kılacak bir ilk birikime ulaşmış bulunuyor.

Hareketimiz on yıl boyunca perspektiflerinde tutarlı davrandı. Pratik alanda buna uygun bir inat, ısrar ve sabır gösterdi. İşçi sınıfını devrimci siyasal mücadeleye çekmek, ileri ve devrimci öğelerini kazanıp örgütlemek acil ve asli sorumluluğunu bir an bile unutmadı. İşçi hareketinin durgunlaştığı, öğrenci gençlik ve varoş hareketliliğinin yükseldiği bir süreçte dahi dikkati sınıf çalışmasının önemine çekti. Eldeki güçleri işçi hareketinin en kısır dönemlerinde bile sınıf çalışmasına yöneltti. Devrimci demokrasiyi öğrenci gençlik ve varoş hareketine dayalı basıncını kararlılıkla göğüslediği gibi, henüz

nispeten zayıf olduğu bir gelişme evresinde, zorlu devrimci görev ve sorumluluklardan kaçışın, örgütlü sınıf çalışmasına gelememenin, olanaksızlıklar ve zorluklar karşısında sıradanlaşmanın bir ürünü olan tasfiyeciliği ezmeyi bildi. Tasfiyeciler düzenin batağına boylu boyunca kapaklandı. Hareketimiz ise gelişip güçlendi.

Sınıf çalışması yalnızca ısrar değil, aynı zamanda sabır da gerektiriyordu. Bu sabrı gösteren komünistler bugün nihayet sosyalizmle işçi hareketini birleştirmenin teminatlarından biri olan proleter sınıf tabanına dayalı, bu temel üzerinde faaliyet yürüten, gelişip yetkinleşen bir örgütsel omurgaya da oturdu.

Hareketimiz, güçlerini proleter sınıf temeli üzerinde dönüştürmeye, kendi gerçek siyasal-sınıfsal ortamını bulmaya, militan sınıf kimliğini geliştirmeye ve gerçek örgütsel zeminine oturmaya azami dikkat gösterdi. Zorluklara ve zorlanmalara, imkansızlıklara ve dezavantajlara, kırılıp dökülmelere rağmen perspektiflerini esnetmedi. Nitekim gösterilen ısrar ve sabır sayesinde ki, sınıf içinde ısrarlı ve istikrarlı siyasal faaliyet yürüten devrimci bir örgüt olmayı başardı. Her türlü karşı cereyan, dezavantaj, zorluk ve zorlanmalara rağmen gösterilen bu ısrar ve sabrın bir başka devrimci örneği yaşadığımız topraklarda yoktur. Bu ideolojik çizgimizin gerçek gücüne bir göstergedir. Bu ideolojik çizgimizin doğasına uygun sınıfsal yönelişte kazanacağı zaferler silsilesinin ilk halkasıdır. Bu, sosyalizmi toplumsal-maddi kuvvetlerine kavuşturma tarihsel ve aynı ölçüde

Siyasal sınıf çalışmasından ısrarlı ve istikrarlı bir düzey tutturmak, siyasal çalışmayı fabrika eksenine oturan, fabrika içi ilişkiler üzerinden süren bir çalışma tarzı ve düzeyine yükseltmek, yıllarca döne döne üzerinde durduğumuz bir sorun oldu. Çünkü çok değil, bir-iki yıl öncesine kadar dışardan ve birçok durumda sistemsiz olarak yürütülen bir genel propaganda-ajitasyon çalışması sınırını aşamamanın sorunlarını tartışmak durumundaydık. Bugün sınıf çalışmamız tek yanlılıktan, özel ve işgreti koşullara bağlı olmaktan kurtulmuştur. Örgüt basınımda ısrarla tartışılan kimi sorunlarına rağmen, siyasal çalışmamız artık yeni bir aşama ve yeni bir düzeyde sürmektedir. Sınıf hareketinin hayli durgun ortamında gündelik sınıf çalışmasını sürdürüyor olmamız bunun açık kanıtıdır.

Sınıf çalışmamızın yeni düzeyi, kendine uygun araç yol ve yöntemleri belirli bir yeterlilik ve yetkinlikle kullanılabildiğini de göstermektedir. Bu araçların en önde gelen örneklerinden biri de "yerel bültenler" dir.

Örgütümüz, sınıf ve kitle çalışmasının belirlenmiş araçlarından biri olarak bir dizi alanda bültenleri kullanmaktadır. Bugüne kadarki örneklerden de anlaşılacağı üzere, söz konusu bültenler sınıf ve kitle çalışmamızın birer araçları olarak tanımlı alanlar üzerinden kullanılmaktadır. Tümüyle yerel örgütlerimizin inisiyatif ve girişkenliklerine dayanıyor olmaları, örgütsel düzeyimizin ve kadro birikimimizin niteliği hakkında açık bir fikir vermesi bakımından dikkate değer bir olgudur. Fakat çalışmamızın geleceği bakımından daha da dikkat çekici bir öteki olgu, bültenlerin siyasal sınıf çalışmasında kapsayıcı ve kucaklayıcı bir özellik gösteriyor olmasıdır. Bu kendiliğinden bir sınıfı, ücretli kölelik zincirlerine bağlı bir sınıfı kendisi için sınıf, örgütlü devrimci bir güç haline getirme komünist sorumluluğunda tayin edici bir halkadır. Başta sınıfın ileri kesimleri olmak üzere, giderek artan oranda sınıf kitleleriyle buluşma ve bu temel üzerinde devrimci bir örgütlülük yaratma hedefi doğrultusunda araçları daha da geliştirmeli ve yetkinleştirmeliyiz. Unutulmamalıdır ki, bu bir ısrar, süreklilik ve sabır işidir.

Yerel bültenler pratiği, yoldaşlarımızı teorik çizgimizin canlı özülüyle de karşı karşıya getirdi. Bu, perspektiflerimizin daha kolay kavranmasını sağladığı gibi, kadroların teorik düzeyini de yükseltti. Bununla da kalmadı, aynı zamanda politik yetkinlik, girişkenlik ve yeteneklerini de geliştirdi. Sınıf ve kitle dışılık denilen zaafın kırılmasında önemli bir rol oynadı. Sınıf tabanına dayalı bir çalışmaya adeta çekti. Sınıf kitleleri içinde ve seçilmiş birimlerde çalışıyor olmamız, örgütümüzün sınıfla birliğini gide gide güçlendiren, çalışmamıza kitlesel bir taban kazandırmayı olanaklı hale getiren, kadroların proleter sınıf devrimciliği kimliğini geliştiren, örgütümüzün sınıf hareketi ve sorunlarına hakimiyetini artıran önemli kolaylıklar sağlıyor.

Siyasal sınıf çalışmamıza paralel bir biçimde bültenleri geliştirip güçlendirmeliyiz. Bizzat sınıf tabanında kazanılmış yeni güçlerin omuzladığı, tek tek bireylerin değil, örgütlü devrimci işçilerin sürdürdüğü bir faaliyet örgütlemek! Bugünün sınıf çalışmasında hedef bu olmalıdır. Bunun asgari imkanları bugünden mevcuttur. Aslanan bu imkanları devrimci faaliyeti geliştirmek için kullanmak, imkanları hızla çoğaltmaktır. Aslanan omurgasını sınıf bilinçli devrimci işçilerin oluşturduğu bir örgütsel gerçekliğe ulaşmaktır. Çalışmanın asıl hedefi bugün için budur.

(Bu yazı Ekim'in 15 Eylül '97 tarihli 177. sayısından alınmıştır.)

Ambar çileri Bülteni
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR!
Ambar 1
Bugün 1
linde binler
aynı kader
alanlarında
Yaşamımız
satacak h
bunu bild

GREV'deki SESİMİZ
MUTLU AKÜ İŞÇİ BÜLTENİ
• Haftalık Grev Bülteni • Sayı:3
• 7 Temmuz 1997

Grevimiz ve Sendikalarımız
Sendikal örgütlenme ve TİS, işçi sınıfına daha iyi yaşama ve çalışma koşulları elde etmek için sürdürdüğü ekonomik mücadelelerinin başlıca somuru dur.

Bakırçay Havzası
Metal İşçileri Bülteni
İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!
ÖZEL SAYI:1 • EYLÜL 1997 • FİYAT:30.000 TL

SERMAYE SALDIRIYOR
İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Belediye İşçileri Bülteni
EKSEN Yayıncılık Belediye Seçkisi • Mart 1997 • Fiyat:10.000 TL (KDV Dahil)

Güç Örgütlülüktedir!
Özelleştirmelere,
Taşeron Sistemine,
İşçi Kırımlarına,
Sendikasıylaştırmalara
Düşük Ücret
Dayatmalarına...
KARŞI MÜCADELEYE!

Mutlu Akü grevi ve mevzi direnişler

“Daha hızlı ve daha cesur bir bölge önderlik pratiği! Buna uygun daha hızlı, daha derinlemesine düzeltme-netleştirme temelinde bir yönetici önderlik pratiği! Parti ile aramızdaki farkı tüketmenin güncel sloganı budur.” (Sınıf Çalışmamızın Bazı Güncel Sorunları, Kızıl Bayrak, sayı: 21, 5 Eylül '97)

Komünistlerin Mutlu Akü grevine müdahale pratiği, devrimci siyasal çalışma, legalitenin kullanımı, mevzi direnişlere müdahalenin mahiyeti ve kapsamı, sektörel çalışma ile bölge çalışmasının birleştirilmesi vb. bir dizi alanda bize önemli deneyimler kazandırdı. Aslında bu sorun ve görevlere ilişkin temel perspektifler. 3. Genel Konferans Değerlendirmeleri'nde ortaya konulmuştu. Yine de bu süreç, temel perspektiflerin ve değerlendirmelerin ancak kendine uygun bir siyasal pratik içinde gerçek mahiyetiyle kavranabileceğini bir kez daha göstermesi bakımından önemli bir deneyim dönemine tanıklık etti.

3. Genel Konferans'la olan bağı çerçevesinde iki olgunun altını çizerek asıl konumuza geçeceğiz. Bu olgulardan ilki, 3. Genel Konferans tespitlerine uygun bir pratiğin içine kesin olarak girdiğimiz, fakat bunun ağır ve sancılı bir süreç olarak yaşandığıdır. İkinci olgu ise, 3. Genel Konferans ve "Atılımlar ve Parti Yılı" metinlerinde ifadesini bulan hedeflere bazı cephelerde daha ulaştığımız, aynı anlama gelmek üzere parti kimliği kazandığımızdır. Zira, parti, sınıf mücadelesine önderlikte yerel örgütlenmelerin ve kadroların bir politik netlik düzeyidir de.

Mevzi direnişler üzerine

5 Nisan paketi açıklandığında genel kanı, sermayenin bu çok yönlü ve derin saldırısının genel bir karşı koyuşa yol açacağı yönündeydi. Olaylar bunun böyle olmadığını gösterdi. Nedenleri elbette çok yönlüdür. Sınıfa yönelik genel bir saldırı her koşulda genel bir karşı koyuşa doğuramayabiliyor. Devrimci açıdan belirtilmesi gereken ilk sonuç; genel eylem-grev ve direniş çağrısı yapmanın önderlik sorunundan bağımsız düşünülemeyeceğidir. İkincisi; ülke çapında bir eylem çağrısı yapmak için öncelikle mücadeleciler, devrimci bir örgütlülük yaratılmasını beklemek, ya da bunu bir önkoşul olarak ileri sürmek, kitle eylemi ve örgütlülüğü diyalektiğini kavrayamamaktır. Bilinmesi gereken, hareketliliğin örgütü öncelediği ve ancak kendisi ilerledikçe daha ileri örgüt biçimlerine olanak yarattığıdır. Her ne olursa olsun, bir genel grev öncesiz ve sonrasız bir gün değil, ancak ön süreçlerin hareketliliğinin bir sonucu olabilir. Yani genel grev ancak bir dizi mevzi direniş ve eylemin genişlemesi, bölgeye yayılması, derinleşmesi, militanlaşması, politikleşmesi sonucu

mümkün olabilir.

5 Nisan sonrası Gebze Belediye direnişi önemli bir olanaktı. Gebze gibi bir işçi kentinde, belediye gibi bir yerde sürdürülen kararlı ve uzun süreli bir militan direniş yayılma potansiyeline sahipti. Kuşkusuz direnişin nesnel olarak zayıf yönleri de vardı. Ama en temel zayıflık önderlik alanındaydı. Komünistler, mevzi direnişlere müdahalede yoğunlaşmak ve hareketi mevzi sınırlarının dışına taşımak; mevzi direnişleri işçi hareketinin genel gelişmesine hizmet eder tarzda yaklaşmak ve ajitasyonu bu hedefe bağlamak perspektifiyle ele almak gerektiğinin üzerinde özenle durdular. Ne var ki, Gebze Belediyesi direnişine müdahalemiz direnişi arzulan çizgiye oturtmaya yetmedi. Zayıflık ve sıçrayamama esasta hareketin nesnel durumuyla ilgiliydi. Nitekim hareketimiz tarafından, 20 Temmuz genel eylemliliği ardından sınıf hareketinin durumu, düzeyi, imkanları ve genel grev ajitasyonunun mahiyeti "20 Temmuz Dersleri" başlığı altında işlendi. Bu metin sonradan kitaplaştırıldı da.

Burada bir noktayı daha ekleyelim. 3 Ocak türü "pijamalı soyarıklık"ı, düzen sendikacılarının sınıf tabanındaki genel grev istemini, o gün için son derece güçlü olan bu eğilimi saptırma ve hava boşaltma manevrasıydı. Sendikal bürokrasinin ihanetini boşa çıkarmak, sınıf tabanında düzen sendikacılarının inisiyatif dışında bağımsız bir gelişme sağlayabilmekle olanaklıydı. Bu perspektifin önemli bir halkası da mevzi direnişlere devrimci müdahale ve sınıf kitlelerinin eylemli dayanışmasını geliştirme sorumluluğuydu.

1995 yılı faaliyetimiz 3. Genel Konferans tespitleri çerçevesinde bu sorumluluk da gözetilerek yürütülmeye çalışıldı. Bu çerçevede Polisan örneğine kısaca bakmak gerekir. Tablo üç açıdan hayli zengindi. Birincisi; Polisan, Retrans, İpragaz ve Asmaş üzerinden birden fazla direniş eş zamanlı başlamıştı. Kimi uzun süreli bu direnişler yer yer militan bir karakter taşıyordu. Bunlara sönüp parlayan kısa süreli Pimaş, DYO ve Marshall'ı da eklemek gerekir. İkincisi; bu direnişlerin bir öteki özelliği aynı bölgelerde olmalarıydı. Direnişlerin birliğini, dayanışmasını ve ortaklığını sağlama imkanı demekti. Ayrıca Gebze sıradan bir coğrafik yakınlıktan öte bir iççelik ve sınıfsal yoğunlaşma alanıydı. Buna bir de bu direnişlerin bazılarının aynı sektörde olması eklenebilir (İpragaz, Polisan, DYO, Marshall). Üçüncüsü; önderlik sorunu konusunda komünistlerin geçmişe dayanmasa da Polisan üzerindeki etki faktörüydü. Bu üç öğeye rağmen bu direnişler sınıf dayanışmasının hayli geri düzeyleri dışında (gece, ortak başlıklar, toplantılar, ziyaretler vb.) bir birleşiklik ögesine

ulaşamadılar. Bu yönde sınırlı bir-iki girişim ve toplantı da boşa çıkınca, varolan sınıf dayanışması bile giderek ortadan kalktı. Eylemci bir işçi bu durumu; "Retrans'a gidip de ne yapacağız? Yaşasın Asmaş, Retrans, Polisan. İpragaz. Yaşasın sınıf dayanışması! diye bağırıp döneceğiz. Bunun bizim direnişe ne yararı olacak anlamadım." sözleriyle dile getiriyordu.

Bu söylenenleri işçinin geri bilincine bir gösterge sayıp geçemeyiz. Buradaki durumu devrimci açıdan irdelemek zorundayız. Sınıf devrimcisi için her kitle eylemi bir sonraki dönemde de sürdürülecek mücadeleyi geliştirip geliştirmeyeceği üzerinden değerlendirilir. Taleplerin kazanılıp kazanılamaması, ancak bu temel kriteri nasıl etkilediği üzerinden bir anlam kazanabilir. Bazen talepler elde edilmiş ama bu gelecekte ağır bedeller ödeme pahasına olmuştur. Örneğin sendikalaşmayı başaran, ama devrimci, ilerici, fedakar öncüsünün biçilmesine sessiz kalan işçiler, kısa sürede, ya sendikanın sökülüp atıldığını ya da aidaat ödemek dışında bir fark olmadığını görürler. Bazen de talepler elde edilemez, ama eylemci kitle bilenmiş, bilinçlenmiştir. Gücüne güveni artmış, örgütlü mücadelenin önemini kavramıştır. Örneğin talepleri kabul edilmeyen işçiler yorulmayıp daha ileri eylem biçimlerini kullanırlar.

1995 Gebze sürecinin kazanılması bir bölge direnişinin örgütlenip-örgütlenmemesi bu nedenle büyük bir önem taşıyordu. Israrla sorunun bu yanı üzerinde durmamızın mantığı da yaptığımız bu vurgudadır. İndirgemeci bir mantıkla değerlendirmedimizi göstermek için biraz açalım. Tek tek bu dört temel direnişin başarısı için bile sözünü ettiğimiz perspektifle yaklaşılmasını gerektiriyordu. Tek tek yenileşir bile, bir bölgesel direniş sergilemiş, dayanışmasını gerçekleştirmiş, birlikteliklerini güçlendirmiş bu direnişler sınıf hareketi için muazzam bir örnek olacaktı.

Geçmeden ekleyelim. Birden fazla direniş arasında ortaklığın iki ayrı düzeyi olabilir. Birincisi ve daha geri olanı, bağımsız yürüyen direnişler arası sınıf dayanışmasının bir dizi eylemini koordine etme ihtiyacından gelen bir dayanışma komitesi düzeyidir. Bu anlamlı olsa da ancak ikinci düzeye çıkmak için bir basamak olduğu ölçüde gerçek bir değer kazanır. İkincisi, direnişlerin bağımsızlığını ortadan kaldıran, onların her birini bir bütünün parçası sayan bölgesel direniş komitesi düzeyidir. İkincisinde herhangi bir direnişin talepleri kabul edilse bile direnişe devam edilmesi söz konusudur. Yani ya bütün direnişlerin talepleri kabul edilecek ya da bütün direnişler devam edecek. "Ya hep beraber, ya hiç" ilkesiyle hareket etmeye kolay sağlanabilecek bir düzey olmamakla birlikte imkansız

da değildir. Nasıl ki bir sendikalaşma çalışmasına başlarken, eğer tek bir işçi arkadaşımız bile atılırsa bunu kabullenmeyip iş bırakmamız gerektiğini propaganda ediyoruz. Bu aynı ilişki kuruş tarzının bir ileri düzeyidir. Nasıl ki sendikacılar fedakarlık yapılarak atılan işçinin sahiplenilmemesini istiyor, burada da talepleri kabul edilmeyen diğer direnişlerin sahiplenilmemesini isteyecektir. Ama burada kimin dediğinin-önerdiğinin olacağı kimin politik etkisinin daha ileri olduğuna göre belirlenecektir. Bu yüzden "ortak direniş, ortak komite!" sloganı bir bölgesel-birleşik direniş anlamını taşımakta, bu yönüyle dayanışma komitesini aşmakta ve acil, güncel ve gerçekleşebilir olmaktadır. Kuşkusuz bölge direniş komitesinin kurulduğu yerde dayanışma komitesi gereksizleşmemekte, tersine kurulma olanağı, gücü ve sürekliliği artmakta-güvenceye alınmaktadır. Dayanışma komitesi içinde bölgedeki hareketsiz fabrikalar/işletmeler temsil edilmelidir. Açıkır ki dayanışma komitelerinde DKÖ'ler, sendikalar, partiler vb. olacaktır ve olmalıdır. Ama önemli olan fabrika zeminli temsiliyettir. Zira sınıf devrimcisi için temel olan bir dayanışma genelliği değilse ve dinamik bir kavrayış söz konusuysa, önemli olan, bölge direnişinin eylemli ajitasyonuna da yaslanarak değişik fabrikaları dayanışma eylemlerine ve dayanışma grevlerine, hatta bölge direnişi-komitesine taşıyabilmektedir. Sınıf devrimcisi yapacağı işin asıl koşullarını sınıf zemininde bulur. Bunun olanaklı olup olmadığı somut duruma göre ele alınması gereken farklı bir tartışmadır. Önemli olan bu yöndeki olanağı gözetmek ve dayanışma komitesinde bile fabrikaların temsiliyetini ağırlıklı kılmaya çalışmaktır. Bu dayanışma komitesinin sürekliliğinin olduğu kadar DKÖ, partiler vb. arası suni tartışmaları en az seviyeye indirmenin de zeminidir. En sonu 12 Eylül'den beri sınıfın ufku ve hafızası darmadağın edilmiş, sınıf dayanışması "ziyaret"lere indirgenmiş durumdadır. O ufku ve hafızayı yenileme sorumluluğumuz vardır. 12 Eylül'de yasaklanan dayanışma grevi hala yasa-dışı bir konumdadır ve bu yasağın da eylemlilik içinde etkisizleştirilebileceği tecrübeyle sabittir. 1995 Gebze süreci bir bölge direnişi düzeyine ulaşamadı. Varolan direnişlerden bir dayanışma komitesi girişimi sonuçsuz kaldı. Dayanışma komitesinin yapabileceklerinin hayli geri bir düzeyi ise bir yönüyle Gebze Sendikalar Birliği tarafından karşılandı. (Polisan dayanışma gecesi gibi). Ancak Gebze Sendikalar Birliği, sendikal anlamda bile üzerine düşeni yapmadı. Göstermelik bir-iki girişim dışında hemen hiçbir faaliyette bulunmadı. Tersine işçilere yasalılığı, bölge idare

mahkemelerinin kararlarını beklemlerini önerdi.

İlerici ve sınıftan yana görünenleri de dahil sendika şubeleri, grev ve direnişler karşısında taban basıncını duydukları ölçüde, taban basıncı bir kuvvette dönüştüğü oranda harekete geçebilmektedirler. Sendikaların bu harekete geçişi bile sendikacılar tarafından koşullara bağlanmaktadır. Sendikacılara göre herşey sendikanın inisiyatifi ve denetimi altında olmak zorundadır. İşçiler yasal meşruiyet sınırlarını zorlamayacaklardır. Kendi başlarına hareket etmeyeceklerdir. Devrimci müdahaleye (onlar dışardan müdahale diyorlar) izin vermeyeceklerdir. Yani göstermelik desteklerinin karşılığı hareketin militanlaşmasıdır. Bağımsız tutum ve gelişmenin önlenmesidir. Devrimci müdahale ve önderliğin boşa çıkarılmasıdır. Gebze Sendikalar Birliği ile İİSSP'nin misyonu budur. Rejimin terörü ve sınıf bilincinin geriliğinden güç alan bu düzen sendikacılığı böylelikle hareketi güçten düşürmekte, umutsuzlaştırarak teslimiyete, ya da utanç verici bir yenilgiye mahkum etmektedir.

Polisan komünistlerle araya bir mesafe koydu, militanlık ögesini yitirdi, sendikanın peşine takıldı ve sermayenin yasaları-mahkemeleri oyalamaları içinde bitirildi. İpragaz ve Retrans uzun süreli kararlılıklarını temelde savunmacı bir hatta birleştirdiler. Retrans, devlet terörü karşısında kısmen ileri bir mücadele örneği verdi. Fakat hiçbir de sınırlı istemlerin ötesinde bir mecraaya ulaşamadı. Bırakalım sınıf hareketine ufuk açıcı, cesaret verici, devrimci kazanımlar sağlayıcı bir çerçeveyi, benzer direnişlerin tekrarına teşvik edici bile olamadı. Hal böyleyken İpragaz'ı taşeronlaştırmaya karşı "tarihi zafer" sayan SİP'e ve Retrans'ı, EP önderliğindeki "zaferler zincirinin bir halkası" sayan ciddiyetsizliklere ne demeliyiz? SİP sınıfla temasının istisna alanlarının birinde İpragaz işçisiyle olumlu bir ilişki yakaladı ve atılan işçilerin bir kısmının geri alınmamasını unutan bir pohpohlama pragmatizmini seçti. İpragaz üzerine bunca böbürlenene SİP ne yapmıştır? SİP'in müdahalesi sağlık taraması, mali destek sınırlı aşmadı. Bu pragmatizmin İpragaz'da SİP'e bir yararı oldu mu bilmiyoruz, ama sınıf hareketine yaklaşımda bunları ciddiyetsizlik sayıyoruz. EP ise bir gelenek olarak güç olmayı "güç oldum" diyerek kazanma çabasındadır. Sözümdüşüncenin hayatı öncelediği ya da yarattığı nerede görülmüş? İdealizmi EP'e kalsın. Buradaki pragmatizm ve hafiflikler kuşkusuz SİP'ten farklıdır. Ama ortak kesen soru şudur: 1995 yılı mevzi direnişlerinin bu "zaferleri" sonrası nasıl oldu da mevzi direnişlerde bir geri çekilme yaşandı? Bahsettiğimiz sayıca bir düşüş olmanın çok (ki 1996 yılı sınıf hareketi için en hareketsiz yıl da oldu), yani nicelikten çok uzun süreli mevzi direnişlerin baskın bir karakter olmaktan çıkması, yani niteliksel bir çekilme oldu. Tek tek mevzi direnişler taleplerini elde ettikleri durumlarda bile bir sonraki evreye genişleyen ve derinleşen bir mücadele zemini/düzeyi bırakamamışlardır. Bu sonuç ise ne mevzi direnişlerin kendisinin ne de kendi zeminlerindeki "zaferlerinin" anlamsızlığını ya da genel sınıf

hareketine hiçbirşey katmadıklarını anlatır.

Bu noktada Tuzla Deri, Nakliyat-İş ve Tümtis örneklerine kısaca bakalım. Mücadeleci sendikalar olarak gösterilen bu yapıların gerisindeki Özgür Gelecek, Devrimci Mücadele ve EMEP'in varlığı belli belirsizdir. Bu yapılardaki sendika önderleri bu akımların siyasal kimlikleri üzerinden değil, sendikal konumları üzerinden davranmaktadırlar. Bu nedenle de bu üç benzemez yapı arasındaki farklılıklar silinmektedir. Doğrusu bu devrimci demokrasinin sınıf çalışmasının reformizmle üstüste düştüğünün de bir göstergesidir. Sendikal zemin bir başlangıç değil sonuç noktası olarak görüldüğü süreç de böyle olacaktır. Zemin bu olduğu noktada neredeyse giriştikleri her direnişi "zafer"le sonuçlandıran bu yapılar, etki sınırlarında müthiş bir darlık yaşamaktadırlar. Bu sadece bulundukları nesnellığın değil, politik mücadele platformlarının geriliğinin de bir sonucudur. Tuzla Deri-İş, Tuzla'nın dışında eylem yapmakta bile zorlanırken, EP taşımacılık dışında hiçbir ciddi mücadele örgütleyemez, hatta uzlaşmacı ve ihanetçi bir tutum (son TİS örneği) alırken, Devrimci Mücadele bir sektöre sıkışmış kalmıştır. Bu sonucu doğuran ilgili sektörlerdeki nesnel gerilik ile öznel geriliğin üstüste düşmesidir. Kuşkusuz bu sektörel sonuçların dışında hiçbir etkisi olmadı değil. Ama her birinin "zaferler zinciri"nin sektör ya da bölge dışındaki etkisi ciddi bir kırılmaya uğradı. Sonuç, nesnellikte bir kez daha öncü sektörlerin, öznellikte ise politik zeminin süreklilik, genişleme ve derinleşmenin güvencesi olabileceğinin ispatı oldu.

En sonu 1995 Gebze süreci komünistler için de belli zayıflıkları barındırıyordu. Bizim ağır ve tempolu gelişimimizin bir nedeni ve sonucu olan bu olgu, dönemin genel bir "sınıf dayanışması" kampanyasıyla, bölge direnişinin kritik rolü konusunda pratik bir yüklenme ve özel bir yoğunlaşma yaratamamızda karşılık buldu. Polisan sürecine müdahalelerimiz, kendi iç zayıflıklarının yanı sıra bir de fabrikayla sınırlı kaldı.

1997 Kartal-Mutlu Akü süreci bu açıdan neler gösterdi? Mutlu Akü, Gebze 1995 sürecinde olduğu gibi bizim ana müdahale eksenimizdi. Mutlu Akü büyük bir işçi kitlesine (700 civarı, geçici işçilik olgusu yüzünden oynuyor) karşın, yakın dönemde mücadeleci bir süreç yaşamamış (2 şehit verilen 15-16 Haziran direnişi ve üç mücadeleli grev eskilerde kalıyor), politika olarak da Polisan'dan farklı olarak uzun süredir

birarada çalışma ögesi zayıf (ancak 200'e yakın işçi "eski," 5-6 yıl üzeri) kaldı ki bu bile genel işçi kitlesi üzerinden bir ağırlık taşımadığı ölçüde birleştirici olmaktan uzak bir karakter taşıyordu. Bunların ötesinde Mutlu Akü mevzi direnişlerin genelinden farklı olarak yasal bir grev süreci olarak öncü işçi ve grev komitesi ögesinin hayli geri, sendikanın hakim olduğu bir grev olarak başladı. Bu bütün mevzi direnişlerde temel bir üstünlük alanın Mutlu'da kritik zayıflığını anlatıyor. Öncü işçilerin sendikayı greve yönelten rollerini reddetmiyoruz, ama bu bir bağımsızlaşma ve karşı karşıya kalındığı şartlarda eleştirilmenin ötesine geçen, sendikayı Pasif hattı üzerinden karşıya alan bir odak, çağrı gücü olmakta çok geç kaldı. Bu yöndeki çok sınırlı ilk adımlar atılırken grev 2 aydır ölüm sessizliğinin sonuna gelmiş ve bitirilmiş oldu. Sendikanın solcu ve mücadeleci söylemi ve görece ilerliliği bu bağımsızlaşmayı ayrıca geciktiren bir etkendi. Diğerlerinde ileri adım atamadıkça sendikanın peşine takılan mevzi direnişlerin tersine, Mutlu Akü giderek sendika inisiyatifi dışına çıkma eğilimi taşıyordu. Buna karşın öncü işçilerin bağımsız inisiyatifi diğer örneklerin hayli gerisindedir. Komünistlerin öznel etkisi ise düzenli işten atma ve operasyonlarla kesintili bir örgütsel düzey ve temelde genel bir politik etkiydi. Tam bu noktada Mutlu Akü greviyle bölgedeki öteki grevlerin birleştirilmesi, kaynaştırılması ve bölgesel bir direnişe dönüştürülmesinin olanaklarına ve bu olanakların neden değerlendirilemediğine bakalım.

Tuzla Deri üzerine çok özel olarak durmayacağız. Güçlü bir direnişe ve kesin bir zafere kilitlenmiş olsada (genelde sonuç hiç şaşmıyor) anlamlı ve iyiniyetli girişimlerine rağmen Tuzla Deri fazlasıyla etkisiz bölgede. Bir bölge örgütü pratiğiyle Tuzla Deri tipi bir örnek muazzam olanaklar demekken kendi dışında Nakliyat-İş üzerinde bir basınç bile yaratamıyor. Nesnel olarak Tuzla için güçlü olan dinamik, dışarıya için çok sınırlı. Ama Tuzla Deri-İş bu tür bir adıma (dışında bir güçse zorlandığı ölçüde bir dış destek ögesi olarak) açık. Bir başka mücadeleci dinamik ve sendikal önderlik olarak Nakliyat-İş ikili bir yan taşıyor. Birincisi, kendi sektörü düzeyinde olsa bile Tuzla örneğinden daha geniş bir yayılma ve etkileme nesnellığı ve girişimi varken bölge direnişi girişimine ve hatta daha geri dayanışma komitesi düzeyine dar politik ufkun da bir sonucu olarak karşı. Bu yeminli sendikalist bakışın sınıfa yönelik politik yaklaşımına olduğu yol hayli ilginç. Her sektöre bir Nakliyat-İş örneği

yaratmak. Birilerinin bu arkadaşlara sıçrama, niceliğin niteliğe dönüşümü vb. üzerine temel gerçeklerden bahsetmesi gerekiyor, anlaşılan. Nakliyat-İş, Mutlu Akü grevi sırasında önce Kartursaş işgal ve direnişini, sonrasında da Albayrak direnişini sürdürüyordu. Hemen belirtelim ki Kartursaş ve Albayrak direnişlerine politik olarak geri bir ufuk sunulsa da, uzun süreli bir mevzi direniş gerçeği politikleşme imkanı yaratıyordu. Geri ufuk, işçilerin geriliğinin değil, sendika önderlerinin konumuydu. Bu tabloya bölge çalışmamızın birer alanı olan tekstil ve metal de eklenebilir.

Komünistler haftalık grev bülteni ile greve müdahale ettiler. Kızıl Bayrak'ın düzenli müdahalesi devrimci açık alan çalışmasının iyi bir örneği oldu. Mutlu Akü işçi toplantıları haftalık yapılmakta, bu toplantılara 30-40 civarı işçi katılmaktaydı. Gerçi toplantılara katılan işçilerin sürekli değişmesi önemli bir sorundu. Fakat yine de her defasında aynı oranda işçi toplanabiliyordu. Bülten faaliyeti, Kızıl Bayrak'ın girişimleri, haftalık toplantılar ve en önemlisi de doğru taktik tutumumuz grevde taraf olmamızı sağladı. Fakat çabalarımız bağımsız bir öncü işçi platformu, etkin bir grev komitesi yaratmayı sağlayamadı. Ana eksende durumumuz bu iken grev bülteninin 2. sayısından itibaren artan bir yoğunlukta ve netlikte bölgesel direniş için "ortak komite, ortak direniş"i öne çıkarttık.

Tüm bu imkanlara ve ısrarımıza rağmen "Ortak komite-ortak direniş!" çağrımız bir karşılık bulmadı. Mutlu Akü grevi mücadele açısından geri bir TİS'le bitirildi. Tuzla Deri, Kibar-Deri'de kazandı ve Albayrak inatla sürüyor. Bu toplam zemin bölge direnişi olanağını kaldırdı. Daha önce girişilen ve dağılan dayanışma komitesi deneyimi ve Nakliyat-İş'in sektörlerliği bu zeminde de yeni bir girişimi pek mümkün kılmıyor.

Kartal sürecinde de EMEP-SİP-ÖDP vb. ile Tuzla Deri, Nakliyat-İş gibileriyle bir dayanışma komitesi ihtiyacı ve girişimi somutlandı. Gebze örneğindeki gibi girişim dağıldı. Kartal Sendikalar Birliği'nin adı bile hatırlanmıyordu. Üç direniş onu hatırlamaya bile yetmedi. (İpragaz sürecinde bir bildirilerini biz hatırlıyoruz). Anlaşılan iki zeminde de Gebze 1995 tekrarlanamamış bile. Doğrusu buna şaşırıyoruz. Arada koca bir 1996 hareketsizliği ve Susurluk sonrası karmaşık süreç var. Ama temelde daha geri bir seviyeden de olsa hayata geçmesinin nedeni aynı; yani Nakliyat-İş'in RP eleştiri merkezli hattı ya da Petrol-İş herkes kendi direnişine demesi.

Birleşik, militan ve koordineli bir işçi hareketi sınıf hareketinin gelişip serpilebilmesi için kesin bir gerekliliktir. Komünistler için ise böylesi bir hareketliliği geliştirip örgütlemek siyasal bir sorumluluk, varoluşlarının bir gereğidir. Gerek işverenin, gerekse sermaye düzeninin saldırılarına karşı işçi sınıfı hareketine ve mevzi direnişlere bu perspektifle yaklaşmayanların devrimciliği ve sınıfın devrimci çıkarlarını savundukları iddiası sözdendir, biçimseldir. Böyleleri istemeyerek de olsa işverenin ve sermayenin işini kolaylaştırmaktadırlar. Hareketi kör bir tünele çekmeye çalışmaktadırlar. Yaşananların bir kez daha kanıtlandığı gerçek budur.

UNCTAD raporu ve küreselleşmenin iflası

“Emperyalizm, proletaryanın toplumsal devriminin önbelirtisidir.

Bu 1917’den beri dünya ölçüsünde doğrulanmıştır.”

(Lenin, Emperyalizm-Kapitalizmin en yüksek aşaması)

Dünya emperyalist kapitalist sisteminin tüm dünyaya yutturmaya çalıştığı globalleşme (küreselleşme) safsatasının çöküşü, yine sistemin en yetkili ağızlarından dile getirildi. New York’ta yapılan UNCTAD (Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı) 1997 yılı raporuyla, globalleşmenin yeni 1929 buhranlarının nedeni olabileceği açıklandı. Konferansa göre globalleşme rüzgarlarıyla ifadesini bulan Yeni Dünya Düzeni’nin 7 olumsuzluğu şöyle sıralandı:

- * Dünya ekonomisi çok yavaş büyüyor, bunun sonucu global yoksulluk giderilemiyor.

- * Kuzey ile Güney yarımküre arasındaki gelir dağılımı farkı giderek artıyor.

- * Ortadireğin durumu her ülkede giderek bozulmaya başladı.

- * Dünya genelinde, rant gelirleri, (büyümeyi ve istihdamı sağlayıcı) reel yatırımların yapılmasını önüyor.

- * Üretim faktörü olarak sermaye, emeğe oranla daha çok pay alıyor.

- * İstihdam yapısının bozulmasıyla, iş güvencesi tehdit altına giriyor.

- * Ücret düzeyleri arasındaki eşitsizlik giderek artıyor.

Konferansın belirttiği bir diğer önemli nokta ise, uluslararası sermaye tekellerinin önündeki engellerin kaldırılmasıyla “sıcak para”, rant geliri arasında kalan az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin yaşanmakta olan bunalımdan üst düzeyde etkilendiği ve bu durumun “sosyal anarşi”ye yol açabileceğidir. Derin bir ekonomik kriz ve dizginsiz sömürü altında ezilen dünya halklarının hoşnutsuzluğu artmakta, bu hoşnutsuzluk giderek toplumsal adalet istemiyle birleşmektedir. Bu ise emperyalist tekellerin idari krizine yolaçmaktadır. Konferans buna karşı önlem olarak ise bu ülkelerde “güçlü devletle desteklenen ulusal politikalar” uygulanmasını salık vermektedir. Bu, globalleşmenin iflasının itirafından başka bir şey değildir. Konferansın az gelişmiş ülkeler sınıflamasında ele aldığı ülkelere yönelik “şok yöntemiyle liberalizasyon yerine, dikkatle yönlendirilmiş, ekonominin gücü ve kurumlarıyla uyumlu ve aşamalı liberalizasyon”u öngörmesi, globalleşme düzmesesiyle bu ülkelerde dayattığı özelleştirme vb. politikaların ya tam karşılığını bulamaması ya da iflasla sonuçlanmasının zorunlu bir sonucudur. Yaptıkları özelleştirmeler ve sözde yapısal reformlarla IMF ve Dünya Bankası tarafından diğer ülkelere örnek gösterilen Latin Amerika ülkeleri, gelir

dağılımındaki eşitsizlik sıralamasında en üst sıraları paylaşarak bu iflasın en yetkin belgeleri durumundadırlar. Konferansın yedi günah olarak nitelediği olumsuzluk maddelerinin ardında yatan gerçek ise emperyalist kapitalist talan düzeninin tam anlamıyla iflasın eşiğinde olduğunun ve çözümsüzlüğünün dile getirilmesinden başka bir şey değildir.

Emperyalist tekellere sömürü yetmemektedir. Yeni sömürge biçimleri ile girilen (Latin Amerika, Güneydoğu Asya, özellikle de Afrika vb.) ülkelerde açlık sınırları çoktan aşılmış, kitlesel ölümler meydana gelmektedir. Kaynaklar tüketilmiş, işsizler ordusu çıg gibi büyümüş, ekonomik ve siyasi/ıdari sorunlar yapılaşmış, adeta bir yıkıntı halini almıştır. Bu türden ülkeler aynı zamanda emperyalizm için politik bir yük haline gelmişlerdir.

Dünya çapında geliştirilen rant ekonomisi, ekonomik çürümeyi ve emperyalistler arası çelişmenin-it dalaşının kızgınlaşmasını hızlandırmaktadır. Toplumsal adaletsizlik gün geçtikçe artmakta, sınıfsal kutuplaşma hızlanmaktadır.

Emperyalizmin sözcülerinin yedi günah olarak nitelediği kararların ifadesi bunlardır. Ve aslında gerçeğin yalnızca bir kısmının dile getirilmesi, daha doğrusu itirafıdır.

‘80 politikaları ve küreselleşme rüzgarları

‘80 sonrası süreçte dünya çapında IMF ve Dünya Bankası komutasında geliştirilen Yeni Dünya Düzeni, ‘89’da modern revizyonizmin çöküşüyle tam zaferini ilan etmişti. Bunu uluslararası düzeyde yaygınlaştırılan “komünizm öldü” anti-komünist propagandasıyla birleştirmişti. Bu ekonomik-siyasal politika nereden bakılırsa bakılsın bir dönemin sonuna işaret ediyordu. Hemen sonrasını ise modern revizyonizmin desteğinde ve güdümünde gelişmiş bir dizi rejimin yıkılması izliyordu. Emperyalist tekeller bu yıkıntıyla ortaya çıkan sömürü alanlarını doldurmak için misali daldılar. Yeni ulusal devletler

temelinde dikte edilen, özde ise ırkçı-şoven bir içerik taşıyan savaşların patlak vermesi emperyalist tekellere (ve tabi ki yıkıntının en güçlü kalıntısı Rusya’ya) silah satışı, savaşın uygun ortamlarından yararlanarak kara para aklama, kaçakçılık vb. bir dizi uygun sömürü ve rant alanı açtı. Ayrıca bir yandan emperyalist tekeller arası tek süper güç olma yarışını, diğer yandan da çarpık kapitalistleşme yaşamış bölge devletlerinin (TC, Yunanistan vb.) emperyalistleşme hayallerinin ürünü it dalaşını kızıştırdı.

Uluslararası çıkar çatışması ABD-Batı Avrupa ve Doğu Avrupa-Rusya (eski SSCB) arası ilişkilerin yeniden yapılanması temelinde gelişti. ABD’nin tek süper güç olma hayali Batı Avrupa’da sınırların kaldırılması, ortak para birimi ve merkez bankası, ortak iç politika ve dış güvenlik politikası, ortak polis, pazar birliği vb. ile karşılanmaya çalışıldı. Körfez Krizi ve ABD’nin direkt silahlı müdahalesi hem bu oluşuma, hem de geri ekonomili ülkelerin emperyalist hayallerine bir uyarı niteliğini taşıyordu. Batı Avrupa’daki bu emperyalist bütünleşme eğilimine karşı Doğu Avrupa ve Rusya ilişkilerinde ise tam bir parçalanma söz konusudur. Bu parçalanma lanse edilmeye çalışıldığı gibi ulus-devletler biçiminde bölünmeler değil, ırkçı-faşist paylaşım savaşları biçiminde gelişmektedir. Bugün UNCTAD 1997 raporunun öngördüğü “güçlü, ulusal, kalkınmacı devlet politikası” faşizmin bir kez daha dikte edilmesinden başkaca bir anlam taşımamaktadır. Dün komünizm öldü propagandalarıyla kârlarına kâr katanlar, bugün henüz aradan on yıl bile geçmemişken, eğer önlemini almazlarsa umacılarının dimdik karşılına çıkacağını itiraf etmektedirler. Buldukları önlem, faşist-militarist baskı altında (güçlü devlet) sömürü ve talanı katmerlendirmek, mali-idari krizlerini emekçilere fatura etmenin **inceltilmiş** biçimidir. Dünya halklarının gözünü sosyal anarşi ile korkutmak istemekte ve yeni bir 1929 bunalımından bahsederek, bunun kaçınılmaz sonucu olarak gelişmiş ülkelere çıkarılacağını söylemektedirler.

Dünya ölçeğinde ‘89 yenilgisiyle güç kaybeden, dağılan sosyalizm ise bugün henüz bir toparlanma yaşayabilmiş değildir. Emperyalist metropollerde dağılık ve daha çok kendiliğinden işçi hareketlenmeleri kendini göstermekte ise de emperyalizme esas öldürücü darbe az gelişmiş, ezilen ülkelerden yani en zayıf halkalardan vurulacaktır. Bu ülkelerde militarist-faşist yönetimlerin salık verilmesinde bu öngörünün de tartışmasız büyük payı vardır. Ezilen ülkelerin emekçilerinin önünde artık iki yol kalmıştır; Ya barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm!

Emperyalist kapitalist sömürü düzeninin “ulusal, güçlü devlet” politikası da, sınırların kaldırılmasına dayalı “bütünleşme” politikası da yeni değildir. Bu, yüzyılın başlarında ne ise bugün de aynıdır. Temelinde sermaye ihracının ortaya çıkardığı **pazarın paylaşımı** (bütünleşme) ve mali sermayenin **doğrudan paylaşma** (parçalanma) karakteri yatmaktadır. Dünya emperyalist sistemi 1929 bunalımından önceki süreçte 1. emperyalist paylaşım savaşıyla bu doğrudan paylaşımı gerçekleştirmeye çalıştı. Bu savaş ve savaşı önceleyen süreçler bir dizi ezilen, sömürülen ülkede ulusal bilincin uyanmasına neden olmuştu. Bu, savaşın ilerleyen sürecinde paylaşımından çok ulusal kurtuluşlara evrilmesine neden oldu. Uygun savaş ortamından da yararlanan Bolşevikler, çarlık Rusya’sında emperyalist zinciri kırarak dışına çıkmayı başardılar. Bu dünya çeperinde uluslararası dengelerin tamamen değişmesini koşulladı. Dünyanın yeni kutuplaşması ve savaşın ağır yükleriyle girilen 1929 bunalımını ise emperyalizmin, ulusalcılığı şovenizmle besleyip faşizmde somutlaması ve 2. emperyalist paylaşım savaşı izledi.

Bugün ise dünya konjonktüründe durum daha farklıdır. 1929 bunalımını faşizmle ve yeni sömürge biçimleriyle süreçte yayararak atlatan emperyalist barbarlığın bugün ‘70’lerden bu yana ağırlaşan mali krizini atlatacak bir çözümü yoktur. Zira doğrudan paylaşım çoktan terkedilmiş, silahlanma yarışının sonucu olarak muazzam yokedici silahlar kuşanılmıştır. En önemlisi de “az gelişmiş-gelişmekte olan ülkeler” nezdinde yeni Ekimler umacıları da bugünden görülebilmektedir. Kapitalizm, dünya ölçeğinde emperyalistler arası çelişkileri gün geçtikçe bilemektedir. Sınırların kaldırılması vb. sözde bütünleşme eğilimi gerçek bir yönelim değildir. Bu, sadece ABD emperyalist süper gücü karşısında Batı Avrupa emperyalist tekellerinin dönemsel, taktik bir politikasından ibarettir. Ve her iki emperyalist kanat da dünya yüzeyinin geri kalan kısmında gerçek rollerini oynamaktadır. Bu rol parçalanma ve savaşta ifadenmektedir.

Emperyalist sömürü düzeni yoğun krizinin ağır faturasını yine sömürdüğü ülkelerin emekçilerine kesmektedir ve kesecektir. UNCTAD raporu bunu en açık ifadeyle dile getirmekte; "Uluslararası ekonomide bir çözüme meydana gelecek olursa, bunun yükü, büyük bunalım yıllarında olduğu gibi en zayıfların sırtına kalacaktır" denmektedir.

TC'nin durumu

TC dünya çapındaki çok liberalizasyon yönetimini, '80 karşı-devrimi ve onu önceleyen 24 Ocak Kararlarıyla liberalleşme politikalarıyla oturtmaya çalıştı. Bu

politikalar karşı-devrimin askeri faşist rejiminin sağladığı uygun ortamlar eşliğinde birer birer uygulamaya sokuldu. TC kapitalizmi mali ve idari sürekli krizine, yapısal değişikliklere giderek çözüm bulma hayali içindeydi. İki yönlü krizin siyasal-idari yönü faşist askeri rejimle kapatılırken, ekonomik kriz ise dışa açılan ekonomiyle, ihracatla vb. tamir edilecekti. Gerçekte ise ağır ekonomik krizin faturası yalan politikalar eşliğinde işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklendi. Kolay bir yenilgi alan geleneksel devrimci hareketin toparlanamaması da bu politikaların uygulanabilirliğini artırdı. Ancak TC kapitalizmi müzmin yapısal sorununa ancak idari anlamda bir

çözüm bulabildi. Ekonomik kriz günden güne ağırlaştı. Dış borçların artması, döviz kıtlığı, yıllık enflasyonların üç hanelerin altına düşmemesi, bütçe açığı, muazzam iç borçlar, üretimin azalması vb. ekonominin genel tablosunu oluşturdu. Bu tablonun ürünü ise bugün korkunç düzeylere ulaşan işsizlik, yoksulluk, sefalet ve ücretlerin sürekli düşmesi oldu. 24 Ocak Kararları'yla spekülasyon, ticaret, finans ve emlak spekülasyonuna dayalı bir rant ve faiz ekonomisine geçiş yaşandı. Bu giderek artan bir mali krizle bütünleşti. Aynı zamanda '84'ten itibaren yükselen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik kirli savaş politikası ekonomiye ek bir yük haline geldi. Silahlanma yarışında

dünyada 3. sırayı alan TC, bunun için yılda 7.5 milyar doların üstünde bir yatırım yapmaktadır.

'94 yılına gelindiğinde IMF ve Dünya Bankası tarafından ikinci bir 24 Ocak niteliğindeki 5 Nisan Kararları dikte edildi. Bu, çeşitli sosyal hak gaspları, vergilendirme, işsizleştirme, zam vb. ile bütünleştirildi. Yoksul emekçi katmanlara ve işçi sınıfına yutturulan "acı ilaç" gerçekte işlevini sermaye sınıfına dönemsel olarak soluk aldırma buldu.

Bugün TC kapitalizmi 80 milyar dolarlık dış borca (bunun 19 milyar doları kısa vadede ödenecek) ve içeride de 4.2 katrilyon lira iç borca saplanmış durumdadır. UNCTAD raporuna göre adaletsiz gelir dağılımında dünyada 26. sıradadır. DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü) verilerine göre '94 itibarıyla nüfusun %20'lik kesimi milli gelirin %4.9'unu alırken, en yüksek gelir düzeyli %20'lik kesim ise %55'ini almaktadır. '96 sonu verilerine göre dış ticaret açığı 20 milyar dolar, toplam döviz dengesindeki cari açık 4 milyar dolarla son yılların en yüksek düzeyine fırlamıştır.

IMF ve Dünya Bankası reçetelerine göre yönetilmeye çalışılan ülke, idari anlamda krizine geçici dönemsel çözümler bulsa bile aynı basireti ekonomide gösterememektedir. Son onyılların en ağır kriz koşullarını yaşayan TC kapitalizmi önüne konulan özelleştirme, vergilendirme vb. soygunları istediği anlamda gerçekleştirememektedir. Liberalizm Türkiye'de uzun bir zamandır istenen karşılığını bulamamaktadır. Sosyal, demokratik, hukuk devleti yalanları ise Susurluk vb. skandallarla tarihe gömülmektedir.

Herşeye rağmen iç politik arenada görüntüsel bir rahatlık yaşayan TC kapitalizmi bu rahatlığını, işçi sınıfının örgütlü ve blok bir tavırla politik arenada yerini alamamış olmasına borçludur. İşçi sınıfının bugünkü en büyük handikapı bir kez daha örgütsüzlük ve politik önderliğini üstlenecek işçi sınıfı partisinin öncülüğünden yoksunluğu olarak karşımıza çıkmaktadır. Oyle ise; komünisterin önlerindeki görev, bu politik öncüyü "Herşey parti kuruluş kongresi için!" şiarıyla yaratmaktan geçmektedir. Bugün tüm çabalar buna kanallı edilmelidir.

Herşey Parti İçin!

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

IMF ve Dünya Bankası Geleceğimizi Belirleyemez!

IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık olağan toplantıları geçtiğimiz günlerde Hong Kong'da başladı. Bu toplantılar devam etmekten, G24 (Gelişen 24 ülke) olarak adlandırılan ülkeler kapsamında ele alınan Türkiye de gündeme getirildi. Bu toplantıdan hemen önce New York'ta yayınlanan UNCTAD raporunun aksine Türkiye gelişmekte olan ülkelere örnek gösterildi. IMF'nin Hong Kong toplantısına hazırlık raporuna göre TC'nin ekonomisinde beklenenden fazla bir büyüme olduğu, sorununun ise enflasyon olduğu belirtildi. IMF'nin tavsiyesi olarak da TC'nin yapısal reformlarla destekli makro ekonomik istikrar programı uygulaması gerektiği söylendi. Önümüzdeki ay Türkiye'ye gelecek olan Dünya Bankası ve IMF yetkilileri, bu toplantıdaki önerileriyle "acı ilaç reçetelerinin" altyapısını hazırlamaya çalışıyorlar. TC, Hong Kong'da gelişmekte olan ülkelere örnek gösteriliyor, ekonomideki aşırı büyümeden bahsediliyor; diğer yandan UNCTAD raporunda bu konuda bir başarısızlıktan bahsedildi ve hem de Hong Kong toplantısında Mısır, Tunus, Ürdün, Yemen vb. gibi ülkeler TC'ye örnek gösterilip "IMF destekli politikalar ve programlarla gelişmekte olan ülkelerde enflasyonda başarı sağlandı" vurgulandı.

IMF faturaları uygulanırsa '98 yılında, ekonomide en az %5 en çok da %7.5 büyüme sağlanması öngörülüyor. Tüketici fiyatlarında, '95'te %93.6, '96'da %82.3 olan enflasyonun '97'de %78.6'ya indirilebileceği vaadediliyor. Bu oran toptan eşya fiyatlarında da %82.3 olarak öngörülmüştü. IMF ve Dünya Bankası'nın bu açıklamaları yaparken, ekonomiden sorumlu devlet bakanı Güneş Taner ve ekibi de "içeriden" kolları sıvamış durumda. G. Taner, dolara eşitlenmiş yeni lira ile faiz oranlarını düşüreceği ve enflasyonu yüzde iki-üçlerde sabit tutacağı iddialarını gündeme getirirken, yanısıra da vergi reformundan söz ederek ekonomik istikrarı sağlayacağı iddiasında bulunuyor. Yakında meclis gündemine sunulacak olan bu önerilerin ardından ise ne geleceği besbellidir. Bu katmerli bir sömürü paketinden başka bir şey değildir ve bugünden dile getirilmektedir. Bu ekletik ve spekülatif açıklamaların hedeflediği şey bir kez daha ekonomik krizin ağır yükünün,

"istikrar programları", "acı ilaç reçeteleri" adı altında işçi-emekçilere ve küçük üreticiye fatura edilmesinden başka bir şey değildir. Nitekim 2 milyar dolarlık (kimi kaynaklarca 1.5 milyar) dış borç için "4.5 milyar dolarlık özelleştirme kesin" vaadinde bulunulmaktadır. İşçi ve emekçiler ise özelleştirmenin kendileri için açlık, işsizlik, sefalet, tensikat ve sosyal hakların gaspı anlamına geldiğini artık gayet iyi bilmektedirler.

Vergi reformu ikinci vaattir. Bu ise sermaye tekellerinin ve rantiyecilerin kazançları oranında vergilendirilmesini değil, küçük üreticinin vergilerinin artırılmasını anlatmaktadır. Zaten aksi de beklenemezdi. Kapitalist ekonomi, yapısı gereği küçük üreticiyi tasfiyeye sürüklerken üretimin tekelde toplanmasını sağlamaktadır. Burjuva medya da bugünden bu konuyu en aldatıcı bir biçimde işlemeye başlamıştır. Çeşitli sektörlerde ait verilerle desteklenen bu kampanyada; asgari ücretli bir işçinin ayda 6 milyon 654 bin lira, 70 milyon alan bir işçinin ayda 32 milyon lira gelir vergisi ödediği belirtilip; küçük üreticiyle çeşitli sektör çalışanlarının da aynı oranda vergilendirilmesi istenmektedir. Böylelikle güya "aradaki eşitsizliğin giderilmesi" sağlanacaktır. Büyük sermaye sahipleri, kapitalist tekeller ise böyle bir reformdan vergilerini ödemeyerek yararlanacaklardır. Ayrıca kaçak yapı vergilendirilmesi adı altında yeni bir kaynak alanı açılmaya çalışılmaktadır. Bundan da nasibini yine gecekonduya mahkum emekçi kesim alacaktır.

Ensonu da dolara eşit yeni lira düzmesidir. Bu sözde reformun enflasyonu sabitlemek (faiz oranlarını düşürmek) gibi bir işlevi olamayacağı gayet açıktır. Bu ucube fikir nihayet sermaye çevreleri tarafından da destek görmemektedir. TC'de ekonominin büyümesi olarak adlandırılan şey üretimin artmasına değil aksine daralmasına, tersinden rantiyeci ve spekülatif kazancın inanılmaz boyutlara ulaşmasına dayandırılmaktadır. Bu büyümenin gerçek bir karşılığı olmadığı gibi aynı zamanda rant ve spekülasyona dayalı ekonominin gelişimi dış ve iç borçların da gün geçtikçe artmasına neden olmaktadır. Devlet ekonomisinin temelinde yüksek faizle borçlanma yatıyorken, enflasyonu sabitleyip faizleri düşürmek

hepten bir ucube olarak kalmaktadır.

Dünya Bankası ve IMF yetkililerinin tavsiye ettiği ve önümüzdeki ay ziyaretlerinde resmen deklare edecekleri reçete, şimdiden '98 başında uygulanacak olan paketin ana çizgilerini belirlemektedir. Bu reçetenin '98 bütçe görüşmelerinden hemen önce verilecek olması bir raslantı değildir. Bugün Türkiye'de yediden yetmişe herkes ülkenin IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle yönetildiğini bilmektedir.

UNCTAD raporu ve IMF ve Dünya Bankası yıllık toplantısının ortaklaştığı tek şey uygulamaların baskıcı rejimler altında hayata geçirilmesidir. Bugün TC'de bunun uygun ortamları hazırlanmaktadır. Geçen hafta yapılan bir toplantıyla, Anasol-D hükümetinin tüm yetkililerinin "gerekli durumlarda" MGK'ya devredilmesi kararlaştırılmıştır. Bu yetkilere grev hakkının kaldırılması gibi birçok sosyal hak gaspı dahildir. Baskı için terör ve korku saçan militarist (resmi) kuvvetler yetmemekte, devlet OHAL ve koruculuğu yaygınlaştırmakta, MHP'lileri silahlandırmaktadır vb...

Ancak hangi kılıf altında yutturulmaya çalışılırsa çalışılsın, işçi ve emekçiler bu acı ilacı içmeyeceklerdir. Dev bir işsizler ordusuna sahip olan ülkede kamu çalışanları, işçi ve emekçiler açlık ve sefalet sınırında yaşamaktadırlar. Bu faturanın yükünü kaldıracak bir esneme payları da yoktur. İşçi sınıfı ve emekçilerin en büyük handikapı örgütsüzlük ve güçlü bir politik önderlikten yoksunluklarıdır. Oysa ki; trilyonluk ihale yolsuzluklarının, çeteleşmiş devlet gerçeğinin, emperyalizmin bölge karakolu olma yarışındaki politik tutumların vb. bu kadar açıkça ortaya çıktığı bir dönemde kitlelerin tepkilerinin örgütlenmesi için sayısız olanak vardır. Örneğin, ekonomik krizden bahseden TC, iki milyar dolarlık kredi için bu katmerli sömürü planını ortaya sürüyorken, silahlanma için yılda ayırdığı pay 7.5 milyar doların üzerindedir. IMF ve Dünya Bankası reçetelerine, bununla gündeme gelecek istikrar paketlerine karşı işçi ve emekçilerin mücadelesini yükseltmek için teşhir, ajitasyon ve politik müdahale çabaları yoğunlaştırılmalıdır. Sermayenin yeni saldırılarını karşılayabilecek militan-birleşik sınıf tavrının örgütlenmesi için tüm olanaklar seferber edilmelidir.

ÇKP'nin 15. Kongresi Yapıldı

Kapitalist Sistemle Tam Bütünleşmeye Doğru...

ÇKP'nin 15. Parti Kongre'si geçtiğimiz perşembe günü sona erdi. Beklenildiği gibi, devlet ve parti başkanı Jiang Zemin'in önerileri doğrultusunda ikibin delege, devlet işletmelerinin değişik mülkiyet biçimlerine dönüştürülmesini onayladı. Ayrıca delegeler oy birliğiyle Deng Siao Ping'in ekonomik öğretilerinin parti programına alınmasına karar verdiler.

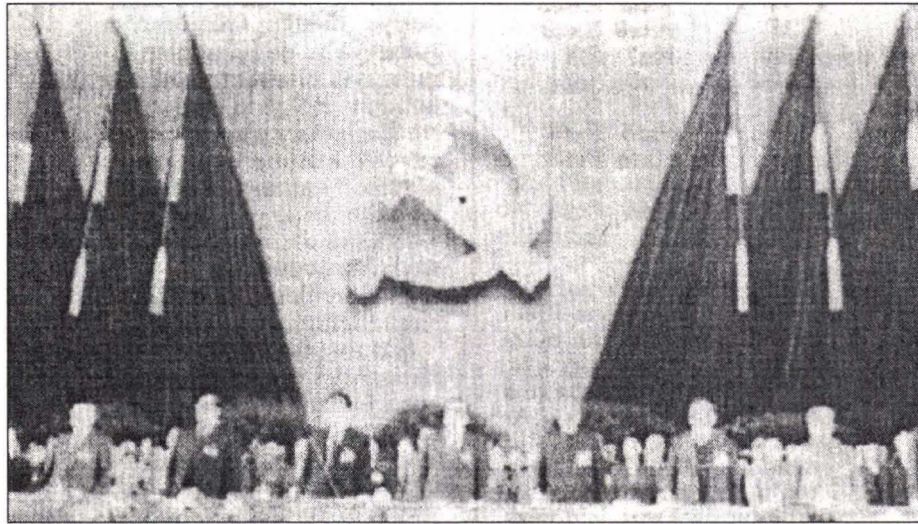
Jiang Zemin'in rakibi olarak tanınan Qiao Şi partinin merkez komitesine seçilemedi. Ayrıca ülkenin en rütbeli genarali Liu Huaking, polit büronun daimi komisyon üyesi Qiao ve polit büro üyesi Yang Baibing merkez komitesi üyeliğine seçilemediler. Resmi açıklamalara göre bu üyeler yaşlı olmaları nedeniyle görevlerine devam edemediler. Fakat gerçekte Jiang Zemin, daha önce uygulanan fakat resmi parti çizgisi haline getirilmemiş olan politikaları uygulayabilmek için etkinliği tümüyle sağlamış oldu. Nitekim MK'ya seçilen yeni üyelerden Zemin'in özel danışmanı Zeng Qioghong, Şangay belediye başkanı Kuandi ve merkez bankası şefi Dai Kianglong özellikle batılı sermaye sahiplerinin gözdesi durumundalar.

Devlet mülkiyeti özelleştiriliyor

Yeni parti önderliği, 15. Kongre'de aldığı kararlarla, Çin'i gelecek yüzyıla taşıma iddiası ortaya koydu. İlk kez mülkiyet ilişkilerinin yapısını değiştirecek resmi kararlar alındı. Jiang Zemin 2,5 saat süren konuşmasında, ÇKP'nin izleyeceği ekonomik, politik ve sosyal yönelimin altını çizdi. Yapılan konuşmada 60 kez Deng'in adı kullanıldı. Deng Siao Ping'in ekonomi politikasının vurgulanması ve partinin yeni resmi yönelimi olarak gündeme getirilmesi, parti saflarındaki çatışmaların da dışı vurumuydu.

Deng'in politikasının devamı demek, kapitalist reformların toplumsal yaşamın bütün alanlarında yaygınlaştırılması demektir. Bugün sözkonusu olan kamu işletmelerinin özel mülkiyete dönüştürülmesi sürecidir. Alınan karar 20 yılı aşkın bir süredir sürdürülen kapitalist reformların daha da yaygınlaştırılmasını ve derinleştirilmesini hedeflemektedir.

Çin toplumu bugüne kadar hiç karşılaşmadığı sorunlarla karşı karşıyadır. Ağustos 1997'de işsizlik 18,5 milyon insanı kapsamış bulunmaktadır. Kapitalist reformlara tanınan öncelikler özellikle son 20 yılda devlet işletmelerini bir çıkmaza sürüklemiştir. Artan verimsizlik bugün parti bürokratları için özelleştirmenin gerekçesi sayılmaktadır. Bu açıdan ilk defa devlet mülkiyetinin özelleştirilmesi bir parti kongresinde gündeme getirildi. Deng Siao Ping dahi kapitalist reformları bu derecede kolay kabul ettirememişti. 1992 yılındaki parti kongresinde reform önerileri konusunda çoğunluk sağlamak için bütün Çin'i dolaşmak zorunda kalmıştı. Bu defa sadece medyadan kongre öncesi

konuşmalarla yetinmek yeterli oldu.

Kongrede alınan kararlar, özellikle sanayide yeni kapitalist özel mülkiyet ilişkilerinin oluşmasını ve pekişmesini hızlandıracaktır.

Bu yeni yönelimin teorik dayanağı, Çin'de alışık olduğumuz gibi, ülke "özgünlüğü"nde aranmaktadır. Buna göre sosyalizmin ilk evresinde her türlü mülkiyet biçiminin olması doğaldır. Büyük bir ikiyüzlülükle Deng Siao Ping "yeni Marks" olarak nitelendiriliyor ve Çin'de yeniden "sosyalist pazar ekonomisi"nin uygulandığı söyleniyor. İspanya'da yayınlanan "El Pais" gazetesi, Çin teorisyenlerin bu uydurma teorilerini "neo-liberal Marksizm" olarak tanımlıyor. Deng'in o meşhûr "kedi" örneği tek geçerli normdur. Yani ister siyah, ister kahverengi ya da beyaz olsun, önemli olan avı getirmesidir.

Yeni reformlara göre, büyük devlet işletmelerinin dörtte üçü hisse senetleri yoluyla anonim şirketlere dönüştürülecek. İlk etapta verimli olmadıkları gerekçesiyle 130 bin kamu işletmesi kapatılacak. Ekonomi bakanı kongre esnasında yaptığı bir basın toplantısında "güçlülerin yaşayacağı, zayıfların kaybolacağı bir sistem uygulayacağını" belirtiyor. Bu 130 bin işletmede çalışan milyonlarca işçinin sokağa atılması demektir. Japonya ve Güney Kore örneklerine benzeyen 1000 büyük tekelleri grup oluşturulacak. Bunlar dünya pazarında rekabet gücüne sahip olacak ve hisse senedi alıp satabilecekler. Enerji, hammadde üretimi ve askeri endüstri kompleksleri eskiden olduğu gibi devletin mülkiyeti olarak kalacak.

Kapitalist özel mülkiyete resmi zemin yaratma çabaları "Çin türü sosyalizm"in geliştirilmesi olarak nitelendirilmektedir. Çin'de sosyalizm kavramı görelî, koşullara göre değişen, partide çoğunluk gören önerilere göre kullanılır. Hiçbir ideolojik-politik muhtevası yoktur. Kapitalist özel mülkiyet dahi sosyalizm olarak adlandırılmaktadır. Şimdiye kadar sömürücü kapitalist sistemin hastalıkları olarak nitelendirilen özel mülkiyet ve parti bürokratlarının denetiminde kalan devlet mülkiyeti, sosyalizmin ilk evresi olarak gerekçelendirilmektedir. ÇKP'nin kapitalist pazar mekanizmasını yerleşmesi sonucunda toplumda yarattığı

tahribatları nasıl denetim altına alacağı bir sır olarak kalmaktadır. Artan yoksulluk, bölgeler arasında büyüyen uçurum, toplumsal bir sorun boyutları kazanan göç, uyuşturucu kullanımı, yönetimin her kademesine giren rüşvet, batı kapitalizminin yaşam ve değerlerinin çürütücü etkisi ve siyasal huzursuzluk, tüm bunlar Çin'e özgü sosyalizmin sonuçlarıdır.

ÇKP bütün bu süreçte yeni mülkiyet ilişkileri temelinde gelişen politik talep ve akımları tasfiye edebildi. Fakat bunun uzun dönemde başarılı olamayacağı açıktır. Zira Mao Zedung'un 1976'da ölümünden sonra yapılan kapitalist reformlar toplumda önemli sosyal-siyasal sorunlar yaratmıştır. ÇKP yönetimi bugüne kadar bu sürece belli ölçülerde hükmedebilmiştir. 15. Kongre'de çıkan sonuçlar bu sürecin tamamlanmasıdır. Bugüne nasıl gelindi sorusunu sınırlı da olsa cevaplamak, bugünkü Çin yönetiminin izlediği ekonomik-politik çizgiyi anlamak açısından önemlidir.

Devrimden sonra sorunlar

1 Ekim 1949 yılında, ÇKP önderliğinde uzun ve zorlu bir devrimci mücadele sonucunda, Japon işgalcileri, emperyalizm, komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları üzerinde zafer elde edilerek Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ilan edildi. Asya'da komünist bir parti önderliğinde elde edilen bu büyük zafer, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki emekçileri emperyalizme karşı devrimci bir uyanışa itti. Emperyalizmin köleleştirdiği halklar ilk kez Asya'da da tarihlerini kendi ellerine alma özgüveni kazandılar. ÇKP önderliğindeki devrim, dünya komünist hareketine de büyük bir ivme kazandırdı. Çin, Sovyetler Birliği'nin yanbaşı, Asya'da devrimin ikinci büyük kalesi oldu. İnsanlık için sosyalizm artık somut bir alternatif haline gelmişti.

Fakat Çin Devrimi'nin aşması gereken önemli toplumsal ve siyasal sorunlar vardı. Çin Halk Cumhuriyeti ilan edildiğinde, şöyle bir tabloyla yüzyüze idi:

Doğal coğrafik koşullarından dolayı Çin topraklarının sadece %15'i tarımsal alanlardı. %85'i orman ve çöl toprakların %50'si nüfusun %4'ünü

oluşturan toprak ağalarının elinde toplanmıştı. Köylülüğün %70'i topraksız köylülerden, günlük işçilerden oluşmaktaydı. 400 milyon nüfusun sadece dört milyonu sanayide çalışıyordu. Bu ekonomik gerilik üzerinde kültürel bir gerilik yükseliyordu. 1949 yılında Çin nüfusunun %90'ı okuma-yazma bilmiyordu. Ekonomik-toplumsal gerilik burjuva demokratik devrimin temelini oluşturmaktaydı. 1927 yılında Guomindang'ın karşı devrimci saldırısından sonra ÇKP'nin kent merkezlerindeki örgütlenmesi dağıldı. İşçi sınıfının partisi olan ÇKP'nin kadroları kırlara çekilmek, devrimi kırlarda örgütlemek zorunda kaldılar. Köylülük içindeki çalışma pratik-örgütsel anlamda sonuçlarını verdi. 1925 yılında köylü kökenlilerin partideki oranı %5 iken, 1928'de %70 oranındaydı. 1930 yılında 120 bin parti üyesinin sadece 2 bini işçiydi. 1949'da ÇKP üyesi işçi sayısı küçük bir azınlıktan oluşuyordu. 4,5 milyon üyenin ezici çoğunluğu asker ve köylülerden oluşuyordu. Yani devrim, kırsal kentleri ablukaya almasıyla başarıya ulaştı. '40'lı yılların başında Mao Zedung tarafından geliştirilen "Yeni Demokrasi" burjuva demokratik geçiş sürecinin politik ifadesiydi. Politik olarak Japon emperyalizmine karşı mücadelede katılan sınıfların, yani işçi sınıfı, köylülük, küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazinin ittifakı öngörülüyordu. ÇKP'nin politik terminolojisinde bu dört sınıf "halk"ı oluşturuyordu. "Halk" düşmanları ise, kurulu düzenin savunucuları; büyük toprak ağaları, "bürokrat kapitalistler" ve komprador burjuvaziydi. Devrimden sonra Çin, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin de yoğun ekonomik ve politik desteğiyle tarihinin en niteliksel gelişmesini yaşadı. ÇKP önderliğinde sözü edilen sınıfların katılımını öngören koalisyon hükümetinin "ortak program"ında; emperyalist ayrıcalıkların tasfiye edilmesi, toprağın köylülere dağıtılması, Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkileri, sanayileşmeye dayanan ekonomik gelişme politikası ve özel sektörün korunması hedefleniyordu. Yabancı sermaye bunun dışında kalıyordu. Nitekim yabancı sermaye devrimden sonra kamulaştırıldı.

1949-52 yılları arasında sanayi üretimindeki artış %150 oranındaydı. Hızlı sanayileşme ve toplumda sınıf ilişkilerinde yaşanan radikal dönüşümler, parti içinde sosyalizmin gelişmesinin yönüne ilişkin tartışma ve çatışmalara yol açsa da, Mao Zedung her defasında kitleleri harekete geçirerek başarılı oluyordu. Mao'nun ekonomik-politik çizgisine karşı gelişen muhalefetin çoğu toplumda ayrıcalıklı konuma gelen yeni yöneticilerin çıkarlarını savunmaktaydı. Bu mücadele Mao Zedung'un 1976 sonbaharından ölmesinden sonra daha da belirginleşti. Bundan sonra liberal güçler Çin'in politik yönelimi üzerinde etkin olmaya

başladılar. Kapitalist yol açık bir çizgi olarak savunulmaya başlandı.

Sınıf mücadelesi yerine “sosyalizmin ilk evresi”

Mao'nun ölümünden sonra yerine geçen Hua Guofeng'in yıldızı çabuk söndü. Daha önce kapitalist bir çizginin temsilcisi olarak tanınan Deng Siao Ping 1977'de yapılan 10. Parti Kongresi'nde parti başkan yardımcılığına seçildi. Aralık 1978'de toplanan MK, Kültür Devrimi'nin sonuçlarının olumsuz etkisine dikkat çekerek, pragmatik bir ekonomi politika izlenmesi kararı aldı. Önce Mao'nun politik etkinliğini kırmak için Kültür Devrimi esnasında görevinden uzaklaştırılan ve daha sonra ölen eski devlet başkanı Liu Şaoqi rehabilite edildi. Mao Zedung'un politik etkisinden kurtulmak, kapitalist reformların başarısının ilk koşulu sayılıyordu.

ÇKP'nin izlediği çizgi artık ideolojik-politik normlar yerine kaba bir pragmatik ekonomi politikaya yönelmişti. 1979'da başlatılan kapitalist reformlar üç temel ayak üzerinde gelişti. Birinci olarak tarımdaki kolektif sektör adım adım geriletmeye, sanayide kapitalizme uygun başarı ve kâr kuralları yerleştirilmeye çalışıldı. İkinci olarak, birinci adıma uygun biçimde devlet ekonomik planlaması esnekleştirilerek, serbest kapitalist pazar mekanizmalarının yeşermesi teşvik edildi. Üçüncü olarak ise Çin dünya pazarına “açıldı”. Doğu-batı bloklaşması yerine Çin'in çıkarlarına öncelik veren kapitalist dünya pazarıyla bütünleşme politikası izlendi.

Kapitalist reformlar Çin toplumunda sınıfsal farklılıkları da hızlandırmaya başladı. Bu açımdan ilk faydalananlar, ülkenin verimli bölgelerinde üretim yapan köylerin yanıbaşındaki işletmelerin yönetici kadroları oldular. Köylülük içinde zengin bir tabaka yeşerdi. Yanısıra rüşvet yaygınlaştı, 1986'dan itibaren enflasyon yükseldi, bölgeler arasındaki uçurum derinleşti. '89 öğrenci olayları sözkonusu reformların bir ürünüydü. Çin'nin burjuva yönetimi toplumda ayrıcalıklı kesimler yaratmayı, bu kesimlerin ekonomik gelişmenin taşıyıcısı olmalarını amaçlıyordu. Ekonomik alandaki kapitalist reformların politik alandaki yansımalarını engellemek için ÇKP bilinçli bir tutum izliyordu. Uygulamalarını “sosyalist önlemler” olarak niteliyor, ideolojik gerekçeler ileri sürüyordu. Politik herhangi bir değişime yer vermeden, farklı ekonomik biçimlerin birarada yaşaması zorunluluğu “sosyalizmin ilk evresi” teorisiyle açıklanıyordu. Çin teorisyenleri, bilimsel sosyalizme zıt olan fikirlerini Çin'in azgelişmişlik düzeyiyle gerekçelendirmeye çalıştılar. 1979'da geliştirilen “az gelişmiş sosyalizm” kavramı

kapitalist reformların ideolojik gerekçesi olarak kullanıldı.

Pekin Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi Enstitüsü başkanı Su Şaozhi, 1987 yılında, bunu şöyle açıklıyor: *“Sosyalizmin ilk evresinde üç dönem vardır: İlk, orta ve gelişmiş dönem. Bana göre biz Çin'de birinci dönemdeyiz. Rusya ve diğer Doğu Avrupa ülkeleri ise orta dönemde bulunmaktadırlar”*. Bu tez 1987 yılında toplanan 13. Parti Kongresi'nde resmi parti çizgisi olarak sunuldu. “Sosyalizmin alt evresi” üzerine tartışma, esas olarak, kapitalist reformları ve farklı mülkiyet biçimlerini sosyalizm adına uygulamayı amaçlıyordu. Sosyalizm bir toplumsal ilişkiler sistemi, proletarya diktatörlüğü altında sınıfları ortadan kaldırmayı hedefleyen bir ekonomi politika değil, pragmatik, görelî ve günlük ekonomik-politik önlemler olarak sunuldu. Sosyalizmin “Çin özgünlüğü”nü vurgulamak için de ekonomik önlemlere ağırlık verildi. Sosyalizm kaba bir ekonomik sistem düzeyine indirildi. Çin'de bu süreçte sosyalist bir toplum açısından belirleyici olan iktidar ilişkilerine ilişkin tek bir teorik-ideolojik tartışma yapılmadı. Sosyalizm kavramının sadece ekonomik değil aynı zamanda politik bir kategori olduğu özenle gizlenmeye çalışıldı.

ÇKP, “sosyalizmin ilk evresi” tanımıyla gerçekleştirdiği kapitalist özel mülkiyete geçişi, Doğu Avrupa ülkelerindeki kaos ortamını da gözterek partinin önderliğinde gerçekleştiriyor. ÇKP kapitalist reform sürecinde ortaya çıkan farklı politik eğilimleri kendi bünyesinde absorbe etmeye çalıştı ve bunda bugüne kadar başarılı da oldu. ÇKP dışındaki politik çıkışlar '89 öğrenci eylemlerinde olduğu gibi bastırıldı. Fakat kapitalist özel mülkiyet ilişkileri üzerinde güçlenecek sınıfların uzun dönemde kendilerini politik olarak ÇKP içinde ifade etmekle yetinebileceklerini düşünmek boş bir hayaldir. Bu yeni sınıflar elde ettikleri ekonomik güç sayesinde yeni bir kitlesel taban da bulacaklardır. Zira böyle akımların uluslararası dayanakları bugün çok daha da güçlüdür.

Çin Devrimi yüzyılımızın en büyük halk devrimlerinden biriydi. Teorisi ve pratiği ile küçük-burjuva bir karakter taşımasına rağmen, ÇKP, Marksizm-Leninizmden güçlü bir biçimde etkilenmiş devrimci bir partiydi. Fakat Çin sosyalizme varmayı başaramadı. Zorlu nesnel-toplumsal koşulların yanı sıra proletaryanın önderliğinden yoksunluğun yol açtığı zaafırlara ve zayıflıklara yenildi. Küçük-burjuvazinin devrime damgasını vurmuş olması gerçeği devrimin daha sonraki seyrini etkiledi. Emperyalizme karşı en görkemli direnişlerden birini gerçekleştirmesine rağmen, bugün emperyalist-kapitalist sistemle tümüyle bütünleşme sürecinde hızla bir biçimde ilerliyor.

Polonya'da seçimler: Burjuva partilerinin nöbet değişimi

Hafta sonu yapılan seçimlerde Dayanışma tarafından biraraya getirilen dağınık gerici-milliyetçi akımların gösterdiği başarı pek şaşırtıcı olmadı. Burjuva gözlemciler bunu, “Post komünistler” olarak adlandırılan Demokratik Sol Birlik (SLD) ile Dayanışma İçin Seçim Birliği (AWS) arasında, demokratik kurallar içinde bir görev değişimi biçiminde yorumluyorlar.

Polonya, diğer Doğu Avrupa ülkelerinin 1989-90 yılında yaşadığı serbest kapitalist pazara geçişi on yıllık bir süre içinde tamamladı. Daha doğrusu diğer Doğu Avrupa ülkelerinde bir yılda gerçekleşen Batı kapitalizmiyle bütünleşme süreci, Polonya'da uzun bir döneme yayılarak gelişti. Polonya Doğu Bloku ülkeleri içinde en zayıf halkayı oluşturuyordu. Batı yanlısı burjuva güçler Dayanışma'da somutlaşan bir muhalefete sahiptiler. Yuvarlak Masa ve ardından “komünist olmayan” bir hükümetin kurulması zor olmadı. İktidardaki Polonya Birleşik İşçi Partisi (PVAP) çürümüş bürokrasinin temsilcisiydi. Bu, ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin Lech Valesa'ya açıktan destek sunarak başarısını sağlayan ek bir faktör oldu. Emperyalist güçler Polonya'ya başından itibaren özel bir destek sundular. Zira Batı yanlısı en güçlü komprador burjuvazi bu ülkede hazırды. Avrupa Birliği ve NATO'ya aday gösterilen ilk Doğu Avrupa ülkesi oldu.

Emperyalizmin hayranlığı o kadar fazlaydı ki, liberalizmin babası Milton Friedmann; *“Polonya tarihsel bir şansa sahip. O ekonomik gelişmesini sosyal yönden hassas olan AB'ye endekslemesin. Tersine, liberal önlemler uygulayarak ABD ve Asya'nın 'kaplan ülkeleri' dinamizmini örnek alsın”* diyebiliyordu. Gerçekten de Polonya bu yolu tuttu.

Diğer ülkelerle kıyaslandığında, Polonya'da kapitalist ekonomik göstergeler olumlu bir noktadır. Bütün alanları kapsayan kitlesel özelleştirmeler, özellikle 1993 “sol hükümet”i döneminde büyük bir hızla gerçekleştirildi. Batı kapitalizminin pazar mekanizmalarıyla hızla bütünleşme amacıyla kamu işletmelerinin %56'sı kısa bir süre içinde kapitalistlerin mülkiyetine dönüştürüldü. Açık ki bu, yoğun bir sömürü, yoksullaşma ve ülkenin tekellerce talan edilmesi anlamına geliyor. Özellikle ABD tekelleri cirit atıyorlar. Sadece Pepsi-Cola'nın 300 milyon, Philip Morris'in 200 milyon, Procter ve Gamble'nin 130 milyon dolar yatırımı var. Hatta Polonya'ya ABD'nin Avrupa'daki stratejik ortağı da denilebilir. Clinton'un Polonya ziyareti ve NATO'ya girmesine destek vermesinin gerisinde bu stratejik çıkarlar yatmaktadır.

İşçi sınıfı mücadele sahnesine çıkacaktır

Bugün Polonya'da 3 milyon işsiz bulunmaktadır. Emegın Birliği temsilcisi Tomasz Nalecz; *“Halkın içinde bulunduğu sosyal duruma tepkisi tahmin edildenden daha fazladır. Ekonomik gelişme sadece bir kesime refah getirmiştir. Halk yeni komprador burjuvaların kendilerine ihanet ettiği inancında. Halk yalanlarla kandırılarak bugüne kadar oyalandı”* demektedir. Güçlü bir katolik geleneğe sahip olan ve kilisenin ideolojik-politik etkisi altında bulunan kitleler gerçekleri daha iyi görmeye başladılar. ‘90 öncesi “baksız niime” karşı muhalefetin kalesi rolünü oynayan kilise, etkinliğini

yitiriyor. Papazlar insanların kiliselere gelmemesinden yakınıyorlar.

Fakat örgütlü bir işçi hareketinin gelişmesinin önünde halen önemli engeller bulunmaktadır. İşçi sınıfı henüz devrimci bir partiye sahip değildir. Seçimlere katılan partilerin tümü de işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktan uzaktır. Proletaryanın iktidardaki burjuvaziye karşı ortak bir cephe oluşturamamasının gerisinde geçmiş dönemin politik sorunları vardır. İktidardaki PVAP OPZZ sendikası, Batı burjuvazisi yandaşları da Dayanışma Sendikası aracılığıyla işçileri kendi çıkarları doğrultusunda kullandılar. Böylece işçi sınıfı atomize edildi. Jaruzelzki “sosyalizmi anavatanın bağımsızlığı gibi savunmalıyız” demagogisiyle işçi sınıfını aldatırken, Valesa da demokrasi, hak, hukuk, refah demagogileriyle etkinlik sağlıyordu. 1985-86 yılında işçiler karşılıklı kıskırtılırken, iki kesimin temsilcileri kapalı kapılar arkasından biraraya gelerek anlaşıyorlardı. Bundan sonra da her iki kesim nöbetleşe olarak Polonya'yi bugüne kadar yönettiler. Bunun kolayca gerçekleşmesinin en önemli nedeni, işçi sınıfının özellikle ‘80’li yılların sonlarına doğru suni olarak bölünmesi, politik bir güç olarak etkisizleştirilmesidir.

İşçi sınıfı bugüne kadar yapılan seçimlerde bu iki kesimin seçmeni rolünü oynadı. Oysa bu iki kesimin de programatik açıdan hiçbir farklılığı yoktu. Büyük bir hızla sosyal-demokrat bir partiye dönüşen iktidardaki PVAP, kapitalizmi ne kadar iyi anladıklarını, emperyalizme ne kadar sadık olduklarını ispatlamak için radikal bir restorasyon gerçekleştirdi. Özelleştirme, kitlesel işsizlik, sosyal hakların tasfiye edilmesi, emeklilik hakların kısıtlanması bu “sol” hükümet tarafından hayata geçirildi. “Biz bir halk partisi olarak sınıf çıkarlarını değil, kanunları savunuyoruz” diyen bu “sol” parti, Polonya'yi emperyalistlerin gözünde “güvenilir” bir ülke konumuna getirdi.

Özellikle Polonya'da sınırlı da olsa kitle eylemleri, işçilerin grevleri hep devam etti. Bu eylemlerin örgütleyicileri de hep yeni komünistler oldular. Yeni yapılan anayasaya “komünistlerin faaliyetlerine izin verilmeyecek” maddesi konuldu.

Kitleler ve mücadelede deneyimli işçi sınıfı bu duruma uzun süreli sessiz kalamazlar. Dayanışma'nın mücadele içinde eğittiği işçi sınıfı şimdi kendisine yönelmektedir. Milletvekili sandalyesi kapan eski Dayanışma'nın önderleri işçiler tarafından “satılmışlar” olarak nitelendirilmektedir. Yeni kurulan Polonya Komünist Birlik (Proletarya) sekreteri Zbignev Viktor; işçiler içinde yürüttükleri faaliyetlerde önemli örgütsel sonuçlar elde ettiklerini söylemekte, Polonya işçi sınıfının önemli bir mücadele geleneğine sahip olduğunu, Rosa ve Julian Marchlewski gibi komünistleri bağrından çıkardığını vurgulamaktadır. Polonya'nın NATO'ya girmesine karşı birçok işletmede işçilerin gösteri yaptıkları, yer yer grevlerin gerçekleştiğini, burjuva medyasının bilinçli bir biçimde bu tür gelişmeleri gizlediğini belirtmektedir. Proletaryanın burjuvaziye karşı birleşerek politik mücadele alanına çıkmasının olanakları bugün daha fazladır. Ne kilise, ne Dayanışma, ne de “sol burjuvalar” işçi sınıfını suni ayrılıklar yaratarak aldatmayı başaramayacaklardır. Tek kampta birleşen burjuvaziye karşı işçi sınıfı da kendi bayrağı altında toplanacaktır.

Liverpool liman işçilerinin militan direnişi ikinci yılında

"Emeğimizi savunmaya devam edeceğiz, çünkü haklıyız!"

Liverpool liman işçilerinin direnişi ikinci yılını dolduruyor. Liverpool limanı o günlerde belli bir iş güvencesini taahhüt altında tutan son İngiliz limanı durumundaydı

Liverpool liman işletmesi *Mersey Docks and Harbour Company* (MDHC) bu duruma son vermek için kollarını sıvadı ve önceki tüm kazanımları hiçe sayarak saldırıya girişti. Uygulamaya sokmaya çalıştığı yevmiye usulü ücret ödeme dayatmasına (ki bu tüm sendikal kazanım ve sosyal hakların bir çırpıda törpülenmesi anlamına geliyordu) karşılık işçiler 25 Eylül '95'te iş bırakarak direniş bayrağını yükseltmişlerdi. Çok kapsamlı bir (sermaye-idari makamlar-sendika konfederasyonu) danışıklı dövüş sonucu liman işletmesi 500 liman işçisini sokağa attı. Hemen ardından paravan bir şirket üzerinden gösterdiği grev kırıcılarına iş başı yaptırdı. Liverpool liman işçilerinin militan ve ısrarlı eylemlerini boşa çıkartmak için elinden geleni ardına koymadı. Eylemliklerini baltalamaya, liman alanından kolluk kuvvetleri zoruyla çıkartmaya, sendikayı satın almaya, direnişi suskunluk fesadıyla boğmaya ve her türlü eylemliliği engellemeye çalıştı.

Ama başarılı olamadı. Liverpool liman işçileri direnişlerini sürdürüyor, emeklerine sahip çıkmaya devam ediyorlar. Greve çıktıkları ilk günlerdeki canlılıklarından, mücadele azmi ve kararlılıklarından hiçbir şey kaybetmediler. Tersine keskin mücadele süreci boyunca sınıf düşmanlarının iğrenç yüzünü tüm yalınlığı ile gördükçe nefretleri arttı, hırsları bilendi ve böylece direnişe daha sıkı, daha bilinçli sarıldılar.

Liverpool liman işçileri, İngiltere'de sınıf hareketinin durgun olduğu, kendiliğinden bir sınıf hareketinin dahi son derece sancılı ve cılız geliştiği bir evrede direnişe geçtiler. Sermayenin azgın saldırıları karşısında sendika patronlarının kayda değer hiçbir direniş göstermeksizin teslimiyet bayrağını çektikleri, sınıfın attığı geri adımların neredeyse kanıksanmaya başladığı bir dönemdi bu. En önemlisi de sadece İngiltere işçi sınıfının değil uluslararası işçi sınıfının da aldığı yeniliden henüz kurtulmadığı, tüm ağırlığını omuzlarında hissettiği bir dönemde, (devrimci) öncüsünden yoksunluk koşulları altında kavga alanında boğuşmak zorunda kaldılar.

Peki Liverpool liman işçilerinin direnişi zaman zaman patlak veren öteki mevzi direnişler gibi niye saman alevi gibi parladıktan sonra sönümlenmedi? 500 işçi nasıl oldu da iki yıl boyunca emperyalist İngiltere sermayesinin azgın saldırılarına göğüs gerebildi? Halbuki onlar da ne Liverpool sanayi

proletaryasından, ne sendikalardan, ne de geniş kamuoyundan umdukları desteği, sınıf dayanışmasını görebilmişler (İngiltere'de gördükleri dayanışma ancak inatçı bir mücadele sürecinden ve belli bir başarı elde ettikten sonra ve kendi önderlikleri altında örgütlenerek sağlandı), çoğu kez kendi başlarına mevzilerini savunmak zorunda bırakılmışlardı. Bunun cevabını bir liman işçisinin kendisi veriyor:

"*Liman işçiliği en ağır ve pis işlerden biridir. Biz ne kendi başına bu pis işe devam etmenin meraklısıyız, ne de üç beş kuruşun peşinde koşuyoruz. Böyle olsaydı, defalarca artırılan rüşveti (tazminat) biraz daha artırmanın peşine düşer, kavgamızı çoktan sonlandırmış olurduk. Biz emeğimize sahip çıkıyoruz, çıkmak zorundayız. Sadece kendimiz için değil çocuklarımız için de bunu yapmak zorundayız. Biz haklıyız ve haksız olana karşı kavga ediyoruz, etmek zorunda olduğumuzu düşünüyoruz. Haklıların gittikçe haksızlara karşı ses çıkarmaz olması, direnişimizi sanki olağanüstü, tuhaf bir şeymiş görülmesine/gösterilmesine neden oluyor. Halbuki bizim yaptığımız hem olağan, hem doğal, hemde doğru olandır. Tersimiz de kırmaya çalıştığımız amaçlı bir yansımadan ibarettir... Biz kaybetmekten korkmuyoruz, çünkü emeğine sahip çıkmanın, bunun için yine yoğun bir emek harcaymanın kazanacağından eminiz. Bugüne kadar (eylem süreci içerisinde) kazandıklarımız bile bunu yeterince gösteriyor... İki yıl boyunca az şey başarmadık, az zorluğa göğüs germedik. Şimdi pes etmek tek birimizin dahi aklının ucundan geçmiyor. Artık yalnız da değiliz. Bizimle dayanışan, bizim için işini kaybetmeyi göze alma pahasına direnişe geçen, aktif destek örgütleyen, bize dünyanın dört bir*

emeğine sahip çıkma sorumluluğuna sahibiz. Biz bugün iki yıl sonra havluyu atarsak, onlar neye güvenerek direnişe geçecek, bir-iki yıl dayanacaklar? ... Tabi tek başımıza hakkımızı alamayacağımızın bilincindeyiz. Bunun için, emeğimizi savunmak için, emek harcayan ve bizim gibi haksızlığa uğrayanların desteğini, dayanışmasını örgütlemek için çabalarımızı sürdüreceğiz..." (8 Eylül '97'de Uluslararası Eylem Günü'nde uluslararası ilişkiler komitesinden bir Liverpool liman işçisinin yaptığı konuşmadan...)

Bu sözler yoruma gerek bırakmaksızın Liverpool liman işçilerinin başarısının "sırrı"nı vermektedir. Dar ekonomik çıkarların ötesinde emeklerine sahip çıkma, doğal bir sınıf ve önderlik bilinci... İki yıl boyunca grevin bitirilmesinin gündeme dahi getirilmemesinin, 500 işçiden tek birinin bile kavganın dışına düşmemesinin, tersine, örgütlülüğün, eylem çeşitliliği ve kapsamının giderek genişlemesinin ve en önemlisi uluslararası dayanışmanın örgütlenmesi alanında sağlanan başarının arkasında bu vardır.

Liverpool liman işçilerinin en önemli başarıları kuşkusuz uluslararası planda örgütledikleri destek ve aktif dayanışmadır. Bu aynı zamanda, taşeron şirketlerin devreye soktukları grev kırıcıları aracılığıyla limanda üretimin/çalışmanın devam ettiği koşullarda, direnişi sıcratabilmenin tek ve en etkin yoluydu. Dünyanın dört bir tarafında örgütlenen aktif direnişler sayesinde Liverpool limanından gelen ya da oraya giden gemiler boşaltılmadı/yüklenmedi. Uyarı grevleri düzenlendi. Birçok denizcilik işletmesi olası zararlarını hesaplayarak Liverpool limanını rotalarından sildi. Veya buraya demir atmakta direnen bir Avustralya (Söz konusu deniz taşımacılık hattı

İsveç'in Göteborg ve ABD batı sahillerindeki liman işçilerinin işi yavaşlatma eylemleri sayesinde ancak dört hafta gecikmeyle Liverpool limanına varabilmişti. Böylece ödemek zorunda kaldığı tazminatın yanısıra sipariş alamaz hale gelerek iflastan kurtulamadı). Liverpool işçileri uluslararası dayanışma için büyük bir çaba harcadılar ve uluslararası ilişkiler komitesinde görevlendirilen işçiler neredeyse bütün dünyayı dolaştılar. Paneller, toplantılar, gösteriler düzenledi. İtalya, Yunanistan, Portekiz, İspanya, Danimarka vb. bir çok ülkede farklı farklı eylemler düzenlendi, yardım kampanyaları örgütlendi. İşçi sınıfının vatani olmadığı, bizzat bu direnişle bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Öteki ülkelerdeki liman işçileri Liverpool'lu işçilerin haklı direnişine omuz vermekte, dayanışma göstermekte zorlanmadılar. Zira aynı kapitalist sömürü çarkıyla, aynı sorunlar ve saldırılarla yüzyüzeler. Uluslararası sermayenin taşıma maliyetlerinin düşürülmesini kesin hedef olarak açıkladığı biliniyor. Bunu da en başta kendi ücretli kölelerine fatura etmeye çalışıyor. Hedefe ulaşmanın saldırı araçları olarak; hammadde fiyatlarının düşürülmesi, nakliyenin standartlaşması ve makinalaştırılması ile emeğin ucuzlaştırılması ilk başta sayılması gerekenler. Üretim sürecinin uluslararasılaşması, uluslararası çapta işletmelerin stoklama/depolama ve nakliye süresini düşürme noktasında esnekliğin alabildiğine daralmasına yolaçmakta, üretim parçalarının zamanında teslim edilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bunun için sermaye nakliye alanında çalışma koşullarının yeniden düzenlenmesine ihtiyaç duymaktadır. Esnek çalışma dayatmasını ve kollektif çalışma sözleşmelerin dağıtılmasına hedeflemektedir.

İşte Liverpool liman işçileri bir avuç kapitalistin kâr hırsı için yılların kazanımlarını bir çırpıda gaspettirmemek, alınterlerine sahip çıkmak için büyük bir kararlılık ve inatla direnişlerini sürdürüyorlar. Bunun için süreklileşen bir eylemlilik sürecini örgütliyorlar. Her direnişçi işçi ve işçi yakını kurulan çok çeşitli komitelerden birinde somut bir görev alanında sorumluluk üslenmiş durumda.

Şu günlerde direnişin ikinci yıldönümü vesilesiyle 27 Eylül'de gerçekleştirilecek yürüyüş ile başlatılacak yeni mücadele süreci üzerinde yoğunlaşıyor. Zira "İşçi Partisi" isimli burjuva partinin yeni hükümet döneminde de değişen bir şey yok. Liverpool liman işçileri hükümet değişikliğine hiçbir umut bağlamadılar. Tony Blair hükümeti neo-liberal saldırı paketlerin uygulanmasına muhafazakar

Orta Doğu'da "barış süreci"nin sonu ve ABD emperyalizminin hesapları

ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright, beklendiği gibi Orta Doğu gezisinden, "barış sürecini" yeniden rayına sokamadan eli boş dönmek zorunda kaldı. Zaten, başta ABD yetkilileri olmak üzere kimse Madeleine Albright'ın bölgeye yaptığı bu ilk resmi gezisinin sihirli bir çubuk işlevi göreceğini düşünmüyordu. Kimse taraflar arasında görüşmeler sürecini yeniden başlatacağını, gerginliği yatıştıracağını beklemiyor, mucizeye inanmıyordu.

Bu koşullarda geriye cevaplandırılması gereken iki soru kalmaktadır. Birincisi; ABD'nin bölge sorunlarına sözkonusu diplomatik müdahalesinin başarısızlığı neden önceden biliniyordu? İkincisi; bu gerçeğin bilinmesine rağmen niçin Madeleine Albright apar topar Orta Doğu'ya ilk resmi ziyaretini yapmaya gönderildi?

Bu soruların cevabı Oslo anlaşması ile başlayan süreçte yatmaktadır. Çünkü bu süreç, adı açıkça konmasa bile, aslında kapanmıştır. Oslo anlaşması verebileceği meyveyi vermiştir. Bu meyve ise Orta Doğu'daki bugünkü mevcut durumdur.

Söyle ki; Oslo anlaşması Filistin halkının mücadeleyi tatil etmesi, İntifada'ya son vermesi karşılığında bazı Filistin yerleşim bölgelerine idari özerklik statüsünün tanınmasını ve sorumluluğunun da FKÖ'ye devrini öngörüyordu. Bu uzlaşma, İsrail'in verdiği önemli tarihsel tavizler olarak tanıtıldı. Oysa özünde Filistin halkının mücadelesinin toptan rafa kaldırılması dışında bir anlam taşııyordu.

Dahası sözkonusu anlaşma İsrail'in bölgede sürdürdüğü saldırganlığa ve devlet terörüne uluslararası bağlamda meşruluk kazandırıyor. Aynı şekilde özerk Filistin kentleri İsrail burjuvazisi için istenildiği gibi kullanılan ve sömürülen birer ucuz işgücü rezervuarına dönüştürülmüş oluyordu.

Oslo anlaşmasının öngördüğü özerk idare oluşturuldu, sorumluluk FKÖ'ye devredildi ve özerklik statüsü tanınan kentlerden İsrail işgalci güçlere geri çektiler. Yani, Oslo anlaşmasının öngördüğü hükümler esas olarak uygulanmış bulunuyor. Çünkü anlaşma

bugüne kadar atılmış adımlardan farklı ve başka bir sonuç öngörmüyordu. Anlaşma terimlerin esnek ve yer yer yoruma açık tutulmuş olması için sadece Filistin halkını kandırmaya, baştan çıkartmaya yönelik diplomatik dalaveresi idi.

Saptanan amaçlardan ve varılan sonuçlardan hareket edilerek bakılacak olursa, Oslo anlaşması ile başlayan "barış süreci" amacına erişmiş, yani sonuçlanmıştır. Dolayısıyla, bu çerçevedeki ABD misyonu da sonuçlanmış, başarıya ulaşmıştır. Filistin halkının en temel haklarından yoksun kalmaya devam ettiği, İsrail'in dilediği gibi klasik yaptırımlarını uygulamayı sürdürdüğü, üç milyon insanı azgın bir terör eşliğine özerk bölgelerde açlığa mahkum ettiği pekala iddia edilebilir. Ama, Oslo anlaşması bu konulara çözüm getirileceğini ve İsrail'in saldırganlığının dizginleneceğini öngörmüyordu. Tam tersine onun bu saldırgan, yayılmacı politikasının maddi temelini meşrulaştırıyor ve hareket alanını genişletiyordu.

Bundan dolayı ABD emperyalizminin kapanmış sayılması gereken bir süreci yeniden canlandırma diye bir sorunu yoktur. Bölgedeki mevcut alevlenmeyi ABD artık olağan yerel sıkıntılar kategorisinde görmektedir. Dolayısıyla, Madeleine Albright'ın gezisinin halen varlığından bahsedilen "barış sürecinin" bir parçası saymak ve o çerçevede değerlendirmek doğru değildir. Kaldı ki gezisi sırasında Madeleine Albright Filistin ve İsrail sorumlularını bir araya getirmek için herhangi bir çaba sarfetmemiştir. Yaser Arafat'ı azarlamış, İsrail'in güvenliğini tehlikeye düşüren Filistinli grupların eylemlerine son

verilmesi için daha katı davranmaya ve daha kararlı olmaya çağırmıştır. Bu nedenle Madeleine Albright'ın ziyaretinin bölgedeki yeni Filistin/İsrail krizine çözüm getirmeyeceği önceden biliniyordu. Peki o zaman neden şiddetli kriz ortamında Madeleine Albright'ın gezisi örgütlendi? Orta Doğu'da yeni bir durum sözkonusudur. Oslo anlaşması ile başlayan süreç yukarıda

ifade ettiğimiz gibi artık kapanmıştır. Ve ortaya çıkan yeni durumun üç temel özelliği vardır.

Birincisi; Oslo anlaşmasının Filistin halkına verdiği zarar ve kaybın tüm sonuçlarıyla birlikte ortaya çıkmış, pratik tarafından kanıtlanmış olması. Bu kanıt gerici akımların önderliğinde de olsa yeni mücadele dinamiklerinin yeşermesine yol açmaktadır.

İkincisi; İsrail'in son aylarda bilinçli ve hesaplı bir tarzda yeni bir saldırı kampanyası başlatmış olması. İlk aşamada Filistin halkı ve emekçileri şahsında ifadesini bulan bu yeni saldırı kampanyası aslında bölgesel ölçekte, daha kapsamlı hedeflere yöneliktir.

Üçüncüsü; tarihsel olarak birbirlerine çelme atmakta uzmanlaşmış olan gerici Arap rejimlerinin son dönemde İsrail'in haydutluğu, özellikle de Türkiye ile yaptığı askeri ittifak karşısında birbirleriyle nispeten bir yakınlık içine girmiş olmaları. Bu yakınlaşmaya İran'ın dahi, Hafız El Asad'ın yakın geçmişteki ani ziyareti ile dahil edilmeye çalışıldığı görülmektedir.

Madeleine Albright gezisi bu genel çerçeve içinde değerlendirilmeli ve anlaşılmalıdır. ABD İsrail hükümetinin saldırganlığını açıktan desteklemek amacıyla Madeleine Albright'ı bölgeye göndermiştir. Fransız Dışişleri Bakanı Hubert Vedrine Benjamin Netanyahu'nun politikasını bölgedeki istikrar açısından bir "felaket" olarak nitelendirirken, Madeleine Albright bu konuda tek bir söz dahi etmemeye özen göstermiştir.

İsrail'in bu saldırganlığına paralel ve uzantılı olarak ABD emperyalizmi bölgede yeni bir süreç başlatmayı hesaplıyor. Bir yandan İsrail'in saldırganlığı teşvik edilirken, öte yandan da İsrail'e karşı bir ortak Arap cephesinin oluşumu engellenmeye, baltalanmaya çalışılmaktadır. Onun için Madeleine Albright Netanyahu'yu saldırılarında cesaretlendirirken, Arafat'ı azarlarken aynı zamanda da Mısır'a, Suriye'ye, Suudi Arabistan'a ve Lübnan'a nezaket ziyaretinde bulunmayı ihmal etmemiştir. Böylece Madeleine Albright ABD emperyalizminin Orta Doğu'da başlatmaya hazırlandığı yeni diplomatik atağın köşe taşlarını döşemiştir.

Rusya'da yaygınlaşan grev dalgası

Burjuva basınının kamuoyuna sızdırmak zorunda kaldığı bazı haber kırıntılarına göre Rusya'da yeni bir maden işçisi direnişi yaşanmaktadır. Maden emekçilerinin (bilinmeyen bir tarihte!) başlattıkları bu yeni grev dalgasının Vladivostok'tan Moskova'ya kadar değişik havzaları kapsayarak yaygınlaşmakta olduğu anlaşılmaktadır. Ara sayfalarda bir cümle ile geçirilen bu dev eylem haberine göre maden işçileri dokuz aydır ödenmeyen maaşlarını talep etmektedirler. İşçilerinin bir bölümü maden ocaklarından çıkmayı reddederlerken diğer bölümü ise dışarıda kömür teslimini durdurarak direnişi sürdürmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

**Yaşamın Liverpool
Liman direnişi!
Yaşamın proletarya
enternasyonalizmi!**

Direnen Halkların Şairi PABLO NERUDA

1904 yılında Parral kentinde doğan Şili'li şair, dünya devrimci edebiyatının en büyük temsilcilerinden biridir. Şiirlerinde yalnız Şili değil, tüm Amerika kıtası halklarının acılarını, öfkelerini, direnişlerini, zaferlerini işlemiş, şiirleriyle onlara umut ve direnç kaynağı olmuştur.

Asıl adı Ricardo Neftali Reyes y Basoalto'dur, fakat sevdiği Çek yazarı Jan Neruda'nın soyadından esinlenerek 1920'den sonra Pablo Neruda adını kullanmaya başladı. Babası demiryolu memuruydu. Neruda ilk ve orta öğrenimini Temuco'da yaptı. 1917-20 arasında ilk şiir ve yazı denemelerini yazdı. 1921'de Santiago'ya giderek üniversiteye yazılıp Fransız dili ve edebiyatı okudu. 1927-45 arasında Birmanya'da, Colombo'da, Batavia'da, Buenos Aires'te, Barcelona ve Madrid'te konsolosluk yaptı. 1940-43 yılları arasında Meksika'da başkonsolosluk yaptı. 1945 yılında Komünist Partisi'ne girdi, seçimi kazanarak senatör oldu; 1948 yılında Şili hükümeti ile parti arasında çıkan anlaşmazlık, komünizmin yasadışı sayılmasıyla sonuçlanınca, senatörlüğü de sona erdi. Bu nedenle yurtdışına kaçmak zorunda kalan Neruda çeşitli ülkelere gitti. 1952'de Şili'ye geri döndü ve Komünist Partisi'nde etkin bir biçimde çalıştı. 1969'da seçimle partinin başkanlığına getirildi. Aynı yıl cumhurbaşkanı adayı gösterildiyse de, yerini Allende'ye bıraktı. 1971'de Şili'nin Paris büyükelçiliğine atandı. Burada ağır bir hastalığa yakalanan Neruda 1973'te Şili'ye dönmek zorunda kaldı ve aynı yıl yapılan faşist darbeden sonra evi basılıp kitapları yağma edildi. Bu, ölümünü hızlandırdı ve bir süre sonra öldüğü açıklandı. Neruda'nın cenaze töreni Şili'de devrimci güçlerin faşist askeri diktatörlüğe karşı ilk resmi protestosu olmuştur.

Köklü bir geçmişi olmayan Latin Amerika edebiyatı büyük ölçüde Avrupa kültürü ve edebiyatının etkisinde kalmıştır. Latin Amerika edebiyatı, bağımsızlık savaşları sonunda Avrupa egemenliğinden edebiyat ve kültürünü de kurtarmak çabasına girmiştir. Bu çaba, Avrupa kültürü ile yerel kültürün bir sentezi şeklindedir. En büyük etkisini Pablo Neruda'nın eserlerinde görmek mümkün. Onun ilk dönem şiirlerinde Fransız ve İspanyol edebiyatının izleri görülür. Daha sonra İspanyol şiirinin geleneksel dörtlük geleneğini kırarak bu edebiyatta yeni bir çığır açmıştır. O, bu şiiri "tere batmış, dumana gömülmüş, zambak ve sidik kokan, ticaretin ezmeyle çalıştığı, yasaların içinde, yasaların ötesinde bir şiir; üstümüzdeki giysiler gibi sabun lekeleri taşıyan, gövdelerimiz gibi karışık bir şiir; utanç verici davranışlarımız gibi, gözlerimiz, bilgiçliğimiz gibi, kinimiz, aşkımız, anılarımız gibi, siyasal bağlanmalar, kafa tutmalar, kuşkular gibi, sözlerimiz gibi, kararlar, vergiler gibi karman çorman, saf olmayan bir şiir; sonunda güvercinin pençesiyle

perçinlenen kusursuz bir şiir; üstünde buz izleri, dış izleri bulunan, terimizle, belki de alışkanlıklarımızla hafifçe ısırlmış, dokunmanın yüce isteğini taşıyan bir şiir" olarak tanımlıyor.

İlk dönem şiirlerinden biri olan "20 Aşk Şiiri ve Umutsuzluk Şarkısı"nda yaşamın anlamını sorgular Neruda. İnsana yaraşır bir yaşamın gerçekleştirilmesi için çaba harcanmasını savunur, arzulanan böyle bir yaşamın erişilmezliği karşısında düşülen

karamsarlığı ve düş kırıklığını dile getirir. Asya'nın çeşitli ülkelerinde yaptığı konsolosluklar dönemine rastlayan 1930'lu yıllarda kendi korkularını ve umutsuzluklarını yansıtmamanın ötesinde artık çağının tanığı olmaya ve bunu toplumsal açıdan kavramaya çalışır.

Latin Amerika halklarının siyasal hareketliliği, edebiyatlarına da yansır. 1935'ten itibaren İspanya iç savaşını da kapsayan dönemle birlikte Neruda'nın şiirlerinde bir politikleşme süreci görülür. Bu savaş onun yaşamı ve şiirlerinde bir dönüm noktası olur. Artık şiirlerindeki karamsarlık ve umutsuzluk yerini inanç ve kararlılığa bırakır:

Önünüzde ölü bir zincirden
başka bir şey yok
Çürümüş bir balık
çukurundan başka
bir şey yok daha
Burda can veren
ölülerden başka
bir şey yok daha
Müthiş kanlı irinli bir bataklık
var

Düşman yok, ileri İspanya
İleri halkın çanları
Meyveler ülkesi
İleri buğdaylar sancağı
İleri ateşin harfleri

Dağda ve acı biher yüklennmiş
şafakta
Dalga üstündeki savaşta ve
çayırda
Parçalanmaz bir zincir
taşıyorsunuz
Ve sürekli bir doğumu

Sanatındaki bu siyasallaşma sürecinde tüm Latin Amerika halklarının mücadeleleri, acıları, zaferleri yansır şiirlerine. Artık şiir, dünyayı değiştirmenin araçlarından biridir. Bu anlamdaki en büyük yapıtı "Evrensel Şarkı"dır. On beş bölümden oluşan bu şiirde yalnız Şili'yi değil, bütün Güney Amerika'yı anlatır. Bu halkların nasıl, niçin ezildiğini, hangi gelişimler sonucu insanların sınıflara ayrıldığını, Amerika'nın gücünün nereden geldiğini, dost ve düşmanların kimler olduğunu ve şiirin özgürlüğün hizmetine nasıl gireceğini irdeler. Cemal Süreya onun bu şiirini bugüne kadar yazılmış siyasal şiirin en yüce örneği olarak değerlendirir ve Mayakovski, Eluard, Aragon ve Nazım Hikmet'in de siyasal şiirler üzerine önemli yapıtlar verdiğini fakat bütün öğeleri kullanarak, siyasal şiirin bir çeşit sistematığını ilk kez Neruda'nın kurduğunu belirtir. Tüm devrimci sanatçılarla aynı kaderi paylaşır o da. Nazım gibi kaçak yaşar ülkesinden ve yine Nazım gibi vatanına olan özlemi yansır şiirlerine:

Bu vatandan
Kaçak yaşadıkça ben!
Ne kadar zavallı
Ve geçici zaferlerin,
Eluard, Aragon, Ehrenburg
Venezüela'nın yiğit yazarları
Ve herkes benimle beraber
olduktan sonra

Sen nalet!
Eskanilla, Cuevaz
Pelişono ve Poblet'le birliksin
Bense halkımın koruduğu
limanlarda
Saklandığı mağaralarda
Vatanında yani güvercin
kanadında
Uyuyor ve düşünüyorum,
Yıkılmışım sınırları!

Şiirleriyle sadece Şili halkına değil, tüm Amerika ve dünya halklarına mücadelelerinde destek olan ve günümüzde de destek olmaya devam eden, devrimci sanata büyük eserler katmış Pablo Neruda'yı saygıyla anıyoruz.

SEYDALI

"harcanan tüm zamanların
en yetkin özeleştirisi,
yaşamak için ölmekten
geçer"

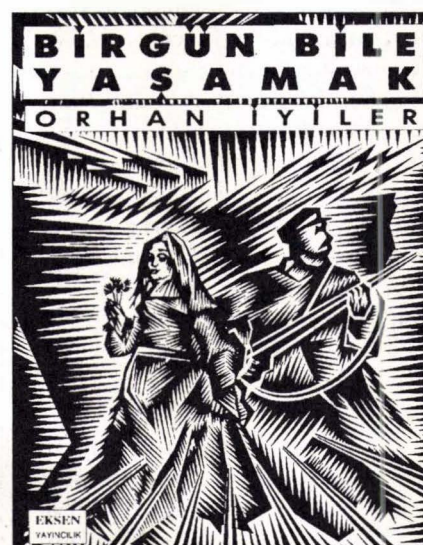
sevdalım,
yeşil gözüne, kalem kaşına,
umarısız yirmi yaşına,
yüreksiz bir gün batışına
değildir aşkım.
varsa eğer
geceyle kalmış bir ışık,
ağlamaksız bir gözyaşı
ve hasret tuttuğum ellerin
bahar sıcaklığı,

izni yok yaşamın
ne yaşına, ne kaşına,
ne de batışına...
sevdalım,
ölüm bizi ayıracak!
artık şiirimiz
ceheye giden savaşçının
günceşiyle dolacak.
güneşin tan kızılığı
umudun, sevdanın, aşkın
anlamını

gerillanın kan kırmızısında
bulacak.
sevdalım, ölmek iş değil
iş yaşamın kendisi olabilmek,
tüm hüznünü silip
bir akşamüstü
yüreğine dolabilmek,
kaşlarını çatık,
sözlerim sertse

ölüme karşı yüreğim
her zamankinden daha mert-se
dert olmasın içine,
kaçamak bir bakış daha fırlat
ve gülümse
ölümüm
yaşamın öznesi olacak!

O. Erdem

Dünya işçi sınıfının ve emekçi halklarının kanlı ajanı CIA 50 Yaşında!

Geçenlerde Tempo dergisi (10 Eylül '97) Amerika gizli haber alma servisi olarak bilinen CIA'nın sözde 50 yıllık bilançosunu çıkardı. Buraya aktaracağım veriler CIA'nın haber alma mı, yoksa başka görevlerinin de olup olmadığını ortaya koyacaktır. Bu bilançoda TC epeyce az bir yer tutuyor ve bilinen birkaç olayla geçiştiriliyor. Gerçekliğin saklanması arkasında CIA'nın uşakları MGK kurmayları var.

Her ne kadar Tempo dergisinde ve diğer burjuva basında sözkonusu edilmese de, yıllardan beri CIA'nın Türkiye siyasetinde önemli bir yeri var. Askeri ve siyasi kararlarda, (operasyonlar, kontra faaliyetleri, darbeler) söz sahibi olduğu Susurluk olayıyla daha açık hale geldi. Ortalığa saçılan çeteleşme, mafyalaşma gerçeği ile bu yeteri kadar görülmüştür. Türkiye coğrafyasında CIA'nın yüzlerce katliam, yüzlerce kontra faaliyetinin organizasyoncusu olduğu gizlenemez haldedir. Ayrıca CIA'nın darbeler dahi örgütlediği, gerçekleşmesine yardım ettiği de bilinen gerçekler arasındadır. Örneğin 12 Mart darbesinin kendisi buna en büyük kanıttır. Tempo dergisinin CIA'nın Türkiye'deki rolü ile ilgili sorusuna bakın Cüneyt Arcayürek nasıl yanıt veriyor: *"12 Eylül 1980 darbesinde Amerika'da CIA'nın bilgisi dahilinde olduğu gibi izlenimler verildi. Neden? Çünkü Ankara'da CIA istasyon şefliğini yapan Paul Henzer darbenin olduğu gece gidip, Başkan Carter'a 'bizim çocuklar yaptı' gibi bir ifadeyle darbeyi müjdelemiştir."* Evet, verilen cevap aynen böyle.

C. Arcayürek darbenin asıl amacına değinme cesaretini kendinde bulamamış. Oysa darbe o dönemin yükselen toplumsal muhalefeti (ki bu devrimci bir muhalefetti) ederek, devrimcileri, komünistleri sindirmek, katletmek için yapılmıştır. Zaaflı da olsa sosyalist bir yönelim vardı. Bunun önü kesilmeliydi, bunun için darbe yapıldı. Amaç yine belliydi. Amerika emperyalizminin bu topraklardaki sömürsünün devamını garanti altına almak. Ülke burjuvazisinin, yağma, talan, daha aşırı sömürü imkanlarının sağlanması için işte bu iğrenç darbeler, kontra faaliyetleri, katliamlar tezgahlanmıştı. Sonuç: Binlerce işçi emekçi insanın kanı akıtılmış, işkenceden geçirilmiş, hapislere tıkmıştır. 77 Taksim, 16 Mart gibi kitlesel katliamlar yalnızca birer örnektir. Bu katliamlarda CIA'nın oynadığı rol tartışmasızdır. Yine o dönemde sokak ortasında infazlar (yargılı, yargısız infazlar), cezaevlerindeki katliamlar yaşanmıştır. Sermayenin faşist devleti bu faaliyetleri bizzat CIA ile ortak örgütlemiştir.

Günümüzdeki benzer olaylarda yine CIA'nın bizzat başrol oynadığı açıktır. '95 Gazi katliamında adres yine aynıdır. Kürdistan'da bütün vahşetiyle ve iğrençliğiyle süren kirli savaşın adresi yine aynıdır. C. Arcayürek CIA'nın Türkiye üzerindeki etkisinin kalktığını, burada bu tür faaliyetleri yapamadığını iddia etmesi ise yalnızca çok iyi bir uşak olduğunun göstergesidir. C. Arcayürek şöyle diyor: *"CIA, daha önceki işlevlerinin büyük bir kısmından vazgeçmiş görülmektedir."* Lafı dolaştırıp dolaştırıp TC'nin demokratlık konusundaki başarısına bağlıyor ve şöyle devam ediyor: *"CIA dilediği ülkede beğenmediği yönetimlere karşı başka bazı kuvvetleri ayağa kaldırmak, kısaca darbe yapmak (...). Bu Şili'de Allende'ye karşı başka türlüydü. Türkiye'de başka türlüydü. Bugün artık Türkiye'de bu türlü olaylara girmesine zaten gerek kalmamıştır. Türkiye açık bir ülkedir ve demokratik bir yoldadır."* Evet aynen böyle diyor. Oysa olaya biraz daha yakından bakmak lazım. CIA'nın Şili'de, Arnavutluk'ta bu faaliyetleri yapması başka şey, Türkiye'de başka şey deniliyor. Bana göre de başka şey, çünkü Şili veya Arnavutluk geçmişte ve günümüzde Amerika emperyalizmine teslim olmamak için, ülkelerini sömürü, yağma, talan cenneti haline getirmemek için savaşmış veya hala savaşıyor. Son Arnavutluk halk isyanı buna en iyi örnektir. Şimdi bu ülkelerde CIA'nın her yaptığı veya yapacağı kutsanıyor, onaylanıyor. Ama Türkiye'de bunun olamayacağı açık açık söyleniyor. Bunun sebebi bence, C. Arcayürek'in iddia ettiği gibi "demokratlık" yolundaki ilerlemesi değil, Amerika emperyalizminin ve gizli gücü CIA'nın bu ülkeyi zaten resmen yönettiği gerçeğidir. Siyasi, ekonomik, askeri alanda tam bir teslimiyet, bir uşaklık sözkonusudur. Zaten gerçekler de bu doğrultuda değil midir? TC'nin demokratlığı uşaklığıyla, katliamlarıyla, tefeciliğiyle ölçülüyorsa diyecek bir şeyimiz yok. Demokratlık bu değilse, koca bir yalanlar yumağı olduğu ortadadır. Demokrasinin olduğu bir ülkede, insanlar inancından dolayı yakılmaz, düşüncesinden dolayı katledilmez, hapse tıkmaz, işkencelere maruz kalmaz. Birileri milyarlarca liralık partiler verirken, birileri çöplerden ekmek toplamaz. Birileri hanlar-hamamlar, villalarda yaşarken, birileri köprü altlarında donarak ölmez. Ya da sırf ulusal isteminden ötürü bir ulus inkar edilip yok edilmeye çalışılmaz. Köyler yakılıp, yakılmaz. Katliamlar günlük hayatın parçası haline gelmez. Kısaca soykırımdan geçirilmez. Evet biz işçi sınıfının anladığı türden bir

demokrasinin olduğu bir ülkede bunlar olmaz. Sermayenin faşist şoven rejimi böyle bir demokrasiden uzak olduğuna göre C. Arcayürek'in TC'nin demokratlığı konusundaki sözleri gökyüzünde uçan onursuzluk, şerefsizlik, ikiyüzlülük ve iğrençlik dumanından başka bir şey olamaz.

Dönelim CIA'nın kendisine. CIA'nın dünyada yaptığı bazı faaliyetler örnek veriliyor. Bu faaliyetlerin asıl amacı her ne kadar açıklanmıyorsa da, CIA'nın bu faaliyetlerinin tamamına yakını ABD emperyalizminin dünya üzerindeki sömürü ve ideolojik çıkarlarını korumaya yönelik olduğu görülüyor. Amaç ve hedef aynı. Amaç sömürge ve hakimiyet, hedef ise devrim ve sosyalizm tehlikesini yok etmek, kendi uşaklarını varetmek. İlgili dergiden; *"CIA ilk darbe girişimini Arnavutluk lideri Enver Hoca'ya karşı düzenlemiş."* diye okuyoruz. Tabi bununla sınırlı değil. CIA'nın en çok operasyon yaptığı Küba toprakları (devrimden sonra) buna yine iyi bir örnektir. Bugünkü Küba ABD emperyalizmine, amborgosuna karşı savaşıyor ayakta duran bir ülkedir. Küba günümüzde devrim ve sosyalizm mücadelesinde bir moral kaynağı olarak duruyor. Bu bilindiği için CIA'nın bu ülkede halen faaliyetlerini sürdürmesi, bu ülkeyi çökertmeye çalışması ABD için acil bir görevdir. İşte bu amaca yönelik örnek bir olay 1954 yılında Guetamala'da seçimlerle başa gelen "sol eğilimli" Jakabo Arbanz Guzman'a karşı yaşanmış. Bu operasyonda Küba Devrimi'nin liderlerinden Che Guevara zor kurtulabilmiştir. J. A. Guzman'ın yerine ABD uşağı general Castillo Armaz diktatör olmuştur. 1967 yılına gelindiğinde yine bir CIA operasyonu sırasında Che Guevara Boliviya'da katledilmişti. Demek ki CIA yalnızca ABD'ye sadakat, uşaklık ve yeni sömürge alanları tanıyacak insanları ve ülkeleri yoketmek için darbeler örgütleyiyor, katliamlar, kontra faaliyetleri gerçekleştiriyor. Bu faaliyetlerin tamamına yakını ABD emperyalizmine muhaliflere, devrimcilere-sosyalistlere karşı yapılıyor. Nadiren de olsa kendi uşaklarına karşı bile bu faaliyetleri yapıyor. Bu faaliyetler ise o anki ekonomik ve dönemsel siyasal çıkarlarından kaynaklanıyor. Bunun en iyi örneği; *"bir zamanlar CIA'nın en has adamı olan, uyuşturucu kaçakçısı Panama diktatörü zalim Noriega'yı devirmek için ABD 1989 yılının Aralık ayında bu ülkeye çıkarma yapmak zorunda kaldı"* gıdır. ABD bu çıkarmayı Noriega'nın zalim, halkını sömüren, eziyet eden biri olduğu için yaptığını sanmak pek mantık işi değil.

Bunun nedeni uyuşturucu üzerinde şekillenen aşırı tekelleşme ve çıkar olabilir ancak. ABD'nin dünya üzerindeki çıkar ve ekonomik denetimini sağlamak için yaptıkları bunlarla kalmıyor tabi ki.

Tempo CIA hakkındaki bu ve benzeri verileri, "Hür dünyayı kollama harekatı" başlığıyla yayınlıyor. Yani dünya halkları üzerindeki çirkin oyunların oynanacağı, işçi-emekçiyi sömürecek, insanları açlığa, sefalete itecek, katliamların normal sayılacağı bir hür dünyayı kollama harekatı. Barışın, kardeşliğin egemen olduğu, akan kanın durduğu, sömürünün olmadığı bir hür dünyayı kollama olmadığı ise kesindir.

Ayrıca ABD'nin 1964 yılında CIA aracılığıyla provokasyonlar yapıp Kuzey Vietnam'ı işgal girişimi ise tarih olarak karşımızdadır. ABD bu işgal girişimine başlamadan önce yalan yanlış bilgilerle kamuoyunu kandırmış, işgal girişimine meşruluk kazandırmıştır. Bu işgal girişiminin karar faksı ise aylar öncesinden hazırlanmıştır.

Görüldüğü gibi ABD ve CIA dünyada birçok ülkede faaliyet yürütmüş ve yürütüyor. Şu an için sürmekte olan ardı arkası kesilmeyen savaşlar bunun en iyi açıklamasını yapmaktadır. Amaç yeni pazarlar yaratmak, sömürgeciliği yaymak, ideolojik ve ekonomik olarak daha güçlü olmak ve hükmedebilmektir. ABD ve onun uşağı ülkelerin TC'de dahil çıkar, yağma, talan konusunda kan dökmekten, insanları boğazlamaktan geri durmayacağı yeterli açıklıktadır.

CIA katliamları, kontra faaliyetleri, darbeleri örgütleyebilmek için yandaşlarına fonlar akıtmaktadır. Amaç ölüm mangaları oluşturmak, savaşlar çıkarmak, kısaca dünyayı ele geçirmektir. Geride kalanlar ise kan, gözyaşı, açlık, sefalet ve paramparça bir dünya. İşte 50 yılın bilançosu. Bunu Kürdistan'ı, Filistin'i, Lübnan'ı, Latin Amerika ülkelerini eklemek de mümkündür.

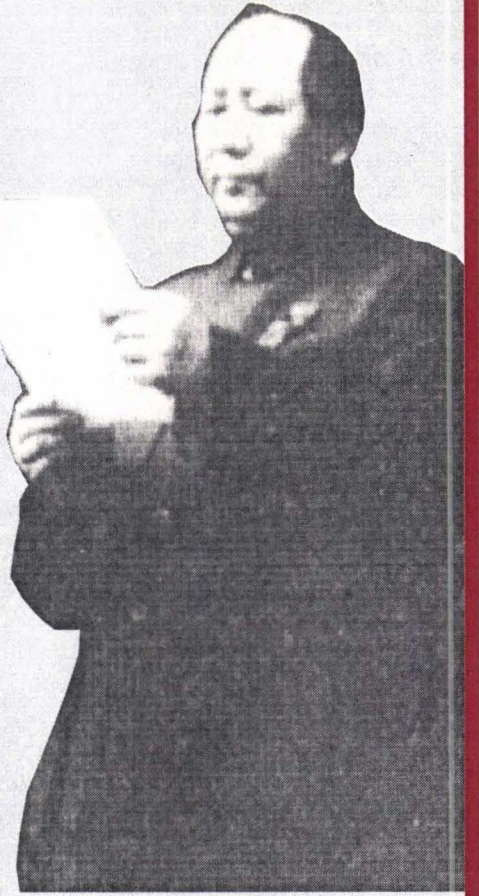
Dünya işçi sınıfının ve emekçilerinin ortak düşmanı olan emperyalizme, sömürüye, faşizme karşı birlikte mücadeleden, omuz omuza savaştan başka, devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmekten başka kurtuluş yolu yoktur. Barış ve kardeşlik içinde yaşayacağımız, sınıfsız sömürsüz bir dünyayı ancak böyle kurabiliriz.

Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla! Tek Yol Devrim Kurtuluş Sosyalizm! Pendik'ten bir S.Y. Kızıl Bayrak okuru

Çin halkı ayağa kalktı

"Temsilci Arkadaşlar, hepimiz, çalışmamızın insanlık tarihine geçeceğine ve insanlığın dörtte birini oluşturan Çin halkının artık ayağa kalktığını gözler önüne sereceğine inanıyoruz. Çinliler her zaman büyük, yiğit ve çalışkan bir ulus olmuşlardır; geride kalmaları ancak yakın çağa rastlar. Ve bunun tek nedeni de, yabancı emperyalizmin ve yerli gerici hükümetlerin sömürü ve zulmüdür. Atalarımız bir yüzyılı aşkın bir zamandır yerli ve yabancı zalimlere karşı, boyun eğmez mücadeleler vermekten bir an bile geri durmamışlardır; Çin devrimindeki büyük öncümüz Dr. Sun Yatsen'in önderliğindeki 1911 Devrimi de bunlardan biridir. Atalarımız, yarım kalan amaçlarını gerçekleştirmemizi istediler. Biz de onların bu isteğini yerine getirdik. Saflarımızı sıklaştırdık ve Halk Kurtuluş Savaşı ve büyük halk devrimi sayesinde yerli ve yabancı zalimleri yenilgiye uğrattık; şimdi de Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan ediyoruz. Bundan böyle ulusumuz, dünyanın barışsever ve özgürlüksever uluslar topluluğunun bir üyesi olacak ve kendi uygarlık ve refah düzeyini yükseltmek ve aynı zamanda dünya barışını ve özgürlüğünü geliştirmek için cesaretle ve vargücüyle çalışacaktır. Ulusumuz, bundan böyle, aşağılanıp horlanan bir ulus olmayacaktır. Artık ayağa kalktık. Devrimimiz bütün ülkelerin halklarının desteğini ve onayını kazandı. Dünyanın dört bir yanında dostlarımız var."

Mao Zedong, Çin Halk Siyasi Dayanışma Konferansı'nın 1. Genel Toplantısında yapılan açılış konuşması'ndan... (21 Eylül 1949)

Büyük Çin Halk Devrimi'nin 49. yıldönümü

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete